

Жорстке перезавантаження

Автор: [Eakin](#)

Обкладинка: [Pixel Prism](#)

- T
- Dark
- Adventure

День у Твайлайт видався не дуже добрим. Експериментальне закляття вибухнуло їй в обличчя, армія чейнджлінгів атакує Кантерлот, і вона щойно померла. Та тим не менш, далі, здається, буде тільки гірше.

Отримавши шанс виправити те, що пішло не так, Твайлайт присягається, що виправить усе це, навіть якщо це її вб'є. Так і буде. І не раз.

Переклад: [AlexMalkavian](#)

Оригінал: <https://www.fimfiction.net/story/67362/hard-reset>

Якщо спершу не вдалося...

Кілька слів про біль.

Біль — це боляче.

Біль — це дуже боляче.

Більшість поні не цінують те, що мені часто доводиться мати справу з такими речами. «О, Твайлайт Спаркл мешкає у бібліотеці і проводить цілі дні, втикнувши носа в книгу, — мабуть, кажуть вони. — Вона розпечена маленька тваринка принцеси, — мабуть, кажуть вони. — Звідки їй знати, що таке біль. Вона ж не ми, ми любимо врізатися у речі і битися обличчями у стіни. Що може бути більш болючим?»

Ну то знаєте що? Чи доводилося цим поні проводити крізь власний лоб дикі енергії творіння, які вибухали їм в обличчя? Якщо ні, тоді вони ні сіна не знають, про що говорять.

Я стогну. Це єдина доречна реакція на армію товстих земних поні, які, вочевидь, вирішили станцювати чечітку (невправно) всередині мого черепа.

— Що ж, це не спрацювало, — каже Спайк. Мій друг. Мій помічник номер один. І безпосередньо зараз — мій мучитель. У відповідь я можу лише знову застогнати.

Я все це так обережно спланувала. Я двічі перевірила всі мої розрахунки, потім тричі перевірила свою подвійну перевірку.

Та ще й день починався так добре. Я знову була у Кантерлоті, після стількох років. Ну, після трьох років. На три більше, ніж треба, навіть якщо я провела їх у Понівілі, знайшовши найкращих подруг, на яких я могла сподіватися.

З іншого боку, скільки з цих книг я могла б прочитати за ці три роки? Принаймні кілька тисяч, запросто. Ось чому я рада знову бути у Кантерлоті і, завдяки королівському наказу, раптово мати доступ до кожного припалого пилом фоліанта давньої мудрості в архівах і забороненій секції. Це лише на кілька днів, але частина мене бажає, щоб це могло тривати вічно. Тут так багато магії, і я хочу випробувати її всю до останку.

Та годі, не кажіть мені, що якщо б ви мали доступ до закляття, що нібито дозволяло маніпулювати потоком простору і часу, ви б не спробували начаклувати його.

— Я ніколи більше не чаклуватиму закляття, яке нібито дозволяє мені маніпулювати потоком простору і часу, — якомога рішучіше кажу я, попри магичне похмілля. Бо серйозно, ой.

— Воно хоча б щось зробило, перш ніж вибухнути тобі в обличчя? Або між тим, як воно вибухнуло тобі в обличчя, і тим, як воно знову вибухнуло тобі в обличчя? — питає Спайк. Він здається щирим. Я ніколи цілком не впевнена, коли він говорить саркастично. Закляття не може двічі вибухнути в обличчя чаклуну, це ж очевидно. Хоча якщо б могло, закладаюся, відчуття були б дуже схожі.

— Не думаю, Спайку. Я не розумію, Старсвірл Бородатий нібито особисто склав це закляття для того, щоб переглядати альтернативні часові лінії, але не схоже, щоб воно насправді щось зробило, — кажу я. Я точно не могла щось наплутати у заклятті. Це, мабуть, звучить трохи зарозуміло. Але я перевірила, пере-перевірила, і навіть чотири рази перевірила кожен елемент цього закляття. Починаючи з крейдяного кола, тепер згаслого і розірваного, яке я намалювала навколо себе, і закінчуючи найдрібнішою деталлю кожної руни, написаної мною, що тепер були змиті потоком магичної енергії, яку я націлила, провела і скерувала крізь них.

Гаразд. Це було експериментальне закляття. Буквально дещо трохи більше за робочу теорію у порівнянні з усіма іншими нотатками Старсвірла стосовно цієї теми. Цілком слушно було очікувати подібних проблем, працюючи з теоретичним чародійством, так? Мені лише

треба зібратися з силами, вчитися ще сильніше, облишити всі матеріальні бажання і задоволення, доки я не опаную...

— Ем, Твайлайт? Гадаю, нам саме пора пообідати, ти так не думаєш? — пропонує Спайк. Дурненький дракон. Лише тому, що зараз... отакої, третя година по півдні? Вже? Мій зрадницький шлунок бурчить так, що я вже не можу його ігнорувати. Ви перемогли у цьому раунді, біологічні потреби.

Ми зі Спайком виходимо з палацу і йдемо Кантерлотом. Це безмежно приголомшливе місто, повне музеїв, історії і оповідань про минуле.

Воно також повне інших поні. Колись давно я б не вважала їх вартими моєї уваги. Тепер, завдяки моєму просунутому вивченню дружби, я можу підтвердити, що за межами моєї голови дійсно існує світ. Але зараз важливіше те, що деякі з цих поні можуть приготувати чудовий салат з пелюсток троянди та нарциса, і смажене сіно. Є, мабуть, три заклади, де знають, якими я люблю ці страви, і всі зручно розташовані у радіусі півмилі від кантерлотського палацу. Які шанси, що воно так склалося?

Шанси, власне кажучи, 7,3 до 1, якщо прийняти до уваги постанови щодо адміністративного розподілу Кантерлота і економіку прилеглих районів. Не питайте мене, чи я це спеціально рахувала. Я завжди рахую.

Ми не дуже квапимося, тому після довгого, звивистого шляху ми беремо їжу у найдальшому з трьох, у «Трав'яному пагорбі», і сідаємо за столик на вулиці. День гарний, салат смачний, і прохолодний вітерець ворушить мою гриву. Мій похмурий настрій, якого я й сама не помічала, розвіюється. Я кидаю погляд на Спайка, який хрумкає сапфір напроти мене. Мені це знову нагадує, що він знає мене краще, ніж я сама.

Я нахиляюся через стіл і швидко цмокаю його у щоку. Він давиться скалочкою самоцвіту і совається на стільці.

— Припини, Твайлайт. Ти чого це? — питає він. Він такий милий, коли шаріється, це майже занадто легко.

— Просто так. Дякую за всю твою допомогу сьогодні у бібліотеці. Не знаю, що б я робила без тебе.

Тепер він червоніє і бурмоче під ніс щось про сентиментальних, дурних єдинорогів. Я просто всміхаюся і повертаюся до свого салату, дивлячись на поні навколо мене, що йдуть по своїх повсякденних справах. Більшість із них студенти або професори з одного з університетів неподалік, якщо я не помиляюся. Всі вони занурені у власні думки, і часто стикаються, не помічаючи один одного до останньої миті. Хоча не мені їх судити. Я одного разу впала у яму, навіть оточену блимаючими вогниками і попереджувальними знаками, просто тому, що уткнула носа у книгу.

На свій захист можу сказати, що це була *дуже добра* книга про тонкощі розмноження грибів.

Звичайно, сьогоднішній день почався трохи важкувато, але тепер, із повним шлунком і новим поглядом, я починала бачити, що все не так погано. Мої подруги зараз, мабуть, їдуть потягом з Понівілю, і будуть тут через кілька годин. Не впевнена, чи готові мама і тато прийняти їх, усіх п'ятьох, на ніч, але вони сказали, що хотіли б провести з ними якийсь час, щоб узнати їх краще, тому я впевнена, що все буде добре. До того ж, Шайнінг та Кейденс сказали, що ми можемо використати їхні апартаменти, доки їх не буде у місті, тож якщо знадобиться додаткове місце, воно у нас є.

Я кажу собі припинити шукати проблеми, щоб їх вирішувати. Припинити весь час хвилюватися. Я у найвеличнішому місті в Еквестрії, в чудове осіннє надвечір'я, і можу насолоджуватися рештою дня. Це буде чудово.

— Гей, Твайлайт? Ти це чула? — питає Спайк.

Я прислухаюся. Драконячі вуха вельми чутливі. Я не чую ніяких... стоп, так, чую. Чую гамір, якийсь звук, що явно виділяється зі

звичайного гомону міських поні. Хриплувате дзижчання, несене чистим осіннім вітерцем.

— Здається, щось дзижчить. Що це? — питаю я. Піднімаючи погляд, я бачу темні силуети, що рухаються у небі між дахами. Знизу вони схожі на пегасів, але щось у них не так. Вони занадто кутасті, щоб бути поні, і я не бачу крил. І рухаються вони теж якось неправильно. Вони рухаються не як поні. У мене виникають якісь асоціації з комахами, хоч я й не можу сказати, чому на думку спадає саме це слово.

Якась поні за кілька столиків від нас кричить у весь голос. Чай з льодом, який мить тому приніс їй офіціант, падає на землю. Сам офіціант вже наполовину змінив форму і досі частково огорнутий сяючим зеленим полем магії, що проходить по ньому. Коли хвиля минає, на його місці залишається не поні, а перекручена пародія на нього.

— Чейнджлінг! — щодуху кричить хтось. За мить я розумію, що це кричу я.

Чудовисько сичить, і перш ніж крик іншої кобили згасає у моїх вухах, воно різко кидається на неї. Вона навіть не встигає відреагувати, коли воно вривається у неї, і вона падає, перекидаючи столик, за яким сиділа, а чейнджлінг стискає свої ікласті щелепи на її шиї. Перекинутий столик милосердно затуляє мені огляд на те, що відбувається далі, але її крик, що переходить у хворобливе булькання, перш ніж остаточно згаснути, не залишає особливого простору для уяви.

На місце її крику приходять інші, з усієї вулиці, коли рій опускається. Це неможливо. Є принаймні вісім причин, чому це повинно бути неможливим. По-перше...

— Твайлайт, нам треба тікати звідси, — каже Спайк, збиваючи хід моїх думок. Я киваю, ми обертаємося і біжимо. За неоголошеною угодою, ми тікаємо у напрямку палацу. Якщо у місті і є якесь місце, де ми будемо під доброю охороною, так це там. Ми біжимо так швидко,

як можуть нести нас наші ноги, і намагаємося не чути розпачливі крики поні навколо нас, на яких нападають чейнджлінги. Камінь, виколупаний з бруківки, пролітає над моєю головою лише у кількох дюймах від рога. Я не бачила, хто його кинув, але він влучає у вікно бутика на розі вулиці, яке розбивається, розкидаючи навсібіч гострі скалки. Не думаю, що мене порізало, але сумніваюся, що я взагалі могла б це помітити.

Ми досі у чверті милі від брами палацу, коли півдюжини чейнджлінгів падають з неба, затуляючи нам шлях. Вони обережно наближаються до нас замість того, щоб просто налетіти гуртом. Невже пам'ятають нас з минулого разу?

Ми зі Спайком розвертаємося, щоб відступити у напрямку, з якого прийшли, але там теж чейнджлінги. Деякі з них добили поні, на яких напали, і тепер обертають свою увагу до нас, блокуючи цей шлях втечі.

— Твай, сюди, — каже Спайк. Він кивком указує на вузький прохід між продуктовою крамницею і боулінгом. Звідси мені не видно, чи веде він кудись, або, може, взагалі закінчується тупиком за кілька ярдів. Але між нами і ним чейнджлінгів немає.

— Гаразд, на рахунок «три» біжимо туди, — кажу я. Краєм ока я бачу, як Спайк хитає головою.

— Ні. Ти дістанься до замку, а я не дам їм піти за тобою. Дістанься до принцеси і... не знаю. Начаклуй там щось. Ти розберешся, тобі це завжди вдається.

— Я тебе тут не кину.

— Гей, я ж дракон. Без бою я їм не здамся. Я, власне, гадаю, що сам зможу подолати всю армію. А ти краще поквася і придумай, як це вирішити, доки я не перебив їх усіх однією лівою, гаразд? — Він намагається храбрувати, але йому не вдається приховати свій страх.

Я не знаю, що відповісти, але й зайвого часу на роздуми у мене теж немає. Деякі з цих чейнджлінгів вже досить близько. Все це

неправильно. Але холодна, логічна, відособлена частина мого розуму каже мені, що він має рацію.

— Я дуже тебе люблю, Спайку. — Що ще тут сказати?

— Я теж тебе люблю, Твайлайт. І перекажи іншим, як я їх люблю, гаразд? Ну, на випадок, якщо я не встигну добити чейнджлінгів, доки вони дістануться сюди, — каже він. Мені хочеться ще раз його обійняти, але ці тварюки от-от дістануться до нас. Та я все одно ледве не роблю це.

Я біжу до провулку. Спайк голосно дражнить монстрів на вулиці. Я відчуваю за собою вибух жару, і весь світ стає зеленим, коли він видихає драконяче полум'я. Я майже добігла. Непонський вереск наповнює повітря, але крики болю і жаху універсальні, і я знаю, що вогонь влучив у ціль. Я не можу озирнутися, щоб упевнитися.

Я забігаю за ріг і опиняюся у провулку. Це не тупик, дякувати принцесам. В кінці цього тунелю у буквальному сенсі є світло. Я ігнорую звуки позаду мене. Я не повинна зараз думати про це. Я маю дістатися до палацу. Маю якимось все це зупинити. виправити. Я вискакую на вулицю попереду, і бачу...

Ще дюжину чейнджлінгів, і всі вони дивляться на мене.

Вони, на відміну від попередньої групи, не вагаються. Один з них кидається на мене раніше, ніж я встигаю придумати новий план. Рефлекторний спалах магії відкидає його, але інші користуються цією нагодою, щоб оточити мене. Я намагаюся слідкувати за всіма ними, але за кілька секунд один з них вже притискає мене до землі. Є якийсь вихід. Має бути. Я можу телепортуватися геть, до якогось безпечного місця, і там обміркувати свій наступний крок.

Я складаю необхідні компоненти закляття у себе в голові, коли укол болю знищує всі думки. Одна з цих істот просто засадила своєю кострубатою пародією на копито мені у бік, і присягаюся, я відчула, як три моїх ребра тріснули у концерті агонії. Тепер стає важко навіть дихати, і я ні на що не здатна. Я можу лише підвести погляд на палац,

такий близький і водночас неможливо далекий. Я бачу, як пегаси з королівської гвардії ширяють у небі, збиваючи чейнджлінгів. Рій занадто густий. Вони відступають, повільно здаючи позиції. Їхнє падіння — лише питання часу. Потім мій огляд затуляють, один з чейнджлінгів підходить до мене, розглядає мене.

Він перетворюється на мене, точніше, на імітацію мене. Він досі вивчає мене, намагаючись зрозуміти мої рухи і манери, коли у полі зору з'являються ще двоє чейнджлінгів. Один з них видає сухий, хрипкий звук, і я не одразу розумію, що це має бути сміх. Мені хочеться розірвати їх, забрати хоча б кількох із собою, але кожен рух для мене — агонія. Я просто недостатньо сильна, щоб із нею боротися.

Я ніколи не очікувала, що моє життя закінчиться отак.

Тепер чейнджлінги вже зовсім мене не бояться. Я не бачу тих, що кусають мій бік, але відчуваю, як їхні ікла рвуть мене. Згасаючим поглядом я бачу того, що стоїть наді мною, доки він не опускає голову, і тоді я відчуваю тиск навколо своєї шиї. Потім тиск посилюється, потім біль стає найгіршим за все моє життя, потім все скінчено.

Це несправедливо, мертвим не повинно бути так боляче. Мої очі закриті, але я заплющую їх ще сильніше. Це так само боляче, як сьогодні вдень, коли те закляття вибухнуло мені в обличчя.

Власне... Болить абсолютно так само, не більше й не менше, і в такий самий спосіб. Моє горло і ребра почуваються нормально, але, о Селестіє, моя голова...

— Що ж, це не спрацювало.

Цей голос я впізнаю будь-де. Я думала, що вже ніколи його не почую. Заради нього я можу ігнорувати біль. Я розплющую очі і, звичайно ж, бачу свого помічника, неушкодженого.

— Спайк! — наполовину кажу, наполовину стогну я. Слово лунає нечітко, виходячи з моїх вуст. Мої копита сильно хитаються, невже через втрату крові? Але це не може завадити мені кинутися на нього і щосили обійняти. Це боляче, але воно того варте. — Я так люблю тебе, Спайку, я так рада, що з тобою все гаразд.

— От халепа, що це закляття зробило з тобою? Я в порядку, — каже він, в його голосі чутно здебільшого подив і роздратування. Як він може так поводитися після того, що зараз сталося?

Я уважно озираюся. Я у бібліотеці. У забороненій секції, якщо конкретніше, саме там, де я була кілька годин тому, коли закляття вибухнуло мені в обличчя. Власне кажучи, я стою у залишках кола, яке я намалювала для чаклування, і воно досі димить від магічної енергії.

Невже закляття спрацювало? Невже воно дійсно показало мені альтернативну лінію часу, де до Кантерлота вторглися чейнджлінги? Я раніше використовувала закляття ворожіння, щоб побачити майбутнє, але ніколи не відчувала такого. Це було настільки реальним...

— Твайлайт? Може, вже опустиш мене? — питає Спайк. Я слухняно опускаю його на підлогу. Я кидаю погляд на годинник, там три години по півдні. Отже, все це було не насправді. Я в порядку. Все буде гаразд. Я опускаю Спайка на підлогу, і мій шлунок бурчить. Я знову голодна. Спайк це розуміє. — Може, сходимо до «Трав'яного пагорбу» та перехопимо якийсь салат абощо? — питає він.

— Ні! — кричу я гучніше, ніж треба. — Тобто... давай просто швиденько візьмемо щось із кухні. Нема потреби йти до міста. — Я не хочу визнавати справжню причину, з якої я не хочу йти до міста. Вона звучить абсурдно навіть у моїх думках. Мені, мабуть, варто розповісти комусь про те, що я бачила. Але не зараз. Зараз я ані хвилини не хочу бути порізно зі Спайком. Гадаю, він помітив, як я висну над ним, йдучи трохи ближче, ніж завжди, але мені все одно.

З бібліотеки до кухні йти лише кілька хвилин. Шеф-кухар Ем'юз Буш¹ щиро вітає мене і питає, чим він може нас пригостити. Я кажу

йому, що ми просто шукаємо щось перехопити, щоб дотягнути до вечері. Йому не варто турбуватися, я залюбки сама приготую.

Він відмовляє, як і завжди. Я зазвичай не терплю таких лестощів, коли до мене ставляться інакше лише через те, що я учениця принцеси (ну, хіба тільки у черзі за рідкісною книгою; не судіть мене). Але він явно дуже пишається своєю справою, і думка про те, що хтось у його кухні буде готувати просто «хорошу» їжу, обурює його до глибини душі. Буквально за кілька секунд дві тарілки готові. Смарагди у шматку кварцу для Спайка і сандвіч із лілією та азалією для мене. Я дякую йому, і навіть Спайк із повним ротом кристалів бурмоче щось на кшталт «дякую», перш ніж ми йдемо до їдальні.

Їжа, звичайно, неперевершена, і зникає дуже швидко. Але ми не квапимося назад до бібліотеки. Після того, що я побачила, я помічаю, що ставлюся краще до всього, немов отримала другий шанс. Кольори яскравіші, музика лунає приємніше, і у світі все гаразд. Ми зі Спайком сидимо і розмовляємо ні про що десь з годину, і я упиваюся кожним словом.

Можливо, це закляття було найкращим, що могло зі мною статися. Я, немов Паломіно Скрудж з казки про Свято Зігріваючого Вогнища, отримала темне видіння потенційного майбутнього, щоб краще цінувати те, що маю. Я така щаслива, що мені все одно, наскільки заїжджено і мелодраматично це, мабуть, звучить.

Лунає глибокий гуркіт, і палац тремтить до самого фундаменту. Тарілка зістрибує зі столу біля нас і падає на підлогу, розбиваючись на дюжину скалок. Стривожене бурмотіння проходить серед поні у кімнаті.

— Понове, будь ласка, зберігайте спокій, — лунає по кімнаті голос гвардійця. — Ситуація під контролем, але нам треба, щоб ви всі залишалися тут і трималися подалі від вікон.

Палац знову тремтить. Ніхто не вірить у брехню гвардійця, але ніхто й не знає, що робити. Я ігнорую попередження і прямую до найближчого вікна. Незнання гірше за будь-яке жахіття, що може бути

там. Гвардійці кричать мені зупинитися, але не підходять затримати мене.

Я не повинна впізнати з такої відстані темні силуети, що лазять вулицями Кантерлоту, але я їх впізнаю. Чейнджлінги. Виходить, закляття мало бути попередженням? Невже я його змарнувала? Чи могла я зупинити це?

— Твайлайт, — гукає голос з іншого боку кімнати. Я обертаюся. Це саме той голос, який мені зараз потрібно чути. Голос, який може все це виправити. Голос, який може зробити будь-що.

У дверях, оточена загоном королівських гвардійців з усіх боків, стоїть принцеса Селестія.

— Ходімо швидше, моя вірна ученице, не можна гаяти часу. Ми маємо дістатися до Елементів Гармонії, щоб зупинити це вторгнення, — каже вона. Вона обертається, не чекаючи на відповідь, і починає йти до серця замку.

Я витрачаю мить, щоб сказати Спайкові лишатися тут, перш ніж піти за нею. Це я й мала зробити з самого початку, піти до принцеси. Можливо, вона могла б зупинити все це ще до того, як воно сталося. Тепер все буде гаразд. От тільки...

— Принцесо, як ми використаємо Елементи Гармонії без моїх подруг? Вони мають приїхати лише ввечері, а тоді вже може бути запізно, — кажу я. На мить принцеса здається трохи здивованою. Я готова закладатися, що казала їй про те, що мої подруги приїдуть до Кантерлота ввечері.

— Кмітлива, як завжди, моя вірна ученице. Я один раз використовувала Елементи сама, і я впевнена, що вдвох ми зможемо щось зметикувати і врятувати Еквестрію, — каже Селестія. Гадаю, у цьому є сенс. Я відчуваю, що принцеса щось приховує, удає хоробрість, щоб не казати мені і гвардійцям навколо, що це вторгнення для неї така ж несподіванка, як і для нас. Мабуть, справа у цьому.

Звуки бою гучнішають, доки ми наближаємося до сховища. Я навіть на ходу кілька разів помічаю, як мерехтить магією ріг Селестії. Вона, мабуть, посилює захист навколо замку, благослови її небо.

Ми майже біля дверей сховища, коли я чую сичання зі стелі позаду. Гвардійці обертаються раніше, ніж я встигаю усвідомити звук, а зі стелі падає чейнджлінг. Він навіть не долітає до підлоги, коли його знищують спалахи магії півдюжини єдинорогів, лишаючи від нього тільки потворну підпалину на килимі за нами.

— Чейнджлінги наближаються, Твайлайт. Я залишуся з гвардійцями тут, щоб прикрити тебе, доки ти відкриватимеш двері сховища. Я ж показувала тобі, як їх відкривати, так? — питає Селестія. Я киваю. Після попереднього вторгнення чейнджлінгів Селестія показала Луні і мені, як потрапити до сховища, якщо вона сама не зможе це зробити. Не можна гаяти часу. Я забігаю поперед свого супроводу і опускаю ріг до замка, готова відімкнути вишукані двері, за якими зберігаються наймогутніші артефакти Еквестрії.

Я вагаюся.

Щось тут не так. Більша частина мого мозку волає, щоб я відімкнула двері, але я не можу відкинути набридливу думку, що все це якесь нещадне.

— Швидше, Твайлайт! — гукає принцеса Селестія з коридору. Вона має рацію, хіба ні? Не можна витратити час на цю маячню. Хіба що...

— Власне, принцесо, я вважаю, що двері варто відімкнути вам. Я лишуся з гвардійцями і буду видивлятися нападників, — кажу я. Звичайно ж, принцеса підбіжить і відімкне двері, і всі мої страхи виявляться просто безглуздим польотом фантазії.

— Твайлайт, я наказую тобі відчинити ці двері, — сичить Селестія. Або, точніше, істота, яка виглядає як Селестія.

— Справжня Селестія ніколи не наказувала мені щось зробити, — кажу я. Це легка і проста правда. Така, що без зусиль перерізує тисячі переплечених брехень. Такий факт, що складає основу мого буття і самооцінки.

Не-Селестія криво усміхається. Цей нахабний вираз не пасує до обличчя наставниці, яку я знаю і люблю. Вона киває поні поряд із нею, і всі, окрім одного, набувають свого справжнього вигляду. Знову чейнджлінги. Єдиного нещасного гвардійця-пегаса, який вважав, що захищає свою принцесу, завалюють швидше, ніж він встигає зрозуміти, що відбувається. Я, відводячи погляд, можу лише помолитися, щоб його смерть була відносно безболісною.

— А ти дійсно розумна, га, Твайлайт Спаркл? — питає не-Селестія. — Прикро. Я могла б зекономити кілька годин, якщо б ти відімкнула ці двері для мене. Я залишила достатньо інших поні для майбутнього харчування. Але ти, гадаю, занадто небезпечна, щоб приєднатися до них. Тобі неприємно добре вдається розпізнавати мої чари.

— Ми знову зустрілися, королево Кризаліс, — кажу я. Серйозно? І це найкраща фраза, що я можу придумати? Я картаю себе і обіцяю наступного разу бути краще. Немов той наступний раз буде. Я навіть отримала попередження про те, що це станеться, але змарнувала його, не зумівши розпізнати. Я не дозволила Кризаліс використати мене, щоб відімкнути двері до Елементів Гармонії, але врешті знову зазнала поразки.

— Так, і це востаннє. Тобі пощастило, що я занадто зайнята, щоб розтягувати це, — каже Кризаліс. Вона киває своїй почесній варті, і вони атакують. Я ще не встигаю нічого зрозуміти, як мене вже притискають до стіни. За якимсь безмовним сигналом чейнджлінги зупиняються. Можливо, вони здатні спілкуватися на частотах, які поні не чують? Це може бути цікава галузь для майбутніх досліджень, хоча навряд чи я матиму шанс ними зайнятися. Кризаліс підходить просто до мене, і світ стає зеленим, коли вона огортає мою голову магічним полем.

— Прощай, Твайлайт Спаркл, — каже вона. Я відчуваю викручування, коли моя голова обертається за чужою волею, і наостанок я відчуваю, як лопаються кровоносні судини в моїй шиї, а потім настає абсолютна темрява.

— Що ж, це не спрацювало.

Бібліотека. Знову.

Я відчуваю, що мій день стане значно гірше, перш ніж почне кращати.

Я хапаю Спайка магічним полем, зісмикую його з сидіння і вибігаю у двері, ледве не збиваючи при цьому бібліотекаря. Я не знаю, що відбувається. Я не знаю, чи з'являться знову чейнджлінги. Я не знаю, кому довіряти, якщо вони з'являться. Але зараз я маю забиратися звідси.

Я знаю, що це боягузливий вибір. Стільки поні загинуть, а я ніяк не можу їх врятувати. Можливо, я зможу якось повідомити про це військовій базі, і вони зможуть прийти на допомогу місту. Шанси невеликі, але я не бачу інших варіантів.

Спайк кричить мені сповільнитися і зупинитися, доки я тягну його вулицями, ігноруючи погляди інших поні. Вони не знають, що може зараз статися, і навіть якщо б я мала час на пояснення, я б не стала позбавляти їх цієї невинності. До того ж, хтозна, хто з них може бути замаскованим чейнджлінгом?

Найближчий військовий табір, який я можу згадати, це форт Троттінгем, він приблизно у двох з половиною годинах у однойменному місті. На щастя для мене, за кілька хвилин у тому напрямку має від'їжджати потяг. Я купую на станції два квитки, кидаючи жменю золотих монет у касу і біжу геть, не чекаючи на

решту. Лише забігши у потяг і впавши на сидіння, я нарешті зупиняюся.

Я прибираю свою магію і відпускаю Спайка. Він сердитий на мене.

— Що ти, Тартар тебе забирай, робиш, Твайлайт? Куди ми раптово зірвалися? — питає він. Хотіла б я мати відповідь, кращу за правду.

— Спайку, мені треба, щоб ти просто повірив мені, — кажу я. Потяг здригається і починає відходити від платформи, і я отримую можливість роздивитися навколо. Для середини дня потяг жахливо повний. Це добре. Менше поні доведеться розділити долю міста, яку я бачила. Ці поні поки що не знають, як їм пощастило.

— Це те закляття з тобою щось зробило? Дай-но мені перевірити твої зіниці, — каже Спайк. Він підносить лапу до мого обличчя, але я відбиваю її. Я знаю відчуття магічного божевілля, і це не воно.

— Ні, я... закляття нічого зі мною не зробило, чесно. Воно просто показало мені, що станеться. Точніше, не просто показало, я пережила це. Чейнджлінги вторглися до Кантерлоту. Вторгнуться до Кантерлоту менш ніж за годину. Я намагалася боротися з ними, але... — Я замовкаю. Я не хочу свідомо згадувати останні кілька хвилин. — ...після того, як вони мене спіймали, я знову опинилася у бібліотеці і подумала, що це був просто божевільний сон. Але потім це сталося знову. Все було інакше, тобто, я намагалася зробити все інакше, але вийшло так само, і я знову опинилася у бібліотеці. Воно завжди повертає мене до бібліотеки.

— Навіть якщо це правда, ми не можемо просто втекти. Давай розповімо принцесі, що відбувається. Вона може допомогти.

— Ні, невже ти не розумієш? Вони вже дісталися до неї! Ми нікому не можемо довіряти, — тихо сичу я, намагаючись контролювати себе. Я зиркаю навколо, щоб упевнитися, що більше ніхто нас не помітив, і коли знову дивлюся на Спайка, то розумію, що він мене оцінює. Та ні, чому не сказати прямо? Він судить мене.

— Слухай, Твайлайт, я знаю, що те, що сталося на весіллі минулого року, було доволі погано, але чи не могли б ми, наприклад, обговорити це раціонально, замість того...

— Я не божевільна! — кричу я достатньо голосно, щоб це викликало зворотнє враження. З місць навпроти нас лунає стукіт кераміки по кераміці. Коли я обертаю голову до джерела звуку, я бачу двох жеребців та кобилу, які уважно дивляться на чашку пролитого чаю перед собою. Вони дуже зосереджені на тому, щоб дивитися куди завгодно, аби тільки не на мене. — Поговоримо про це, коли доїдемо до Троттінгема. А доти... давай... не будемо.

Я обертаюся і виглядаю у вікно, щоб не дивитися на Спайка знову. Уявляю, що він думає. Дійсно, вже було кілька випадків, коли я реагувала занадто сильно. Можливо, більше ніж кілька. Але це інше. Він, звичайно, побачить, що я не помиляюся, коли вже буде запізно щось виправляти. А доти я краще буду дивитися на світ, що пролітає повз мене, ніж щось казатиму.

Краєвид за містом чудовий. Кожне дерево немов вибух кольорів, хоча квіти на вигляд готові зів'янути і поопадати. Вони щороку вмирають, а потім повертаються. Тимчасові, але водночас постійні. Дивно, як я ніколи не помічала цього раніше. Я завжди була занурена у власні думки. Але тепер, коли мені зовсім не хочеться зосереджуватися на своїх думках, я розумію, що світ вартий споглядання.

Моє новознайдене захоплення звичайними речами триває не дуже довго. Скоро до Троттінгема лишається всього кілька миль. Я зайнята перебиранням аргументів у думках, шукаючи найкраще формулювання фрази «допоможіть мені врятувати всіх від вторгнення ворожих перевертнів» для поні, від яких мені потрібна допомога, коли внутрішню частину потягу раптом охоплює різке і невблаганне світло. За мить по тому весь вагон вібрує так, немов щось масивне щойно врізалось у нас. Дюжина поні, занадто зацікавлені, щоб дотримуватися звичайних норм поведінки між пасажирами, лізуть одне на одного, щоб виглянути у вікно у дальній частині вагону. Мені не треба цього робити. Крізь їхні вигнуті шиї я бачу стіну білого тріскучого вогню і магічної енергії, яка немов розходитьсь, несучись до нас. Вона

прорізає оточуючу місцевість, і все на її шляху зникає у сліпучому світлі.

В душі я науковець. Я зазвичай не покладаюся на здогадки та інтуїцію. Але я чомусь знаю, попри відсутність явних доказів, але без жодних сумнівів, що ця хвиля незбагненої енергії почалася у Кантерлоті. Я також знаю, що вона не зупиниться, доки не поглине наш потяг, а далі й всю Еквестрію. Я ледве встигаю заплющити очі, перш ніж вона доходить до нас, спалюючи все, що я знаю, а разом і будь-яку надію на те, що я можу змінити майбутнє.

Примітка автора:

Особлива подяка [Skywriter](#) за написання історії Skin Horse, яка в першу чергу й надихнула мене написати це.

[1](#) Amuse Bouche — «закуска».

...Помри, помри знову

— Що ж, це не спрацювало.

Біль не настільки поганий, коли його очікуєш, чи, може, його просто затьмарює відчуття розпачу, що переповнює мене. Я не можу битися, не можу втекти, не можу попередити принцесу Селестію про те, що знаю. Кожен поні може бути чейнджлінгом. Скажи щось не те не тому поні, і все скінчено.

Хоча це теж не зовсім правда, хіба ні? Це ніколи не скінчиться, допоки тримається це закляття. Я просто буду переживати це знову і знову. Я навіть не можу нічого взяти із собою, окрім інформації.

Окрім інформації.

Ні, це божевільна думка. Не може воно бути так просто.

Або, можливо, може. «Просто» ще не значить «легко». Підняти гору в теорії просто, достатньо огорнути її телекінетичним полем відповідного розміру і дуже-дуже сильно потягнути вгору. Можливо, вдасться використати петлі часу для перенесення інформації з однієї ітерації до іншої з метою поступового виправлення часового потоку на мою користь, щоб радикально змінити результат.

Також можливо, що все те «рятування світу», яким я займалася останні кілька років, сильно змінило мої погляди на те, що варто вважати простим. Можливо, серйозне розглядання подорожей у часі як найбільш практичного рішення поточних проблем знаходиться десь у списку «Ознаки того, що тобі варто відступити на крок і добряче подивитися на своє життя».

— Твайлайт? Ти в порядку? Здається, це було боляче, — каже Спайк.

— Так, — відповідаю я. Я встаю, оговтуючись від залишкових ефектів закляття швидше, ніж минулого разу. — Спайку, забудь про закляття. Мені треба, щоб ти знайшов усе, що зможеш у цій частині бібліотеки, про чейнджлінгів. І якнайшвидше.

— Про чейнджлінгів? Але, Твайлайт...

— Я поясню пізніше, — кажу я. Скоріше за все, не поясню, але мені потрібна кожна секунда, щоб продумати найкращій курс подальших дій. А це означає дослідження, завзяті дослідження.

Спайк повертається за кілька хвилин, і я беруся до роботи. Я отримую приблизно один новий факт про них з кожних двадцяти прочитаних сторінок, і більшість із цього лише чутки, які неможливо перевірити. За кілька годин Спайк трусить мене, виводячи з гіперзосередженого ступору. Мене дратує втручання, але зважаючи на те, що бібліотека навколо мене горить, мені важко його за це винуватити. Я кілька разів блимаю, доки мій мозок вперше усвідомлює присутність сильної спеки.

— Твайлайт, чейнджлінги атакують палац. Нам треба тікати, — каже він.

Я киваю йому.

— Маєш рацію, Спайку. — Я кидаю погляд на балку над нами, яка майже прогоріла. Я використовую роки вивчення тригонометрії та геометрії для значно більш неприємної мети, ніж вони призначалися. — От що я тобі скажу, я хотіла б узяти ще одну книгу, перш ніж ми підемо, вона тут недалеко. Гадаю, вона у тих стопках. — Я невизначено змахую копитом у напрямку стопок. — Пошукай книгу під назвою, ем, «Секрет подолання несподіваного нашествия чейнджлінгів».

— Хтось написав таку книгу? Чому ж ти не попросила принести її раніше? Я зараз повернуся, — каже він. Довірливий до самого кінця. Мені дуже неприємно брехати йому, але ще неприємніше дозволяти йому побачити це. Я двічі перевіряю свої розрахунки і роблю один

крок направо, а потім два кроки назад. Балка наді мною тріскає і випадає з мурування, летючи прямо мені в обличчя.

О Селестіє, тільки б я не помилилася.

— Що ж, це не спрацювало.

Закладемося?

Все це просто величезна головоломка, а я з ними добре пораюся. Але головоломку не можна скласти без усіх шматочків, тож тепер, коли я вирішила використати свою неадекватну смертність, я йду збирати дані. Якщо розбити все по пунктах, мені відомі чотири головні проблеми. Перша, Кризаліс якось замінила або замінить принцесу Селестію. Я маю або нейтралізувати її, або взагалі завадити цьому. Друга, сюди йде сила-силенна чейнджлінгів. Третя, чейнджлінги, здається, давно готувалися до вторгнення, тож вони, мабуть, замінили й інших поні, і я поки що не знаю, яких саме. І остання, через три години світ вибухне, і я гадки не маю, чому.

Ну, легкі головоломки — це ж нецікаво, так?

Почнемо з кінця. Щойно я повертаюся після удару балкою в обличчя, я кидаю все, прямую до верхівки найвищої вежі палацу і замикаюся під приводом того, що мені треба подрімати. Натомість я використовую висоту, щоб просто спостерігати за Еквестрією.

Надворі гарний день, яскравий і сонячний. Обрій затьмарює лише невеличка чорна ділянка на північному сході. Її легко можна було б сплутати з грозовою хмарою, якщо б я не знала правди. Та все ж з таким розміром, попри відстань більше дюжини миль (ґрунтуючись на середній повітряній швидкості ненавантаженого чейнджлінга), у цьому рою має бути більше чейнджлінгів, ніж... ніж... ніж у тому, у чому багато чейнджлінгів.

Ну не даються мені метафори, ясно? Поезія взагалі не моя стихія. Коли я намагаюся всунути якийсь зворот, він зазвичай виходить неможливої, неевклідової форми. Я завжди була такою. Власне кажучи, мій колишній вчитель у приступі роздратування після того, як я спробувала заримувати слово «поні» з самим собою чотири рази в одній строфі, якось сказав мені, що позбавляє мене ліцензії на поезію.

Але, за винятком неминучого вторгнення, дивитися особливо нема на що. Я ледве бачу на обрії Понівіль, і невеличкий слід пари, що рухається крізь поля між нами. Це, мабуть, потяг з моїми подругами, який має прибути сюди рівно о 6:30, саме вчасно для запізнілої вечері. Дуже запізнілої, зважаючи на те, як все досі йшло.

Рій чейнджлінгів зростає і наближається, вони почнуть атаку будь-якої миті. Я закриваю віконниці, як для того, щоб не помітили мене, так і для того, щоб не бачити місто, коли вони прилетять. З думкою про власну смерть я вже починаю змирятися. Масштаби того, що станеться з усіма іншими, я не можу навіть досягнути. Навіть терпіти кошмарні звуки, що долинали на цю висоту, просто жахливо. Я намагаюся відволікти себе читанням, але не можу. Нарешті я просто скулююся біля стіни і намагаюся якомога краще їх ігнорувати.

Але я прийшла сюди не просто так. О 5:40 я розчиняю віконниці. Якщо заплющити очі, я можу ігнорувати видовище палаючих будівель і різнокольорові фігури на вулицях, що тікають, рятуючи свої життя, перш ніж чорні силуети падають на них, зупиняючи навічно. Якщо закрити вуха, я можу ігнорувати і їхні крики. Але я не врахувала запахи, запахи палаючих дахів, рослин і тіл, змішані до купи у жахливому коктейлі смерті та болю, що плинуть вгору просто до моїх нічого не підозрюючих ніздрів.

Я блюю. Мені просто треба викинути з себе сморід горілої плоті. Я жалкую, що не подумала принести з собою склянку води. Хвилини йдуть жахливо повільно. 5:53... 5:54... Можливо, цього разу не станеться нічого цікавого.

За три хвилини по тому я бачу, як сильно помилилася. Весь палац здригається, і я виглядаю з вікна, намагаючись побачити, звідки був

поштовх. На відстані нічого не змінилося. Тоді я опускаю погляд. Перші часточки хвилі світла, що поглинуло потяг, яким я їхала до Троттінгема в іншому житті, проглядають крізь кладку замку. Він тремтить і труситься синхронно з моїми колінами. Отже, що б воно не було, воно йде зсередини замку? Воно неквапно знищує стіни палацу, і вежа, в якій я сховалася, нахилиється і падає в океан енергії, що шириться вниз. Мій ріг свербить. Що б воно за енергія не була, я вже таку відчувала, хоча й ніколи з такою потужністю.

Принаймні, це швидко. Я ледве встигаю відчутти, як починають закипати мої очні яблука, перш ніж усе закінчується.

— Що ж, це не спрацювало.

У мене є зачіпка стосовно джерела Стіни Жахливої Сяючої Смерті, як я її почала називати. Я провела три останні петлі, спостерігаючи за нею з різних місць навколо замку, і повинна мати достатньо інформації, щоб триангулювати її джерело. Стіна йде з головної будівлі замку, і не з бібліотеки. Тепер я більш-менш упевнена, звідки приблизно вона йде. Зі сховища палацу, де зберігаються Елементи Гармонії.

Мені не хочеться вірити, що Елементи могли таке вчинити, але лише вони, на мою думку, можуть бути настільки потужними. Вони, врешті-решт, були створені для того, щоб протистояти дисгармонії. Цілком імовірно, що у присутності достатньої кількості дисгармонії, наприклад, міста, захопленого та сплюндрованого чейнджлінгами, і за відсутності носіїв, які могли б керувати ними, вони можуть протистояти дисгармонії вибухово. Це, принаймні, пояснює, чому Селестія залишила їх бозна-де після повстання Луни.

Я ніколи не розуміла, яким, мабуть, близьким було місто до повного знищення під час нападу чейнджлінгів на весілля мого брата або під час втечі Дискорда. Трохи непокоїть, що сила, яку ми з моїми подругами носимо в них, може бути такою палицею на два кінці. Чи

може, це якась взаємодія з цим закляттям часу. Я прочитала все, що змогла знайти, стосовно Елементів, але дізналася здебільшого те, як мало поні про них насправді знають.

Я прибігаю до сховища, і бачу, що їх не охороняють. Те, що зможе пробитися крізь захисні чари сховища, кілька королівських гвардійців все одно не зможуть зупинити, тож навіщо мучитися? Але я знаю, як зняти ці чари. Я притискаю ріг до замка, візуалізуючи послідовність рун, що є паролем, і відчуваю полегшення, коли двері починають тремтіти і від'їжджають. В середині лежать сотні скарбів давніх часів і незліченні багатства у самоцвітах та золотих монетах.

Ну, насправді, мабуть, зліченні. Треба просто взяти достатньо випадкових зразків певного об'єму з куп скарбів, щоб визначити статистично середню вартість скарбів на кубічний метр. Потім підрахувати загальний об'єм скарбів, який, якщо наближено прийняти форму куп за конуси, можна вирахувати за формулою...

Ні! Зосередься, Твайлайт, ти тут не просто так!

Елементи лежать саме там, де я і сподівалася їх побачити, на п'єдесталі у центрі кімнати. Я наближаюся, і відчуваю наростання магічної енергії, що кипить у них. Вони відчувають лють; лють, достатню для різких вчинків. Елемент Магії злегка б'є мене, коли я намагаюся його торкнутися.

— Полегше, друже, я просто намагаюся допомогти, — кажу я, і одразу ж відчуваю себе дурепою за спробу поговорити з магічною короною. Я проводжу всі магічні тести і діагностики, які можу уявити, але всі вони підтверджують, що так, скоро дійсно має статися великий бум.

Зараз 5:15, і я не зробила абсолютно ніякого корисного прогресу. Кризаліс має з'явитися тут будь-якої секунди. У мене виникає дуже, дуже дурна ідея. Якщо це накопичення якоїсь енергії, чи не можу я її якось скинути? Я вже користувалася ними, і мені треба лише випустити достатню енергії, щоб запобігти більшому вибуху. До того ж, я посеред зони бойових дій; цілей тут вдосталь.

Часи відчаю вимагають відчайдушних заходів. Я хапаю всі шість Елементів і намагаюся придумати спосіб вдягнути їх разом. Ледве не задушивши себе під час спроби надягти п'ять гривен одночасно, я вирішую вдягнути їх як браслети на передні ноги. Відданість та Щирість на ліву, Щедрість та Сміх на праву, а Доброту — як і задумано. Цікаво, чи хтось із надлишком часу та брудними думками знайшов би у цьому прихований сенс.

Від їхнього пасивного магічного поля у мене цокотять зуби, а хутро стає дибки. І бачити важко. Якщо я збираюся зробити це, то краще поквипитися. Я невпевнено йду коридорами замку і знаходжу найближчий балкон, з якого можу бачити місто; небо над ним темне від чейнджлінгів, що літають туди-сюди, б'ючись із королівською гвардією.

Я намагаюся пробитися крізь магічну бурю в собі і відцентрувати себе. Коли я знову підводжу погляд, я впевнена, як ніколи. Знаєте, чому? Бо узи дружби долають межі часу та простору. Хоча мої подруги зараз їдуть у потягу і не знають, що відбувається, вони несуть частину мене у кожній зі своїх душ, так само, як я несу частини їхніх у своїй. Духом вони точно тут, і я їх не підведу. Жодна сила, збудована на такому хорошому і чистому почутті, як дружба, ніколи не зможе мені нашкодити. Я відчуваю у серці таку ж саму іскру, як тоді, коли зрозуміла, що нам судилося стати найкращими подругами, і, тягнучись до неї, я як ніколи впевнена, що це точно спрацює.

— Що ж, це не спрацювало.

Отже, вочевидь, навіть якщо твої наміри добрі, зловживання силою дружби може не лише зробити тобі боляче, але й змусити кожну частинку твого тіла вибухнути одночасно. Десь у цьому спостереженні, мабуть, ховається гідний звіт про дружбу, але я зараз не у тому настрої, щоб викопувати його.

Можливо, варто поки що відкласти вибух Елементів Гармонії. Якщо я зупиню вторгнення, це, мабуть, зупинить те наростання дисгармонії. У мене є більш плідотворні напрямки досліджень. Для початку, чи можу я врятувати принцесу Селестію?

В першу чергу я перевіряю тронну залу, і там пусто. Це саме по собі незвичайно. Зараз має тривати денний прийом, і якщо Кризаліс вже замінила принцесу Селестію, вона майже напевне проводила б його. Далі я йду перевірити особисту кімнату принцеси, і влучаю у яблучко.

Кімнату принцеси охороняють не двоє охоронців, як завжди, а майже тридцять. І всі вони виглядають однаково. Не просто схоже, а абсолютно однаково, немов якісь неможливі тридцятернята.

Я підходжу до найближчого.

— Я Твайлайт Спаркл. Мені треба побачити принцесу. Негайно.

Вираз його обличчя анітрохи не змінюється.

— Вибачте, нікому зараз не можна до принцеси, — каже він. Він помиляється. Поні у палаці, які кажуть, що мені щось не можна, зазвичай вистачає такту хоча б ніяковіти через відмову у чомусь особистій протезі Селестії.

— Ха! Гарна спроба, ти, жалюгідна маленька перешкода-чейнджлінг. Так, я знаю, хто ви. Ви не розраховували, що я вмію телепортуватися, га? Ну і як ви мене тепер зупините?

Я переможно розчиняюся в повітрі.

— Що ж, це не спрацювало.

О, так. Спальні з захистом від телепортації. Забула. Я потираю бік там, де списи чейнджлінгів простромили мене, фантомний біль, що

переслідує мене, згасає дуже повільно. Я не зможу пробитися повз тридцять чейнджлінгів. Лише принцеса могла б.

Будемо відверті: я в тупику. Гадаю, давно вже пора подумати про іншу принцесу. Пора розбудити принцесу Луну.

Я крокую до її спальні. Перед її дверима четверо вартових замість звичайних двох. І всі вони однакові. Такі самі, як і ті тридцять, яких я щойно зустріла.

Втім, чотири чейнджлінги це ж краще, ніж тридцять, так?

Я атакую.

— Що ж, це не спрацювало.

— Ні, не спрацювало, але я маю непогані сподівання на наступну спробу. Мені лише треба не забути розвернутися направо, відсунутися вліво, ухилитися від списа, схопити чейнджлінга В за шию і жбурнути його у Г, щоб він втратив рівновагу і я могла добити його, потім стрибнути, знову ухилитися, прокотитися під чейнджлінгом А і, коли встану, бути готовою вдарити чейнджлінга Б по обличчю замість того, щоб бити по нозі. Ввосьме має пощастити, так?

Спайк виглядає спантеличено, і, здається, не впевнений, що й відповісти. Як і у попередні шість разів, а з тих пір все стало ще заплутаніше. Та нічого. Я просто гладжу його по голові, перш ніж піти до нової спроби, на ходу мугикаючи веселу мелодію.

Саме заради таких маленьких речей і варто жити. Або, у цьому випадку, переживати. Заради таких речей, як вираз обличчя чейнджлінга, коли мила кобилка, яку він очікував без проблем розтоптати вчотирьох разом зі своїми друзями, натомість розносить

вищезазначених друзів, навіть не спітнівши. Заради звуку, який він видає, коли розуміє, що він наступний. Заради хлипкого відчуття, коли я всім тілом вбиваю його у стіну, і він падає.

Добрі часи.

Тепер ніщо не стоїть між мною і дверима спальні Луни. Я розчиняю двері і зазираю до кімнати.

Точніше, намагаюся зазирнути. Хоча у коридорі яскраве світло, спальню воно анітрохи не освітлює. На порозі кімнати йде чітка розмежувальна лінія, де світло просто зупиняється, і далі йде лише суцільна чорнота. Я ступаю всередину і одразу ж занурююся у цілковиту темряву. Я намагаюся озирнутися у коридор, просто щоб упевнитися, що він досі там, але за мною теж лише темрява. Я можу бути на відстані кроку або милі від дверей, неможливо сказати напевне.

Я нерішуче йду по кімнаті, обережно намагаючись не забити гомілку об щось. Я не чую нічого, окрім звуку власного дихання.

— Принцесо Луно? Ви тут?

— Так. — Дуже тихий шепіт лунає так близько до мого вуха, що воно смикається від м'якого потоку повітря.

Я дізнаюся, що можу кричати значно голосніше, ніж вважала.

— Твайлайт! Не галасуй, я поряд з тобою, — каже Луна десь неподалік. Я рада, що вона нарешті облишила свою архаїчну манеру мовлення, але вона все одно дуже моторошна, коли забуває не бути такою.

Я намагаюся сповільнити своє калатаюче серце.

— Луно, ви не могли б трохи послабити темряву?

Звідкись лунає невдоволене пирхання, та потім світло з коридору починає литися до кімнати, роблячи її трохи світлішою. Важко щось

роздивитися, але я розумію, що принцеса поряд зі мною, і трохи млява спросоння.

— Ще навіть чотирьох вечора нема. Навіщо будити нас у Фаустзна-яку годину?

Я одразу переходжу до справи.

— Принцесо, у палаці чейнджлінги. Селестія в біді, і на місто мають напасти будь-якої хвилини. Нам потрібна ваша допомога. — Я дипломатично замовчую, що вона ледве не проспала все це, як минулого разу.

З виразу її обличчя очевидно, що вона теж про це не забула. Вона дивиться на чотирьох непритомних чейнджлінгів у коридорі за мною, що повернулися до свого справжнього вигляду після того, як я їх вирубила. Там ми їх і залишаємо, і мені доводиться йти вдвічі швидше, ніж зазвичай, щоб не відставати від Луни, яка йде коридорами палацу до кімнати своєї сестри. Гвардійці та слуги обертають голови, їх цікавить, що могло змусити принцесу покинути ліжко так рано. Не знаючи, кому можна довіряти, і не бажаючи попереджати Кризаліс про наше наближення, ми проходимо повз них без пояснень.

Ми заходимо за ріг і виходимо до дверей спальні Селестії, де досі стоїть юрба однакових гвардійців. Луна люто дивиться на них і йде вперед.

— Геть, — каже вона на ходу, не чекаючи, доки вони виконають наказ.

Натомість вони сичать на неї і пригинаються, готові до бою.

— Твайлайт, я з цим розберуся. Допоможи моїй сестрі, а я скоро приєднаюся до тебе, — каже Луна, і її ріг починає блимати злим світлом. Я киваю і швидко телепортуюся на інший бік юрби чейнджлінгів. Вони кидаються на Луну, не чіпаючи мене, коли я відчиняю двері. Але я вагаюся, перш ніж увійти. Звичайно, Луна

могутня, але не непереможна. Можливо, мені варто лишитися тут і допомогти їй попри те, що вона сказала.

Доки я думаю над цим, з бійки вилітає іскра темної магії і влучає у стіну неподалік. Стіна викривляється і деформується, коли простір і час розриваються за наказом принцеси, відкриваючи чорнильно-чорну рану у реальності. Парості щільної темряви виринають з місць між вимірами і огортають трьох чейнджлінгів з краю юрби. Вони ледве встигають закричати, перш ніж щупальця так само швидко смикаються назад, забираючи їх за собою крізь портал. Він закривається, не залишаючи по собі ані сліду.

Вона впорається.

Я проходжу крізь двері і потрапляю на бойовище. Палюча спека здається майже щільною у своїй потужності. Ліжко пошматоване, і клапті матрацу видрані та розкидані по кімнаті. Склепінчастий вихід на балкон заблокований, перекритий якоюсь важкою перетинкою. Селестія скулилася серед залишків свого письмового столу, подряпана і закривавлена, але без серйозних поранень. Вся її увага зосереджена на підтриманні потоку магічної енергії, що виходить з її рога. На іншому боці кімнати, біля каміну, стоїть ще одна Селестія і робить те ж саме. Магічні потоки стикаються посередині кімнати, рівні за силою.

— Твайлайт! Вона чейнджлінг! Ти маєш допомогти мені зупинити її, — каже Селестія біля столу, перекикуючи шум залять, що б'ються одне в одне.

— Вона бреше, Твайлайт, — каже та, що біля каміну. — Це вона чейнджлінг, а не я!

Хоча сама я не зможу впоратися з будь-якою з них, моєї магії буде достатньо, щоб зсунути баланс у той чи інший бік. Але як мені зрозуміти, яка з Селестій справжня?

— Хіба ти не бачиш, що вона бреше? Подумай про всі наші особливі часи разом, про все, чому я тебе навчила. Хіба ти не бачиш,

що це я? — питає перша Селестія. Вона не може обернутися до мене, але я бачу, як вона дивиться у моєму напрямку благальним поглядом.

— Твайлайт, я розумію. Вона неперевершена брехуха, — каже друга. — Ми не можемо дозволити їй провести вторгнення. Якщо ти не збираєшся обрати мене, вдар по нам обом.

Вдарити по обом? Я не можу це зробити. Я не можу свідомо вдарити принцесу Селестію своєю магією.

— Зроби це! Вдар нас обох, заради Еквестрії, — наказує вона.

Звичайно. Справжня Селестія поставила б захист своїх поні вище власного блага. Повірити не можу, що не побачила це раніше. Я обертаюся до Селестії біля столу і скеровую потік магії в її напрямку. Їй нема чим блокувати, і удар збиває її концентрацію в достатній мірі, щоб магія справжньої Селестії пересилила її і нанесла остаточний удар. Фальшива Селестія болісно скрикує і падає.

Справжня Селестія дає своїй магії послабшати і згаснути. Вона кілька секунд стоїть, важко дихаючи, а потім падає на коліна.

— Принцесо! — Я кидаюся вперед і опускаюся перед нею, намагаючись зазирнути в її обличчя. — Ви поранені.

— Жити буду, завдяки тобі. Знаю, що це, мабуть, важко було зробити, — каже вона.

— Я знала, що ви справжні, Принцесо.

Селестія притуляється до моєї шиї і обіймає мене. Це варте усього, через що я пройшла, щоб дійти до цього моменту. Тепер, коли я маю допомогу обох принцес, а Кризаліс знешкоджено, чейнджлінги не зможуть вторгнутися.

Лише одна дрібниця непокоїть мене, коли я кидаю погляд на фальшиву Селестію. Хіба вона не повинна була б вже знову набутти вигляду чейнджлінга?

Копита Селестії обіймають мене ще міцніше і притискають до землі. Вона притуляється ще ближче, опускає голову і кусає мене просто між лопаток.

Я кличу Луну на допомогу, але двері закриті, а звукоізоляційне закляття подолати не так легко. Я борсаюся і намагаюся відбиватися від її щелеп, але вона зміщує свою вагу і притискає мене. Я відчуваю, як м'язи її щелеп напружуються, і раптово у місці укусу виникає палаюче відчуття, що розходитьсь по моїх венах. Я кричу і смикаюся, але все марно. Палання піднімається по шиї до обличчя, і я помічаю, що не можу чітко думати. Я досі борсаюся, хоча вже не можу пригадати, навіщо. Я маю згадати... щось. Моя голова так болить, коли я намагаюся пригадати.

Я охаю і розплющую очі. Ох, слава небу. Про що можна непокоїтися, коли я у найбезпечнішому місці у світі? Я там, де і маю бути; з принцесою Селестією.

Я припиняю смикатися і притуляюся до неї, виснажена, хоч і не впевнена, через що.

— Хіба так не краще, Твайлайт? — питає вона. Я нічого не кажу, але посміхаюся їй, пливучи у блаженному тумані. Навіщо я взагалі намагалася пригадати? Думати за себе — це зайве. Принцеса значно розумніша і сильніша, ніж така нікчема, як я. Все буде краще, якщо я просто довірюся їй і робитиму те, що вона каже. Вона бурмоче собі під ніс щось про те, що не може повірити, як поні щоразу ведуться на цю фразу, але я не розумію, що вона має на увазі.

— Твайлайт, ти мене любиш?

Мене немов висмикують з мого чудового спокою і занурюють у ванну з крижаною водою. Як вона взагалі може таке питати? Хіба я не доводила сотні разів, наскільки я віддана? Ну, якщо я ще не довела їй свою любов, тоді я маю любити її ще сильніше, навіть без надії отримати любов такої досконалої істоти у відповідь.

— Я люблю вас, принцесо. Я люблю вас повністю, глибоко, самовіддано і у будь-якому мислимому значенні. Для мене ви найважливіша поні у всьому світі, — кажу я, дивлячись їй просто в очі.

Селестія муркоче і облизує губи.

—М-м-м... Так, ти дійсно любиш. Дякую, Твайлайт, мені це було потрібно. А тепер мені треба, щоб ти зробила для мене дещо інше. Ти ж зробиш?

— Що завгодно, принцесо. Тільки скажіть, що саме.

— Це жахливо, Твайлайт, Луна збожеволіла і знову стала Найтмер Мун. Вона йде мене вбити. Зараз вона саме б'ється з охороною за моїми дверима, — каже Селестія.

Що? Луна бажає зробити боляче принцесі Селестії? Я розлючена. Я ненавиджу Луну. Вона жахливе чудовисько.

— Як я можу допомогти?

— Я не в змозі зараз з нею битися, — каже Селестія. Вона встає і йде до балкону. Раптова неможливість торкатися її робить весь мій світ темним та холодним. Я зроблю все, про що вона попросить, аби тільки знову бути поряд із нею. — Лишайся тут. Коли Луна прийде за мною, я хочу, щоб ти вбила її або загинула, намагаючись це зробити.

Нічого собі! Принцеса, мабуть, дійсно любить мене, якщо дає таку важливу роботу. Я віддаю їй честь копитом.

— Буде зроблено, принцесо!

Вона посміхається, відсуває перетинку вбік, і, вийшовши на залитий сонцем балкон, розправляє крила і злітає у повітря. Буквально за мить по тому двері до коридору починають відкриватися. Закладаюся, що це Луна.

Я нетерпляче тремчу від можливості виконати наказ принцеси і загинути за неї. Я така щаслива маленька поні.

Луна розбереться з чейнджлінгами-охоронцями і без моєї допомоги. Я відкриваю двері до спальні Селестії і заходжу всередину. Спека не настільки помітна, як минулого разу, можливо, просто температура мого тіла тепер вище.

— Твайлайт! Вона...

Кризаліс більше нічого не встигає сказати, оскільки я розряджаю всі відомі мені закляття в її зухвалу чейнджлінзьку пику.

Як і раніше, моя магія розриває захист цілі і дає шанс Селестії. Промінь сонячної сили кидає Кризаліс об стіну, і удар змушує її набути свого природного вигляду раніше, ніж вона падає на підлогу і втрачає свідомість. Селестія виглядає виснаженою від зусиль, але я не підходжу до неї. Я йду перевірити Кризаліс.

Вона досі дихає.

Я можу це змінити. В моєму нинішньому стані я можу закликати всіляку темну магію, яка бере неймовірну силу з гніву, ненависті або сорому самого чаклуна. Вона зараз беззахисна і не зможе мене зупинити. Можливо, я навіть зможу потім змиритися із цим вчинком.

Перш ніж я встигаю вирішити, я відчуваю м'який дотик копита до моєї спини. Я обертаюся і бачу Селестію, яка дивиться на мене похмурими і втомленими очима. Я розумію, що вона читає мене, немов відкриту книгу.

— Вона зараз не може тобі нашкодити, Твайлайт. Ти в безпеці.

Я не наближаюся до неї, але й не опираюся, коли вона огортає мене крилами.

Притуляючись до її грудей, я відчуваю, що розумію дещо трохи краще. Любов, справжня любов, а не та хвора пародія, що я відчувала раніше, не ґрунтується на бездумній, рабській відданості або покорі.

Вона виникає зі взаємної поваги. Я люблю Селестію, і знаю, що вона теж мене любить. Це не означає, що ми дозволяємо іншій беззаперечно робити що завгодно, і ми обидві від цього виграємо.

Так нас і знаходить Луна, коли заходить до кімнати, і напруженість в її позі зникає, коли вона бачить Кризаліс, що лежить біля каміну. Моя мить спокою різко припиняється, коли я раптово згадую про все інше, що має статися.

Я коротко розповідаю їм усе, що знаю. Про петлі часу, вторгнення та Елементи. Коли я закінчую, принцеси кілька секунд сидять у мовчазній задумливості.

— Я підозрюю, що ти маєш рацію стосовно Елементів Гармонії, хоча їм і не властиво так поводитися. Я піду до сховища і подивлюся, якою магією можна затримати вибух, про який ти казала, хай навіть тимчасово. Якщо пощастить, ми зможемо відтягнути його, доки носійки не приїдуть сюди, — каже Селестія.

— Я допоможу нашим захисникам краще обороняти місто, доки інші не приїдуть, — каже Луна.

— А що робити з нею? — питаю я, киваючи на Кризаліс, яка досі у відключці.

— Ми не можемо зробити з нею нічого, що зупинило б атаку, якщо вони вже так близько, як ти кажеш. Навіть якщо вб'ємо її, — каже Селестія, підкреслено дивлячись на мене на останніх словах. — Поки що замкнемо її у в'язниці. Коли вторгнення буде зупинено, ми обговоримо умови її капітуляції, так щоб чейнджлінги могли організовано відступити, і не здичавіли натомість.

Ми погоджуємося на грубо змальований план і йдемо втілювати його. До появи перших загарбників лишилося кілька хвилин, і кожна секунда на рахунок.

Селестія особисто відносить непритомну Кризаліс до в'язниці, пообіцявши, що потім піде прямо до сховища, а ми з Луною йдемо до

бараків піднімати королівську гвардію. Поки вони піднімаються по червоній тривозі і починають готуватися до бою, я відводжу вбік кількох їхніх командирів і розповідаю все, що можу згадати, про те, як відбуватиметься нашествя. Кількість, час, місце, ніхто не знає, які подробиці будуть найбільш важливими.

Луна, яка виглядає погрозово у блискучій сріблястій броні з вишуканим різьбленням, особисто поведе контратаку. За силою вона сама варта п'ятдесятьох гвардійців. Я хочу приєднатися, до них, але Луна відмовляє. Я маю лишатися у замку, і рівно о шостій Луна повернеться. Потім ми вдвох підемо зустріти моїх подруг з потягу, якщо Селестії вдасться так довго утримати Елементи Гармонії.

Звідкись знизу, з міста, лунає потужний удар, і вся гвардія раптово починає рухатися і кричати. За мить по тому я лишаюся в бараках сама. Не маючи інших справ, я рушаю назад до замку, щоб зустрітися зі Спайком, якому я так нічого і не пояснила, поспішаючи все виправити. Я пояснюю йому, що відбувається, частково щоб він зрозумів і частково щоб упевнитися, що я нічого не впустила.

Момент істини наближається, і о 5:55 ми вже відкрито дивимося на годинник, що так повільно відраховує секунди.

...5:56...

...5:57... Я кривлюся, очікуючи на гуркіт, який означатиме, що мені знову не вдалося, але його нема.

5:58! Селестії вдалося! Це дійсно спрацює. Я обіймаю Спайка і біжу з кімнати на зустріч із принцесою.

Ми одночасно прибуваємо до замкової брами з протилежних напрямків. Броня Луни вже не блищить. Вона подряпана, побита і вкрита чимось, гадаю, іхором чейнджлінгів. Вона у повній мірі виглядає як войовнича принцеса з легенд, та сама кобила, яка незліченні рази вела армії Еквестрії у бій.

Ми лишаємося на землі, але швидко прямуємо до вокзалу. Місто пошкоджене зовсім не так сильно, як я пам'ятаю з інших петель, і здається, що рій у небі змусили зупинитися. Триматися лишилося недовго.

По дорозі ми практично не зустрічаємо опору, нічого такого, з чим Луна не могла б упоратися з лякаючою ефективністю. Ми потрапляємо на вокзал саме тоді, коли й планували о 6:28.

Від очікування потягу мені хочеться лізти на стіну. Він от-от має бути тут.

6:29...

6:30...

Бу-у-у-удь-якої хвилини.

6:33...

6:34...

6:35...

Ну затримуються вони трошки. Нічого особливого. Вторгнення, мабуть, просто трохи збило графік, нічого дивного.

6:40...

...

6:50...

...

7:00...

О ні.

Примітка автора:

Чому у стількох моїх історіях Твайлайт та Луна в якийсь момент намагаються вбити одна одну?

Ти ж не думала, що буде так легко, га?

Потяг так і не приходить.

Коли починає темнішати, Луна м'яко пропонує повернутися до палацу. Врешті, їй треба підняти місяць, перш ніж вона піде патрулювати місто. Я дозволяю їй увести мене, але спочатку кидаю останній погляд на рейки у марній надії побачити вдалині потяг, що все-таки спізнився і виїжджає з-за гори.

Я його не бачу.

Ми повертаємося до палацу мовчки. Луна час від часу дивиться на мене, і я розумію, що вона хоче мені щось сказати, але не може підшукати слова. Я дивлюся у небо і бачу, що ситуація нагорі досі патова. Місцевість навколо палацу безпечна, але деякі райони на околицях міста стали жертвою чейнджлінгів. Щойно гвардієць збиває ворога, на його місці з'являються ще четверо або п'ятеро.

Наближаючись до палацу, ми бачимо вулиці, забиті поні, біженцями, які втекли сюди з уже захоплених чейнджлінгами частин міста, шукаючи безпеки у палаці. Луна піднімає мене собі на спину і злітає над натовпом, що вже простягнувся майже на півтора квартали від брами і зростає на очах. Кілька гвардійців трималися над стінами і зрушили з місця, щоб зупинити нас, але повернулися, коли побачили, що це Луна.

Натовп пропускали у двоє маленьких дверей, де команда магів-єдинорогів перевіряла кожного, щоб упевнитися, що вони не чейнджлінги. Потік ішов повільно, і у мене на очах вони розкрили одного чейнджлінга, якого і знищили на місці зливою магією. Такими темпами вони цей натовп перевірятимуть кілька тижнів.

Ми входимо до палацу, і Луна зупиняється.

— Тепер я мушу повернутися до своїх обов'язків, Твайлайт. Лишайся тут, ти будеш у безпеці.

Я навіть не відповідаю, просто йду геть.

— Твайлайт? — каже Луна. Я зупиняюся. — Мені дуже прикро. Я їх теж любила.

Я просто продовжую йти.

Коли я дістаюся до великої зали, Селестія ходить з боку в бік, забувши всяку подобу королівської постви та холонокровності. Такий її вигляд робить ситуацію ще більш нереальною.

— Твайлайт, де... — Вона зупиняється, розуміючи, що я одна. Зовсім одна. Я просто хитаю головою. — Ох, Твайлайт, мені так прикро, — каже вона і підходить, щоб знову мене обійняти. Немов це щось виправить. Я роблю крок уперед, відсуваючи її геть, і вона відсахується від мене. Я намагаюся заговорити, але доводиться зробити кілька спроб, перш ніж мені вдається щось вимовити.

— Ви... поладнали Елементи? — нарешті вимовляю я.

Селестія опускає голову.

— Лише частково. Протягом кількох наступних днів я зможу виправити їх остаточно. Вони... Я ніколи раніше не бачила їх такими. Хоч це й буде важко, я можу стримувати їх, але я розраховувала, що ти з подругами, ну...

Я добре її розумію. «Виправимо все для неї», ось що вона намагається сказати. Я підводжу на неї погляд, і мені хочеться кричати, обвинувачувати її у всіх можливих стражданнях моїх подруг. Я просто хочу винити когось у всьому, що відбувається, щоб я могла припинити винуватити себе.

— Їх нема, — все що я можу сказати. Мільйони образів вирують в моєму розумі, тисячі можливих закінчень, яких вони могли зазнати, більшість з них жахливі. Тому що я запросила їх сюди у найгірший день, який могла обрати. Це я винна у тому, що вони страждали, можливо, страждали жахливо. — Вже пізно, — кажу я, знаючи, що насправді це не так. — Я йду спати, — кажу я, починаючи йти геть.

— Твайлайт, почекай, — каже вона, і я чекаю. — Я чула деякі попередні доповіді про напади уздовж залізниці. Ґрунтуючись на них... якщо це хоч трохи втішить, я гадаю... вони скоріш за все загинули не погано.

— У порівнянні з чим? — я, обертаючись, випльовую питання раніше, ніж встигаю подумати. — У порівнянні з чим, принцесо? Розкажіть мені, будь ласка, про свій досвід стосовно найкращих та найгірших способів померти. Скільки разів ви відчували, як смерть торкається вас, просочує всю вашу сутність і відриває вас від усього, що ви любите і цінуєте? Хто з нас двох, на вашу думку, знає смерть краще? Ви, мабуть, взагалі ніколи її не узнаете. Ну а я? Я, врешті, маю унікальний досвід. Я насправді її відчувала, і не раз, а десятки разів. Спитайте мене, що це за відчуття, принцесо. Вам, мабуть, цікаво після стількох років. Тепер ви маєте нагоду дізнатися.

Вона довго нічого не каже. Вона, власне, здається трохи ошелешеною, але мій лютий погляд не згасає. Нарешті вона опановує себе.

— Гаразд, Твайлайт. Розкажи мені, будь ласка, про відчуття смерті, — каже вона, майже, хоч і не зовсім, стримуючи тремтіння у своєму голосі.

— Воно жахливе, принцесо. Я стільки разів умирала, і кожен був жахливим. Навіть коли я вірила у те, що роблю, останній момент перед тим, як зникнути, завжди однаковий. Я завжди сама, принцесо. Що б я не робила, чому б я це не робила, або де б я не була, в останню мить перед смертю я завжди відчуваюся абсолютно самотньою. Більш самотньою, ніж колись була. — Я знову підходжу до неї і тягнуся ближче. — Всі мої подруги загинули самі.

Я ніколи не бачила, щоб принцесу так сильно трусило. Я не хочу чекати, доки вона отямиться. Я так втомилася. Я розвертаюся і йду шукати місце для відпочинку.

Я навіть не добираюся до кімнат, які зазвичай використовую тут, у палаці. Я знаходжу віддалену кімнату і лягаю на дивані. Технічно я не спала кілька тижнів, і зараз відчуваю кожну їхню хвилину. Я відключаюся раніше, ніж моя голова торкається подушки.

Мої сни являють собою неясні, але сильні враження. Спалахи з моїх часів з подругами і всі ті рази, коли я вмирала, мішаються до купи. Все затягнуте каяттям і болем. Буквально за кілька митей, як мені здається, по тому, мене будить якийсь гвардієць.

— Доброго ранку, пані Твайлайт. Принцеса попросила мене довідатися, як ви почуваєтеся, — каже гвардієць.

Буде ж грубо сказати йому простромити себе власним списом, так?

Я лише стогну. Принцесі, мабуть, треба поговорити зі мною. Кантерлот в облозі, і тисячам поні потрібна моя допомога. Я не настільки дріб'язкова, щоб лишати їх напризволяще. Хех, що б тоді подумала про мене Рейнбоу Деш?

Нічого. Бо вона мертва.

Думка приходить некликано, але одразу за нею знову приходить провина за те, що сталося з нею та іншими моїми подругами. Я запросила їх сюди. Це я винна у тому, що вона взагалі були на потягу. Я мала бути там з ними. Я мала загинути там із ними, і піти у те, що настає потім.

Що настає потім? Я ніколи раніше серйозно про це не думала. Всі мої подруги були хорошими поні. Сподіваюся, я заслужила на те, щоб піти туди, куди потрапили вони.

Але зараз нема часу про це думати. Я змушую себе встати з ліжка і піти за гвардійцем до їдальні, де обидві принцеси тихо жують шматочки фруктів. Не думаю, що жодна з них спала з того часу, коли я бачила їх востаннє. Луна навіть не зняла свій обладунок. Вона сама вся вкрита подряпинами після боїв минулої ночі. Дуже тривожно бачити закривавлену Богиню.

— Луно, Селестіє, — кажу я. Гадаю, ми всі занадто втомилися для формальностей. Вони обидві кивають мені і продовжують їсти. — Є якісь думки стосовно того, що могло статися з моїми батьками, принцесо?

Мені відповідає не Селестія, а Луна.

— З того, що я бачила минулої ночі, їх район був серед тих, що занапали чейнджлінги, але вони могли втекти. Можливо, вони серед біженців, що прийшли до замку. — Вона доїдає останній шматок зі своєї тарілки і піднімає свій шолом. — Прошу вибачення за раптовий відхід, але бій зовні триває, і я більше не можу лишатися тут.

Селестія піднімає кілька сувоїв, що лежать поряд із нею, і передає їх Луні.

— Будь ласка, передай їх Спайкові, сестро, і нехай він відправить їх на передову, — каже вона. Я посміхаюся. Це в його дусі, завжди знайти спосіб допомогти. Цікаво, чи йому вже хтось розповів, що трапилося. Якщо ні, йому варто почути це від мене.

Луна йде і лишає мене наодинці з Селестією. Кімнату огортає ніякова тиша, яку час від часу перериває скрип пера по пергаменту, коли Селестія щось записує.

Нарешті я закінчую цю тишу.

— Принцесо, вибачте, що зірвалася на вас учора. Ви не винні у тому, що сталося з моїми подругами.

Селестія відкладає на стіл сувій, на якому пише.

— Тобі нема за що просити вибачення. Цей день був важким для всіх нас, і найважчим для тебе, якщо ти пережила його стільки разів через те закляття, яке ти начаклувала.

— До речі, ви можете якось його зупинити? Не те щоб мені хотілося вмирати, але невже я застрягну у цій петлі навічно?

Селестія примружується, вивчаючи мене через стіл.

— Здається, я його відчуваю. Я ніколи не чула про закляття, яке ти описала, але водночас... ну, за відсутності кращого терміна, ти не настільки реальна, як була раніше.

— Я не реальна? — Чудово. Бо саме екзистенціальної кризи мені й не вистачало на додачу до всього іншого.

Селестія посміхається.

— Ти дуже реальна, Твайлайт, не хвилюйся. Просто здається, що щось у тобі тримається порізно від решти тебе. Я не можу нічого обіцяти, але я точно зроблю все, що в моїх силах, щоб допомогти тобі, коли це все уляжеться.

Хотілося б почути щось трохи більш певне, але поки що і цього вистачить.

— Принцесо, що мені робити зараз? Чим я можу допомогти?

— Мені треба зайнятися Елементами, але я впевнена, що така талановита єдиноріжка, як ти, знайде собі якусь корисну справу. Чому б тобі не допомогти на подвір'ї? Ти, мабуть, добре навчилася відрізняти чейнджлінгів, тож застосуй це. Не покидай територію замку. Зустрінемося ввечері за вечерею.

Звучить ідеально. Справа, яка допоможе зайняти мій розум, побачити Спайка і, можливо, моїх батьків. Мені дійсно потрібні хороші новини.

Луна не повертається зі свого патрулювання.

Доповіді інших гвардійців кажуть, що вона потрапила у засідку. Кілька сотень чейнджлінгів повистрибували звідусіль, з провулків, вікон, дахів, навіть з каналізації. Почалася паніка і сум'яття, Луна намагалася утримати стрій, але навіть її пересилили кількістю. Повертати було нічого, не лишилося навіть тіла, лише закривавлені та погнуті залишки того, що колись було її чудовою сріблястою бронею.

Настрій у палаці, м'яко кажучи, пригнічений. Новини та чутки переплітаються у переказах поні про те, що вони знають і що чули. Деякі з них відмовляються вірити у це. Якщо б я не почула це безпосередньо від одного з двох гвардійців, який був там, я б і сама не повірила.

Чейнджлінги навмисне залишили двох гвардійців живими. Вони хотіли, щоб ми знали.

Вже більше десятої ночі, точніше, того, що має бути ніччю, але сонце досі висить у небі. Я знаходжу Селестію на балконі її спальні, вона просто дивиться на небо. Тепер вже нічого казати мені, тому я просто сиджу поряд із нею.

Я достатньо сказала минулої ночі. Я ніколи в житті ні про що так не жалкувала, як про те, що сказала тоді. Я розумію, що зараз усе це звучить відлунням в її голові.

— Я не повинна була більше піднімати місяць, Твайлайт, — каже вона. — Можливо, за проханням, або якщо вона захворіє, але не тому, що її більше нема. Я так довго чекала на її повернення, а вона була зі мною лише три роки.

— Знаю, — кажу я, притуляючись до неї. Вона не м'яка та податлива, як зазвичай. Вона напружена, кожен м'яз в її тілі натягнутий до межі.

— В моїй голові це досі нереально. Доки сонце все ще вгорі, я можу казати собі, що вона просто запізнюється. Можливо, проспала, це так на неї схоже. Коли я зроблю це, все стане реальним. Я просто хотіла почекати ще трошки, ще кілька хвилин. Егоїстично, так?

— Ні. Всі поні розуміють. Чекайте, скільки треба.

Ріг Селестії світиться, і без жодних фанфар або прикрас сонце сідає, і сходить місяць. Я обертаюся, щоб глянути в очі Селестії, і бачу, як щось у ній просто перегоряє і гасне.

Не кажучи ані слова, вона встає і розвертається, щоб піти. Я йду за нею. Я вважаю, що їй зараз дійсно не варто бути самій. Ми опускаємося сходами до тронної зали, йдемо головним коридором і знову опускаємося, тепер до в'язниці. Охорона розсіюється, коли Селестія підходить до єдиної камери з в'язнем і відчиняє її.

— Привіт, принцесо. Прийшла побалакати? — питає Кризаліс. Вона прикута важкими ланцюгами до стіни, але з її зухвалого вищирю можна подумати, що саме тут вона й хотіла бути. Можливо, так і є. — Бачу, ти навіть привела своє маленьке звірятко-ученицю. Як там моє вторгнення? Можеш не казати, якщо не хочеш, я відчуваю все, що мій рій робить там, нагорі. Я, мабуть, інформована краще за тебе.

— Ти не переможеш, Кризаліс. Ми виженемо вас з нашого міста. Ми знищимо вас усіх до єдиного. Ти програла, щойно Твайлайт викрила те, що мало бути твоєю несподіваною атакою, — каже вона з упевненістю, яку насправді не може відчувати. — Навіть якщо ми не впораємося самі, мої підкріплення вже йдуть сюди.

— І які ж, на твою думку, дістануться сюди першими? — питає Кризаліс. — Батальйон з Троттінгема, що йде з півночі, або з Мейнкеттена, що наближається з заходу? Як на мене, вони обидва десь днях у трьох, може, у двох, якщо поквапляться. Ти ж не думаєш, що мої діти вторглися лише до Кантерлоту, га?

— Неважливо, що ти знаєш про їхнє наближення. Вони розчавлять тебе.

Усмішка Кризаліс зникає.

— Так, я не заперечую, що ти маєш перевагу у цьому протистоянні. Але якщо стане так, що ми будемо програвати, як гадаєш, що ми зробимо з містом, перш ніж піти? Ми поки що вбили небагато поні, у загальному масштабі. Саме достатньо, щоб решта почала панікувати. Ми тримаємо більшість із них у затишних коконах, загорнутими і готовими до транспортування. Ми заберемо з собою половину цього міста, якщо будемо змушені відступити.

Моє серце підскакує. Якщо вони не вбивають поні, яких захопили, то може...

— Невже я відчуваю смак надії? Солодкий, але не дуже ситний. Не омануй себе, Твайлайт, твої подруги мертві. Я не бажаю ризикувати у тому, що стосується Елементів Гармонії. — Її вищир знову повертається у повній силі. — Хочеш, я розповім, в якому порядку ми їх вбивали?

Мені хочеться кинути на неї, але я зберігаю врівноваженість, хоча б заради принцеси.

— Дай мені причину не вбивати тебе, Кризаліс, бо зараз мені дуже важко від цього утриматися, — каже Селестія. Я розумію, що вона серйозно, і це не така межа, яку вона б могла легко переступити.

Кризаліс обертає голову і з задумливим «хм-м-м» підпирає підборіддя копитом. Її дійсно скували дуже ретельно; навіть крізь дірки в її ногах проходять ланцюги, що дзвякають при кожному її русі.

— Ну, якщо не враховувати те, що я маю кількох лейтенантів, кожен з яких більше ніж здатен миттєво прийняти командування на себе, якщо ти вб'єш мене, то навіть не почувеш мою пропозицію капітуляції.

— Капітуляції? Ти хочеш здатися? — питаю я.

— Ну, твоя принцеса так переконливо змалювала мою приреченість. Звичайно ж, вона буде не без умов, — каже Кризаліс.

— Які твої умови? — питає Селестія.

— По-перше, ми бажаємо відкрито жити в Еквестрії. Не ховатися більше у тінях, намагаючись уникати твоїх гвардійців.

— Це, в принципі, можна влаштувати, якщо ти погодишся на певні законодавчі обмеження, — каже Селестія. Я здригаюся. Хто б захотів жити по сусідству з чейнджлінгом?

— Чудово! От бачиш, як це просто? Наступне, ми зможемо залишити собі всіх поні, яких ми зараз тримаємо у коконах у Кантерлоті.

— Нізащо! — вигукую я, але Селестія не відповідає. Невже вона серйозно обмірковує це?

— Не забувай, що більшість з них вже майже добу у полоні. До того ж, як кажуть, армія марширує шлунками. Ними сильно харчувалися, значно частіше, ніж здатні витримати середні мізки. Більшість з них, імовірно, вже не при розумі.

Селестія нічого не каже, тому Кризаліс продовжує:

— І, нарешті, ми бажаємо данину. Приблизно кількасот поні на рік. Якщо хочеш, можеш удати, що ми друзі і ти робиш нам подарунок. Ви ж, поні, так робите, га?

— Ні в якому разі, — каже Селестія, нарешті проводячи межу. — Я не буду торгувати життями моїх підданих.

— Подумай про це. Ти втратиш значно більше, якщо не погодишся.

— Ти отримала відповідь.

— У-у-у... як прикро. Я знаю, якими ви нас бачите, але я завжди вважала, що ми могли б стати гарною командою, якщо б відкинули наші розбіжності. Твоя магія та армії, наше збирання інформації та хитрі здібності, подумай про можливості. Пиха грифонів майже так само смачна, як любов поні, і я знаю, що між вами та їхньою Імперією любові немає.

— Немов я взагалі б погодилася працювати з тобою або твоїм роєм.

— Це через комашиний вигляд? Якщо це суто естетичне питання, ми в цьому плані можемо бути дуже гнучкими. Може, тобі більше подобається такий вигляд? — Спалахує зелена магія, а коли вона розсіюється, до стіни прикута вже Луна. — Я навіть дозволю тобі називати мене сестрою, якщо захочеш.

Температура у кімнаті підскакує, мабуть градусів на п'ятдесят за одну секунду, і очі Селестії спалахують розпеченою добіла люттю.

— **ЯК ТИ СМІЄШ?!**

Кризаліс лише сміється жорстоким сміхом, який не пасує до цього тіла.

— Овва, сестричко, а ти запальна, коли гніваєшся.

Селестія видає крик найбільш несамовитої агонії, що мені доводилося чути, і тут спалахує біле світло. Я майже очікую згоріти і знову прокинутися у бібліотеці, але коли зір повертається до мене, я досі жива і у тюремній камері. Як не дивно, Кризаліс теж. Селестія зникла.

— І після всього цього вона мене так і не вбила. Всі ви, поні, однакові; жалюгідні нікчеми.

— Це тому, що вона краща за тебе, Кризаліс. Ти не зрозумієш, але вона ніколи не вб'є безпорадного в'язня, навіть такого мерзенного, як

ти. Тому що це неправильно. Це сила, а не слабкість, — кажу я. Не знаю, навіщо я морочуся. Таким, як вона, ніколи це не зрозуміти.

— Коли я востаннє перевіряла, не мій вид прямував до того, щоб стати обідом, тож, може, ти не так багато знаєш про силу, як вважаєш. Чому б тобі не пошукати, куди телепортувалася твоя мила поні-принцеса?

Може, й варто пошукати. Я зараз потрібна Селестії більше, ніж будь-коли. Але перш ніж піти, я маю сказати ще дещо.

— Гей, Кризаліс.

— Ну що ще?

— Я не краща за тебе.

Селестія не дарма вчила мене темній магії. Я торкаюся найтемніших частин своєї душі і витягую всі жахливі речі, що навалилися на мене протягом цього дня, а потім вливаю їх у закляття; закляття, яке не просто вб'є, але спричинить при цьому максимальну кількість страждань. Я не можу спричинити їй стільки болю, скільки вона спричинила мені, а тим паче Селестії. Але я можу спробувати.

Власне, трохи розчаровує те, що за какофонією закляття у тісному приміщенні я так і не дізнаюся, встигла вона закричати чи ні. Знаю лише, що коли я закінчую, від королеви чейнджлінгів не лишається нічого. Як і від ланцюгів. Стіна теж не в кращому стані.

Треба було зробити це ще тоді у спальні Селестії, навіть якщо б це й не врятувало Луну.

Тут більше робити нічого, томі я прямую вгору, вгору, вгору до найвищого балкона. Я перехиляюся за бильця і, здається, бачу будинок своїх батьків, дах вкритий чимось органічним на вигляд. Мої мама і тато можуть зараз бути там, звисати у коконах зі стелі моєї дитячої спальні. Я перехиляюся ще сильніше і уявляю, що бачу уламки потягу, що став могилою моїх подруг.

Я перехиляюся повністю і відпускаю бильця.

Навіть якщо Елементи так і не вибухнули і ми відбили нашість, мій світ все одно був знищений. У цьому майбутньому для мене нічого не лишилося.

— Що ж, це не спрацювало.

Я зітхаю і підводжуся. За звичкою я починаю йти до кімнати Луни, щоб розбудити її. На півдорозі я зупиняюся так раптово, що покоївка, яка йшла за мною, випадково врізається у мене і впускає стопку рушників, які вона несла.

Попросивши вибачення і допомігши їй знову зібрати рушники, я замислююся, у чому ж, власне, полягає мій план тепер. Я навіть не знаю, чи встигну дістатися до потягу до нападу, тим більше як я зможу це зробити так, щоб встигнути розбудити Луну, врятувати Селестію і запобігти вибуху Елементів. Повторення попередніх дій лише принесе мені той самий результат, і результат цей неприпустимий.

Що буде припустимим? Що як я опинюся у лінії часу, де мої подруги та родина вижили, але половина Кантерлоту палає? Чи дійсно я погоджуся на таке?

Я бігом повертаюся до бібліотеки. Коли я дістаюся туди, Спайк вже розставив по місцях половину книг, які я використала для чаклування закляття.

— Спайк, поки що просто облиш це. Ходімо прогуляймося.

Ми йдемо звідти, і я пригадую останній раз, коли ми так ішли, коли я була наївною і не знала про згубну хмару, що нависла над моєю головою. Може, вдасться повернути хоч трохи цього відчуття.

— Гей, Спайку, я тут думала...

— Ти завжди думаєш.

— Більше ніж звичайно, розумнику. — Я кидаю на нього косий погляд, але він відповідає посмішкою херувимчика, ну просто втілення невинності. Ага. — Припустимо, у Понівілі має статися щось погане, і я не можу врятувати всіх. Як ти вважаєш, чи є поні, яких я маю врятувати, та інші, яких я можу спробувати врятувати, але якщо не зможу, це буде не кінець світу? Не тому що вони мені не подобаються або неважливі, але якщо мені доведеться обирати.

— Тю, Твайлайт, чого б це тобі про таке думати?

— Ну, ти ж мене знаєш, я завжди думаю про якусь божевільну ідею. Але серйозно, як ти вважаєш?

— Гм-м... — Добре, він сприйняв це серйозно. Я хвилювалася, що це може бути заважким для його юного розуму, але мені потрібен хтось, з ким я можу перекинутись думкою. — Та ну, ти ж Твайлайт Спаркл. Ти знайдеш якийсь спосіб врятувати всіх.

— Дякую, Спайку, але якщо б я не змогла і мені б довелося обрати поні, які мають померти, як я мала б це зробити?

— Знаєш, якщо б я знав, що Старсвірл досліджував закляття перетворення Твайлайт Спаркл на нитика, я б не допомагав тобі його начаклувати.

— Спайку, ти можеш хоч секунду бути серйозним? Я намагаюся з тобою говорити на важливу тему.

— Я і так серйозний. Ти маєш врятувати всіх. От дивись, деякі поні обов'язково мають бути у списку, наприклад, принцеси або наші подруги, так?

Я рішуче киваю. Це вже щось!

— Саме так.

— Але візьмемо, наприклад, Еплджек. Ти не можеш врятувати її, але не врятувати Біг Мака, бабцю Сміт та Еплблум, так? — питає він.

Я хмурюся, але розумію його доводи і погоджуюся.

— Отже, тепер ти врятувала Еплблум, і Світі Бель також, оскільки те саме стосується її та Реріті. Тепер ти маєш врятувати Скуталу, вони ж троє нерозлучні. І подумай, як вони будуть божеволіти, якщо ти не врятуєш Черілі або одного з їхніх однокласників. Ну, може, вони й не будуть проти, якщо ти не врятуєш Даймонд Тіару, але Філсі Річ непоганий чувак, а він точно на це не погодиться...

— ...і так все більше й більше, — закінчую я за нього.

— Більш-менш.

— Але від цього не легше. Як я і сказала, це неможливо.

— Е. Це ніколи не зупиняло тебе раніше, — каже він. Потім він дивиться на вітрину, повз яку ми проходимо. — Гей, це ж «Суперові Самоцвіти і Блискучі Брязкальця»! Може, зайдемо туди, Твайлайт? Можна, можна, можна, будь ласка?

Я трохи гальмую від зміни теми.

— Звичайно, Спайку, заходь. — Я дивлюся, як він біжить до ювелірної крамниці, думаючи про те, що він щойно сказав. Вустами немовлят-драконів...

— Швидше, Твайлайт, — каже Спайк. Він зупиняється і чекає, доки я наздожену його. Але й тоді він не йде. Він просто якусь мить замислено стоїть на місці. — Ем... Твайлайт... Якщо тобі доведеться робити такий список, я ж буду там, га?

— Жартуєш? Для кого, гадаєш, я приберегла перше місце?

Він миттєво жвавішає і забігає до крамниці.

За мить до нього приєднуюся і я. Хазяйка, Рубі, червона (несподівано, знаю) кобила-єдиноріжка і наша подруга, завжди рада дати Спайку будь-які шматочки або ошурки, які лишилися після обробки самоцвітів до потрібної форми. Малий хрумає їх, немов попкорн. Він, звичайно, дуже її любить.

— Здоров, Рубі! Це Спайк!

Вона всміхається.

— Та ну? Ти впевнений? Може, ти один з інших малих драконів, що завжди ходять до моєї крамниці.

— Ні, це дійсно я! Стоп. Ха, ха, Рубі, дуже смішно.

Цього разу вона вголос сміється з його сердитої міни. Я не можу її винуватити; це дуже мило.

— Як справи, Твайлайт?

О, непогано. Просто опинилася у полоні петлі часу і готуюся бути вбитою, зауваж, знову, лютим роєм чейнджлінгів.

— Та знаєш, як завжди, — кажу я насправді.

— Розумію.

Не розумієш.

— Гей, у твої батьків річниця наступного місяця, так? — питає вона.

— Ммм-гмм, — кажу я. Мою увагу привертає те, що й завжди. Пара висячих сережок з аметистами, які я бажаю вже кілька років. Колір ідеально пасуватиме до мого хутра. Форма ідеально пасуватиме до моєї кьютімарки. Сережки моєї мрії. О, і значно, значно за межами доступних мені цін.

— Твайлайт, альо, Еквестрія викликає Твайлайт, — каже голос неподалік. Я підводжу погляд і бачу, що Рубі дивиться на мене, наполовину роздратовано, наполовину вражено. — Ти не чула ані слова з того, що я зараз сказала, так?

— Вибач, Рубі, я не хотіла тебе так ігнорувати. Мені просто дуже подобаються ці сережки.

— Хочеш знову поміряти?

— Останнього разу як я їх міряла, я написала одинадцятисторінкову доповідь стосовно того, чому принцеса Селестія має дозволити мені продати нирку, щоб я могла їх у тебе купити.

— Ну, головне ж продати, так? Дай мені хвилинку, я принесу Спайкові його шматочки, а потім спробуємо придумати якусь розстрочку абощо. Тобі ж не обов'язково їсти кожний день, так?

Рубі виходить у задні двері до своєї майстерні. Я знову опускаю погляд на сережки і раптово розумію, що у всій цій справі з петлями часу є величезна недосліджена перевага. Це ж насправді не буде крадіжка. Я їх просто позичу. Без дозволу. Але ненадовго. Лише до кінця світу.

Не встигнувши передумати, я хапаю камінь з вуличної бруківки і тягну його всередину. Я піднімаю його і з силою опускаю на скляну вітрину на очах у ошелешеного Спайка. Скло розбивається.

— Гей! Що там відбувається? — питає голос Рубі з підсобки. Одним чітким рухом я хапаю Спайка та сережки своєї магією і телепортуюся до парку неподалік.

Я опускаю Спайка і надягаю сережки, дивлячись на своє відображення у ставку поряд. О-хо-хо, вони навіть гарніші, ніж я пам'ятала.

— Твайлайт, що це за херня була? — питає Спайк. Спершу мені інстинктивно хочеться посварити його за лайку, та потім я розумію, що

зараз я являю собою далеко не кращий моральний взірець. — Ти їх просто вкрала!

— Технічно, Спайку, під час війни або стихійного лиха це називається мародерством.

— І де ж ти тут бачиш війну або стихійне лихо? — питає він, широким жестом обводячи наше оточення. Якась мати з лошатком прийшли на пікнік на пагорбі неподалік. На мальовничому ставку крякає качка.

— Ну, знаєш, я вирішила почати заздалегідь. Щоб уникнути поспіху.

Спайк охає.

— О небо, я щойно зрозумів. Ти начаклувала заляття часу, ти ставиш мені анґстуваті гіпотетичні питання, ти грубо порушуєш правила і закони, немов тобі начхати на наслідки...

У мене холодне кров. Він же не міг зрозуміти, га? Я зараз не готова до цієї розмови.

— ...Це заляття знову зробило тебе підлітком!

Хм. Гадаю, він дійсно не міг зрозуміти.

— Не роби цього, Твайлайт! Не треба знову фарбувати гриву у чорний і називати себе «Даркнесс Найтшейд^[1]». Це звучить зовсім не так круто, як тобі здається, — благає він.

— Спайку, ми, здається, домовлялися більше ніколи про це не говорити, — кажу я. Тому що... так. Цим я точно не пишаюся.

— Я маю сказати принцесі! — каже Спайк. Він розвертається і біжить до палацу.

— Даркнесс Найтшейд — цілком поважне ім'я у деяких культурах, щоб ти знав! — гукаю я йому вслід.

Він, мабуть, сюди не повернеться. Ну й гаразд. Я знову дивлюся на своє відображення. Ці сережки дійсно гарно виглядають на мені. Знаєте, а може, щось і є у цьому «мародерстві»...

Коли чейнджлінги прибувають, вони знаходять ту, хто вийде проти них. Лавандову єдиноріжку з абсолютно феноменальними аметистовими сережками та браслетом з переплетеної платини та кристалів, вдягнену в обтягуючу чорну коктейльну сукню, в якій, на мою думку, мої стегна мали виглядати добре. Хоча в останньому я помилилася. В цій сукні вони виглядають просто вражаюче.

Також при ній кілька магазинних сумок, повних речей, за які вона, якщо вдаватися у подробиці, не заплатила.

Чейнджлінги вважають, що я якась легка мішень з вищого суспільства, і троє з них пірнають на мене.

Я не впевнена, коли саме вони розуміють свою помилку. Можливо, тоді, коли я знищую одного з них при наближенні. Чи, може, тоді, коли я витягаю з однієї з моїх (за юридично сумнівним визначенням слова «мої») сумок бейсбольну биту, якою збиваю з неба другого. Так чи інакше, третій в останню мить злітає вгору, перш ніж піти на другий захід.

Саме тоді я витягаю скотч. Я кидаю його у бік чейнджлінга, перш ніж дозволити своїй магії закінчити справу — розмотати і огорнути ним тіло та крила чейнджлінга. Коли я раптово знову його затягну, піке чейнджлінга стає значно більш крутим, і він, паралізований, врізається у землю. Останнє, що він бачить — як я недбало підходжу, левітуючи бити поряд із собою, перш ніж підняти її і нанести смертельний удар.

Фуу, чейнджлінг заляпав усю мою нову сукню!

Реріті, мабуть, не схвалила б додавання до такої сукні бити у якості аксесуару, але навіть тоді їй довелося б погодитися, що я непогано пораюся.

Тримаючись у тінях і нападаючи на чейнджлінгів, що патрулюють по двоє-троє, я непогано їх виношу. Вже на п'ятдесят чейнджлінгів менше. Чи врятує це Еквестрію? Ні, майже напевне не врятує. Чи це приємно? О, повірте моєму слову.

Я відчуваю, як земля гуркоче і тремтить. Час настав, Елементи здаються. Я бачу ще одну трійцю. Я лізу до сумок, які вже майже порожні. Навіщо я взагалі взяла зброю для альпінізму? Я не займаюся альпінізмом. Та яка різниця, з неї можна зробити непогану гамівну сорочку.

Яка знерухомлює першого чейнджлінга, а другий падає, коли озирається направо, звідки я замахуюся битою. Я ризикую підвести погляд на замок, і, звичайно ж, Стіна Жахливої Сяючої Смерті розходиться звідти, готова радше спалити всю Еквестрію, ніж дозволити їй піддатися дисгармонії. У моїх сумках тепер тільки залишки яєчного рулету з посереднього копитайського ресторану, з якого я... ем... позичила свою вечерю. Я підкидаю його у повітря, це привертає увагу чейнджлінга, і він намагається схопити шматок. Цей ривок відкриває його вразливу шию. Я з усієї сили опускаю Хоум Ран. Я казала що дала своїй биті традиційне Еквестрійське ім'я? Вона його заслужила. У мене є лише мить, перш ніж Стіна поглине мене, але цього достатньо.

Рекорд — п'ятдесят три чейнджлінги. Поб'ємо?

Дзвоник над дверима до крамниці пончиків Поні Джо дзвенить, коли ми зі Спайком входимо всередину.

— Гей, Поні Джо, як справи? — питає Спайк. Він махає великому жеребцю-земнопоні, який витирає стійку.

— Ти диви, це ж двоє моїх улюблених клієнтів. Давненько вас не бачив, гадав, що ви тепер у Понівілі мешкаєте.

— Ми просто приїхали з візитом цього тижня, але ж який може бути повноцінний візит без твоїх пончиків? — кажу я. Я дійсно сумую за його закладом. Це було моє улюблене місце за часів навчання в академії. — Власне, Джо, я маю більш серйозне питання. Ти знаєш практично все про пончики, так?

— Так каже мені моя кьютімарка.

— Ти не знаєш, чи проводилися колись токсикологічні дослідження з визначення LD₅₀^[2] глазури та шоколадної посипки для кобили мого розміру та ваги?

— Я навіть не знаю, що означають деякі з цих слів.

— Чудово, тоді це буде революційне оригінальне дослідження, — кажу я і, відкриваючи торбу, витягаю шматок пергаменту і перо, щоб робити записи. Звичайно, мої нотатки не вціліють, але якщо вже я зібралася це робити, то робитиму правильно. — Джо, мені потрібен випадковий набір з чотирьох дюжин пончиків, і обов'язково ретельно задокументуй твою методологію вибору.

Джо заковчує очі.

— Як скажеш, Твайлайт. Зараз принесу.

Ми зі Спайком сідаємо на протилежні сидіння в одній з секцій їдальні. Я дивлюся на Спайка, і з шоком бачу, що він насправді плаче від щастя.

— Твайлайт, я недостатньо тобі це кажу, але ти найкращий начальник, що колись у мене був.

— Спайку, я єдиний начальник, який у тебе був.

Перш ніж він встигає сказати ще щось, нашу розмову перериває Джо, ставлячи перед нами таріль зі справжньою горою пончиків. Плюс два кухлі кави, хоча ми й забули їх замовити.

— За науку!

ПІДСУМКОВИЙ ЗВІТ ЕКСПЕРИМЕНТУ З ТОКСИЧНОСТІ ПОНЧИКІВ

Піддослідна: Твайлайт Спаркл, єдиноріг, Ж

Пончиків з'їдено: 23

Асортимент: звичайна глазур — 4, полунична глазур (з райдужною посипкою) — 2, полунична глазур (без посипки) — 1, глазур з кленовим сиропом — 3, печиво-хмиз — 4, пончики з желе (з цукровою пудрою) — 3, пончики з желе (глазуровані) — 3, традиційні тістечка — 3.

Причина смерті: нездатність втекти від атакуючого чейнджлінга через шлункові спазми.

Пам'ятаєте, коли я казала, що мій рекорд був п'ятдесят три? Вісімдесят сім. Отак вам усім. Відверто кажучи, бензопилка дуже допомогла.

— Ще чаю, Твайлайт?

— Авжеж, королево Кризаліс. Чи не могли б ви...

— О, так, звичайно.

Після усіх страждань життя та смерті, крізь які я пройшла, було химерно приємно знати, що я завжди можу просто увійти до тронної зали, пояснити своєму смертельному ворогу, що я знаю про все, що відбувається, але не маю наміру зупиняти її, і отримати у відповідь пропозицію випити чаю з булочками.

Звичайно, було б ще приємніше, якщо б Кризаліс не приліпила спочатку моє тіло до стіни неподалік за допомогою якоїсь дивної зеленої гидоти, яку вона викашляла не-бажаю-думати-звідки, але я схильна до оптимізму. Я, врешті, не можу очікувати на її довіру, і якщо почне ставати дійсно погано, я все одно зможу телепортуватися геть.

Королева левітує чашку до мого обличчя, щоб я могла нахилитися вперед і ковтнути з неї. Хороший чай.

— Отже, Шайнінг Армор завжди розмовляв уві сні? — питає вона, заохочуючи мене продовжувати те, що я саме говорила.

Хай там що коїться з долею королівства, але яка ж з мене менша сестра, якщо я впускаю можливість розповісти кілька соромних історій про мого брата?

— Ще з мого дитинства. Саме так я дізналася, що він до нестями боїться біглів.

Кризаліс хіхікає, що звучить трохи химерно з вуст велетенської комахи-чудовиська.

— Не дивно, що він виглядав таким наляканим, коли я спитала його, чи не думав він про те, щоб завести собаку, коли ми одружимося! О, а він казав тобі, ким таємно бажає стати, коли покине королівську гвардію?

— Ким?

— Музикою-маріачі.

— Шайнінг? Не може бути. Ви з мене глузуєте.

— Присягаюся, це правда! Вони з кількома іншими гвардійцями вже все продумали, і навіть таємно репетирують раз на два тижні. Він у всьому зізнався, коли я одного вечора спіймала його у сомбреро.

— Знаєте, кілька місяців тому він поїхав з міста, сказавши, що має якесь «важливе тренування» у Мексикольті, про яке не може розповідати. Гадаєте...

Ми з королевою сміємося разом, і лише на мить наша ворожість забувається. Коли ми припиняємо за мить по тому, вона виглядає трохи ніяково.

— Знаєш, Твайлайт, попри все, що сталося між нами, ти не така вже й погана поні. Мені б хотілося, щоб більше поні могли бути такими як ти і не звертати уваги на, ну, те, ким ми є. Можливо, все б склалося інакше.

Ну що я можу на це відповісти? Я навіть ніколи не підозрювала про існування у королеви цього боку характеру. Перш ніж я знаходжу слова для відповіді, вона підводиться з-за столу і відновлює трохи своєї загрозливості.

— Мені... треба йти. Мені, мабуть, варто просто вбити тебе зараз, але щось мені не дуже хочеться. Я придумаю щось пізніше. — Вона йде геть. Гидота, якою вона мене приліпила, не дуже дозволяє мені обернути голову, щоб спостерігати за нею, але я чую, як захлопуються двері тронної зали, коли вона виходить.

Я лишаюся наодинці з вихором думок. Невже я від самого початку підходила до справи не з того боку? Невже Кризаліс настільки сповнена ненависті і кидається на нас лише тому, що їй просто потрібен друг? Звичайно, чейнджлінги робили з поні деякі погані речі, але, якщо бути цілком відвертою, ми теж не безвинні. Можливо, так не повинно бути. Може, тому Елементи Гармонії їй показалися? Тому що вони намагаються створити гармонію між нашими видами і зупинити це кровопролиття раніше, ніж воно почнеться? Чейнджлінгів цураються і ненавидять, звичайно ж їх це обурює. Можливо, вони насправді не монстри. Можливо, справжні монстри... це ми.

Моє прозріння перериває обличчя Кризаліс, що знову з'являється в полі мого зору.

— Привіт ще раз! Я тут трохи поміркувала і передумала стосовно того, щоб не вбивати тебе. Дякую за бесіду, але зараз я просто відкладу яйця у твій мозок.

А може й ні.

Останні десять хвилин я дивилася на двері будинку моїх батьків.

Доволі тупо так марнувати час. У мене є близько години, перш ніж чейнджлінги дістануться до міста. Мені не варто її гаяти. Можливо, краще буде піти і повернутися у наступній петлі.

Ні. Я й так вже занадто довго це відтягувала. Я маю дізнатися, що вони скажуть, хоча сумніваюся, що мені це сподобається. Всі ці петлі, витрачені на дивні маленькі імпульси та відволікання, були просто ще одним способом не робити того, що я боялася зробити більш за все. І про що назавжди пожалкую, якщо не скористаюся цією нагодою зараз.

Я стукаю, і я за мить чую, як хтось іде до дверей. Вони відкриваються.

— Привіт, мамо.

— О, Твайлайт, заходь. Твої подруги вже приїхали? Я чекала на них пізніше, але можу щось зметикувати, доки вечеря готується.

— Я сама, мамо. Я просто сподівалася про дещо з тобою побалакати, — кажу я, заходячи всередину. Я давно тут не була, але в будинку все лишилося так, як я пам'ятаю. Дивовижний знайомий запах наповнює дім. Мама, мабуть, пече буряки, мою улюблену страву. Ми йдемо у вітальню і сідаємо на темно-зелений оксамитовий диван. Пружини всі зношені з тих часів, коли ми з Шайнінгом у дитинстві стрибали на ньому, вважаючи, що зможемо стати акробатами, але він

досі вельми затишний. На столі поряд стоїть графин з холодною водою та склянки на всю нашу компанію.

— Про що ти хотіла побалакати? — питає мама.

Ти зможеш, Твайлайт. Ти подумки репетирувала це десятки разів навіть по дорозі сюди. Звичайно, це закінчувалося десятками різних жахливих невдач, але спробуй не думати про це.

— Мамо, ти пам'ятаєш Стар Ґейзер^[3]? Мою стару подругу? — Це здається доволі безпечним початком.

Мама згадує і посміхається.

— Єдина кобилка, яку ти просила мене щороку запрошувати на твій день народження. Звичайно, пам'ятаю. Хоча ти вже кілька років її не згадувала. Що з нею сталося?

Я беру склянку зі столика. По воді розходяться настирливі брижі від тремтіння моїх копит. Я роблю великий ковток і ставлю склянку назад.

— В академій ми вивчали спільний предмет. Одного вечора ми готувалися до підсумкових іспитів в моїй кімнаті, сиділи поряд, порівнюючи конспекти, всяке таке. Потім вона подивилася на мене, щоб щось спитати, і вона була... такою милою. Грива спадала їй на очі, і світло лампи танцювало на її обличчі. Я поцілувала її.

Мама піднімає брову, але якщо вона щось і збирається сказати, я перериваю її і продовжую розповідь. Я маю нарешті виговоритися.

— Вона перелякалася. Вона відштовхнула мене, і я впала зі стільця. Пам'ятаєш, коли я прийшла вечеряти на свято Зігриваючого Вогнища з вивихнутою щиколоткою? Отак я насправді її вивихнула. Ні на якій кризі я не послизнулася. Вона була така розлючена. Я ніколи раніше не бачила таких розлючених поні. Вона назвала мене... вона назвала мене потворою, і іншими жахливими речами, і сказала, що більше не бажає бачити мене або балакати зі мною. Я більше не хочу

всім брехати, мамо. Мені подобаються кобили. Тобто, я люблю їх. У романтичному плані. Я завжди любила, і мені дуже прикро, що я ніколи тобі не казала, але я просто не могла.

От і все. Тепер я знатиму напевне. Чи закричить вона мені в обличчя, що теж мене ненавидить? Скаже, щоб я йшла геть, що мені тут більше не раді? Чи може просто поблажливо погладить по голові і скаже: «Не хвилюйся, люба, колись ти зустрінеш підходяжого жеребця, і все це непорозуміння проясниться», але, кажучи це, вона дивитиметься на мене так, немов навіть не впізнає мене, і...

— Так, люба, я знаю.

— Ти... знаєш?

— Так, і твій батько теж. Ми дізналися за кілька місяців по тому, як ти переїхала у Понівіль. Я прибирала у твоїй кімнаті і знайшла у тебе під ліжком коробку. Повну... журналів.

Упс.

— ...Ну, не треба бути такою розумною, як ти, щоб зрозуміти.

Я ошелешено мовчу кілька секунд.

— Чому ви нічого не казали?

— Ну, ми обговорили це і вирішили, що не хочемо, щоб ти почувалася так, немов ми тебе звинувачуємо або тиснемо на тебе. Ми не знали про те, що сталося між тобою та Стар Ґейзер. Ти просто поїхала до Понівілю починати нове життя, і ми вирішили, що коли ти будеш готова, ти розповіси нам, може, коли знайдеш кобилу, яку захочеш з нами познайомити, — каже вона, теж відсьорбуючи води. Вона реагує так, немов я просто сказала їй, що люблю малину більше, ніж чорницю.

— А як же ті твої маленькі зауваження щодо того, як ти хотіла б мати жереб'ят, доки зовсім не постарішала?

— Я й досі хочу, але я чула, що зараз магія просто робить дива. До того ж, з двома матками ви зможете народити вдвічі більше, так?

— *Мамо!*

Вона сміється. Вона каже щось про статтю, яку читала минулого тижня, де обговорювалися методи запліднення між двох кобил, але я думаю зовсім про інше. Я озираюся на останні два з половиною роки. На кожен раз, коли я намагалася не чіплятися за когось, або коли двічі думала, перш ніж когось торкнутися, або коли міняла формулювання своїх звітів про дружбу, щоб принцеса не подумала щось не те. Точніше, навпаки, саме те. Про всі рази, коли я впевнювала себе, що маю тримати свої почуття під контролем, або всі знову відштовхнуть мене.

Весь цей час мама і тато знали, і навіть були не проти?

А от я наважилася сказати їм правду лише тому, що знала, що за дві години все, що я їм скажу, не матиме жодного значення. Я боягузка, та ще й, до того ж, жаклива дочка.

Мама припиняє говорити, коли помічає сльози, що виступають на моїх очах.

— Я думала... Я думала, що ви не...

— Що ми що? Перестанемо любити тебе? Цього ніколи не станеться, Твайлайт. І точно не через таку дрібницю, — каже вона, і тягнеться через весь диван, щоб мене обійняти. Я ридаю, поклавши голову їй на коліна, а вона гладить мою гриву, немов я знову стала маленькою кобилкою. — Тихше... Все гаразд, Твайлайт. Все буде гаразд.

Я впевнюся у тому, щоб так і сталося. Годі тікати від цього. Я не буду жити в майбутньому, де мої батьки не зможуть побачити, як я під поглядами моїх подруг іду з кобилою моєї мрії до вітваря, де стоїть Селестія. І начхати, що це неможливо. Якимось чином я зроблю так, щоб усе було гаразд.

Примітка автора:

Мені знадобилася уся моя сила волі, щоб не зробити відсилку до [цього](#) під час сцени з пончиками у кав'ярні.

Фанати «Оптимального Всесвіту» (Optimalverse), мабуть, помітили жарт, до якого я зробив відсилку / перевикористав з [Artemis, Stella & Beat](#). Якщо не помітили, або гадаєте, що воно за «Оптимальний Всесвіт», вам варто почати з [Friendship Is Optimal](#) (Дружба — це оптимум), а тоді приєднатися до відповідної юзергрупи, або зазирнути на сторінку з моїми історіями.

[1] Darkness — «темрява», Nightshade — «паслін».

[2] LD₅₀ — доза, потрібна для того, щоб вбити половину членів популяції, що тестується, за визначений термін проведення досліджу.

[3] Star Gazer — «спостерігач(ка) за зірками».

Ідеальне проходження

Я встаю з підлоги раніше, ніж Спайк встигає сказати відомі мені слова.

У мене добре передчуття стосовно цієї петлі, але я маю починати негайно. Я довго над цим міркувала протягом кількох останніх петель, спробувала багато маленьких виправлень та змін, просто щоб побачити, що станеться. Я маю сказати багато речей багатьом поні у правильний момент, і мені знадобиться багато різних дрібниць.

Я мигочу по палацу, телепортуючись з місця на місце, закладаючи основи. Через півгодини напруженої роботи я захекана, але задоволена. Хотілося б мати можливість трошки збільшити свої фізичні здібності протягом усіх цих петель, але тренування не лишають результатів. Гадаю, це плата за можливість відкинути все погане.

Я прямую до кімнати Луни. Ці чейнджлінги знову тут. Я пам'ятаю, коли вони ще були для мене чимось більшим, ніж обмежувачами швидкості на дорозі. Моя магія розбирається з ними так швидко, що я навіть не сповільнюю крок. Я розчахую двері до спальні Луни.

— Гей, Луно! Прокидайтеся!

Я навіть не заходжу всередину. Весь цей покрив темряви дуже моторошний, навіть після стількох повторів.

За мить, позіхаючи, виходить Луна.

— Що таке, Твайлайт?

— Петля часу, чейнджлінги атакують місто, довга історія.

Очі Луни розширюються, коли вона бачить непритомних охоронців. Я зрозуміла, що залишаючи їх на її лінії зору я дуже ефективно прискорюю всю цю розмову.

— Ні! — кричить вона. — Я піду з тобою, ми маємо попередити Селестію.

— Власне, мені потрібне дещо інше. Мені треба, щоб ви полетіли назустріч потягу, яким їдуть мої подруги, і принесли їх сюди. — Я це продумала. Якщо я відправлю Луну зустріти потяг, вона зможе принести сюди моїх подруг ще до шостої, але тільки якщо я зможу відправити її зараз. — Я скажу Селестії, ви маєте йти зараз.

— Але звідки ти знаєш, що...

— Петля часу! Йдіть!

Вельми вражає, на що вдається намовити поні, якщо сказати їм, що ти у петлі часу. Варто запам'ятати на випадок, якщо я колись із них виберуся, але мені буде потрібна якась послуга.

Я практично штовхаю її по коридору, доки до неї не доходить, і вона відлітає. Вона дійсно може швидко рухатися, коли захоче, і за хвилину вона стає точкою на обрії. З першою проблемою розібралися. Поїхали далі.

Далі — до кімнати Селестії, і я маю сім хвилин, доки Кризаліс не переможе її остаточно, чого я, ясна річ, не допущу.

Дюжини охоронців досі там. Я пам'ятаю, скільки проблем вони спричиняли мені, коли я тільки почала всю цю справу з петлями, і як я вважала, що ніколи не зможу пройти повз них без сили богині. Але я вже не та кобила, якою була тоді. Я багато чому навчилася, і сплатила за це навчання кров'ю, потом і сльозами. Я дізналася, що навіть тоді, коли вона далеко переходила точку, де мала б зламатися, були переконання, від яких моя наставниця ніколи б не відреклася, і це давало мені силу, яка була мені потрібна більше за все. Я дізналася, що

у мене чудова родина, яка любить і приймає мене, і ця любов, в свою чергу, допомагає мені прийняти себе.

З більш практичної точки зору, я також дізналася з дюжину способів зробити з миючих засобів невеличкі вибухові заряди. Для замітки, я б нікому не радила вчитися робити вибухівку методом спроб та помилок. Помилки зазвичай настільки ж болючі, як і візуально вражаючі.

Я торкаюся рогом магічно-чутливого шнура, який виконує роль запалу для півдюжини моїх саморобних вибухових пристроїв. Щойно всі вони починають іскрити та шипіти, я чекаю буквально мить, перш ніж жбурнути їх у коридор і сховатися за рогом.

Я відчуваю вибух як хвилю тиску, що проходить крізь мене. Я думаю, що, мабуть, зробила цю партію трошки занадто сильною. Коли пил починає осідати, я ступаю у коридор, йдучи повільно і обережно по пошматованій, нерівній підлозі. Лишилося кілька недобитих чейнджлінгів, але вони не в тому стані, щоб заважати мені.

Якщо я це переживу, мені доведеться відповісти перед кількома дуже сердитими покоївками.

Я відкриваю двері до кімнати Селестії, і бачу, що вони б'ються. Кризаліс не встигає навіть почати свою невеличку оману, коли стріла моєї магії влучає їй у живіт, змушуючи її втратити дихання, яке вона збиралася використати для брехні. Селестія користується нагодою, і королеву чейнджлінгів переможено.

Хотілося б мені просто її вбити, але поки що вона потрібна нам живою. Моя діюча теорія полягає в тому, що Елементи зможуть керувати всім роєм через її зв'язок з ними, бо інакше весь цей план розвалиться.

— Як почуваетесь, принцесо?

Вона зводиться на копита, трохи слабка, але нескорена. Я використовую час, доки вона отямлюється, на те, щоб зв'язати

Кризаліс мотузками та ланцюгами, які я принесла саме для цього.

— Впораюся, — каже вона, опанувавши себе. — Що відбувається?

Я розповідаю їй про все. Про вторгнення, Елементи, петлі часу, і все, чим я намагалася їх виправити.

— Цікаво. Я не знала, що Старсвірл створив таке закляття. Тоді я займуся Елементами. Їм не можна дозволити зруйнувати місто.

— Я знаю, що це ваш перший інстинкт, але він неправильний. Як гадаєте, чи зможете ви захистити місто щитом? Інакше чейнджлінги знищать його раніше, ніж Елементи.

— Зможу, якщо треба, але не думаю, що зможу зробити обидві справи одночасно, — каже Селестія.

— Повірте мені, принцесо, закляття щита зараз важливіше. У мене є план. Просто не забудьте лишити у щиті місце, крізь яке Луна зможе пронести моїх подруг.

— Скільки разів, кажеш, цей план спрацював за всі ці петлі?

— О, він поки що не спрацював, але я відчуваю, що цього разу має пощастити.

Селестія не виглядає особливо переконаною, але її риг засвічується магією, і, визирнувши назовні, я впевнююся, що все місто огорнуте величезною захисною кулею, яка надає навколишньому світу золотаво-жовтого відтінку, на відміну від фіолетового бар'єру мого брата.

Магія продовжує текти з рога Селестії, яка підтримує закляття.

— Готово. Луна зможе увійти у звичному місці біля вокзалу, не порушуючи цілісність щита, — каже вона трохи напруженим від зусиль голосом, ще не зовсім оговтавшись після бою з Кризаліс. — Ми можемо тримати королеву чейнджлінгів тут, у палаці. Я віднесу її до тронної зали і наглядатиму за нею.

— Дякую, принцесо. Я спускаюся до сховища за Елементами, а потім рушу до вокзалу.

Ми розходимося в різних напрямках, і я без перешкод відчиняю сховище. Елементи саме там, де і мають бути, лежать собі спокійно, і ніяке вторгнення поки що їх не тривожить. Коли чейнджлінги, які вже у місті, розкриють себе, це зміниться, тож я досі обмежена у часі.

Я залишаю Елементи Селестії, разом зі скутою Кризаліс, яка намагається пручатися. Ззовні передній край рою чейнджлінгів наткнувся на стіну, і тепер б'ється у неї з усією своєї люттю. Щит тримається.

Вже майже п'ята година, коли я дістаюся до вокзалу і бачу на відстані принцесу Луну, яка саме підлітає. Моє серце радісно підскакує, коли вона наближається настільки, що мені вдається роздивитися п'ятьох різнокольорових поні, яких вона несе з собою. Вона опускається нижче за масу чейнджлінгів, що б'ються у щит, і відкриває вхід, а потім, влетівши всередину, закриває.

Луна підлітає до мене і приземлюється, стікаючи потом і важко дихаючи. Мої подружки зіскакують з її спини і спішають до мене. Завжди є час для групових обіймів.

Еплджек починає говорити першою:

— Твайлайт, якого сіна тут ся відбуває? Ми їдемо на потязі, тут налітає сила-силенна чейнджлінгів, і коли я вже думаю, же тут нам і гаплик, нам на допомогу прилітає, хто б ви думали, сама принцеса. Рятує ситуацію і каже, же ти прислала її через те, же шось ся відбуває із часом.

Рейнбоу Деш втручається у пояснення Еплджек раніше, ніж я встигаю відповісти:

— Потім вона хапає нас усіх і відлітає, і ми летимо реально супершвидко, і повір мені, я знаю, що таке швидкість, тож повір мені,

що це дійсно було швидко. Ми пролетіли десь сотню миль за сорок п'ять хвилин.

— Вона, щоправда, змусила мене лишити мою святкову гармату на потязі, — каже Пінкі, явно засмучена тим, що не зможе влаштувати собі імпровізовану вечірку «Вітаємо у Кантерлоті».

— Мені прикро, що ми не змогли взяти її з собою, але вага була б завелика, — каже Луна.

— Нічого, принцесо. Доки ми летіли, я витягла книгу і записала все, що пам'ятаю, про кожну святкову вечірку, яку я влаштовувала, бачите? — Пінкі витягає велетенську книгу, переплетену у штучну шкіру. Називається вона «Святковий Канон Пінкі Пай». — На жаль, я випадково вирвала одну зі сторінок, коли ми летіли по нерівному небі, тож той наш перекус між сніданком та обідом минулого тижня ніколи не стався.

— Дівчата, я така рада вас бачити. Ви просто не уявляєте. Але у нас немає часу для розмов або відповідей на ваші питання, ми маємо дістатися до палацу. Тому... — Я глибоко вдихаю. — Петля часу; три години; щоразу як я вмираю; чейнджлінги; Кризаліс; десь з місяць; близько сотні; так; так; ні; 5:57; всі; так, навіть білки; Спайк в порядку; ні, лише я; вам краще не знати; Елементи Гармонії; я не знаю; так; ні; так; і три чайники. Це відповіді, по порядку, на питання, які ви поставите.

Мої подруги занадто заплутані цим, щоб питати щось ще, навіть Пінкі Пай. Я жестом прошу їх іти за мною, і вони йдуть, але коли ми покидаємо вокзал, чейнджлінги починають лізти з-під дерев'яних мостин. Кризаліс, мабуть, зрозуміла, що ми замислили, і робить останню відчайдушну спробу зупинити нас.

Тут все і йшло шкереберть в останні кілька петель. Рою чейнджлінгів вдається знищити одну з нас, або затримати нас достатньо, щоб Елементи перевантажилися, хоча це зазвичай займає більше часу, коли атакує лише та частина війська, що вже всередині.

Ми семеро атакуємо чейнджлінгів, і я зосереджуюся на підтримці. Я завжди у потрібному місці щоб допомогти, або заблокувати удар, або вирубити нападників, що атакують моїх подруг з їхніх сліпих зон. Але чисельна перевага все одно не на нашому боці. Кожен чейнджлінг у Кантерлоті немов зосередився на нас.

Потім, раніше, ніж я встигаю зрозуміти, ми вже стоїмо перед палацом, пройшовши весь натовп неушкодженими. Луна відправляє нас уперед, а сама приєднується до загону королівської гвардії на подвір'ї палацу, щоб стримувати їх.

Ми біжимо до тронної зали, Кризаліс знаходиться саме там, де ми лишили її, як і Елементи. Кожна з нас хапає свій Елемент.

— Ну, не можу сказати, же я розумію все те, що ти розповідала про ці петлі, але здається, же все непогано працює. Якщо ти ся не помиляєш, тоді все ся скінчить; я ся сподіваю, же ти зробила все, що хтіла, із додатковим часом, — каже Еплджек.

Гмм...

Я думаю, чи я жахлива поні.

Чи існують досі всі ті лінії часу, де я загинула? Я, врешті, не настільки егоїстична, щоб вважати, що всесвіт обертається навколо мене. Чи існує лінія, де я перед самою миттю тріумфу покинула своїх подруг, залишивши їх, нічого не розуміючих, на поживу чейнджлінгам? Чи створила я весь цей всесвіт, в якому зараз знаходжуся, в тому числі тих поні, які помруть, коли Елементи знову вибухнуть? Чи відповідальна я за це?

Принцеса Луна перегортається, закидаючи одну ногу мені на бік, і покусує моє вухо. Філософська проблема одразу стає значно менш важливою, ніж мить тому.

— Що ж, Твайлайт, це було неочікувано. Хоч і не неприємно, — шепоче Луна.

Матрац, на якому ми лежимо, голий; у тьмяному блакитному світлі від ламп я бачу простирадла та ковдри, які ми розкидали по кімнаті. Одна з подушок навіть прилипла до стелі, і я ще не визначилася, чи є це фізично можливим.

Я перегортаюся грудьми до її грудей, і якомога міцніше притискаюся до її пухнастого хутра. Стукіт мого серця контрастує з тихим і стабільним ритмом її, і я якийсь час лежу біля неї, доки моє сповільнюється до її швидкості, удари трохи несинхронні, тому звучать немов оклик і відповідь. Потім я піднімаю погляд до її обличчя і без слів притискаю свої вуста до її. Перший поцілунок ніжний, вдячний, але коли вона цілує мене у відповідь, я починаю підсилювати пристрасть, даючи їй зрозуміти, що я ще з нею не закінчила.

Коли вона розуміє моє послання, вона розриває поцілунок і сміється.

— Твайлайт Спаркл, ти просто ненаситна! Вже п'ята тридцять, ти ж розумієш, що мені скоро пора буде вставати і підіймати місяць, так?

Вона так просто не втече, особливо коли мене підштовхує без малого десять років стримуваної хоті. Мої губи переходять до маленької чутливої ділянки на її шиї, якою я так добре користалася десь останні сорок п'ять хвилин, і вона мимоволі тихенько зойкує.

— Я хочу, щоб ви спочатку показали мені ще один трюк, принцесо Луно.

— Думаю, тобі можна звати мене просто Луною, Твайлайт.

— Хай буде Луна, — кажу я. Я вже зверталася до неї неформально, але я насолоджуюся відчуттям, з яким її ім'я сходить з мого язика. Насолоджуюся майже так само, як насолоджувалася рештою неї на моєму язичку.

— Гадаю, у нас є час на ще один раз. Який з трюків тобі сподобався більше за все?

— Гадаю, мій улюблений це той, що з флюгером, — кажу я і червонію від спогаду. Не думаю, що я колись зможу дивитися на них так, як раніше.

— Тоді я знаю саме те, що треба, — каже Луна і нахиляється, щоб знову почати мене цілувати.

Чи я жахлива поні? Можливо, але навіть якщо так, це того варте.

— Еплджек, зараз я більше за все хочу покінчити з цим, — кажу я. Я знову там, де була дві петлі тому, стою з моїми подругами, озброєними Елементами, і дивлюся на зв'язану королеву Кризаліс.

До шостої лишилося всього кілька хвилин, і я відчуваю, як енергія Елемента Магії докипає до межі вибуху. Ми всі шестеро киваємо одна одній, і веселка світла пробігає крізь Елементи, з'єднуючи їх і нас одне з одним, мої подруги починають світитися і піднімаються з підлоги з різними виразами облич, від виразу мирного спокою у Флаттершай до широкої посмішки Рейнбоу Деш, від якої вона виглядає нахабно навіть із заплющеними очима. Їхні Елементи працюють як і завжди.

А от мій... мій змінився.

Щоразу, коли я використовувала Елемент Магії раніше, відчуття було таке, немов тихо пливеш рікою, відчуваючи, як потужна течія несе тебе туди, де ти хочеш бути. Але зараз це було схоже скоріше на падіння через шалені пороги, де мене смикає з місця на місце і кидає на гострі камені.

Я намагаюся кричати, але не можу відкрити рота під неймовірним тиском. Я починаю відчувати і бачити шматки інших ліній часу, всі

вони зупиняються рівно настільки, щоб я згадала їх, перш ніж встроїтися в моє тіло, немов скалки скла.

Цього не може бути. Я пам'ятаю, що Селестія сказала у тій іншій лінії часу про те, що я не зовсім реальна і частина мене тримається порізно від решти. Якщо я не в гармонії з власним тілом і душею, чи може бути таке, що Елемент Магії відлучає мене?

Ні. Цього не може бути. Це несправедливо. Елементи мають лікувати і виправляти речі, але я відчуваю, немов мене розриває навпіл. Я от-от вибухну, лінії часу продовжують наповнювати мене, навіть коли мені здається, що більше вже не влізе. Вони накладаються одна на іншу, створюючи неможливий акорд, і коли мені вже здається, що я зараз остаточно збожеволію від болю, лунає останній удар сили, і акорд припиняється.

Біль миттєво зникає, і я падаю у темряву. Я не можу померти зараз. Я не можу повернутися без надії на те, що колись ці петлі завершаться, без надії на те, що Елементи можуть мене врятувати.

Я не можу...

Темрява забирає мене.

— Твайлайт, це спрацювало!

От іще кілька слів про біль.

Це не дуже приємний досвід, але він дуже добре нагадує, що ти жива.

Коли я підводжуся, я не у бібліотеці, а у тронній залі в оточенні Селестії та моїх подруг.

— Вау, що сталося з твоїм Елементом, Твайлайт? Ти виглядаєш жахливо, — каже Рейнбоу Деш.

— Рейнбоу Деш, не треба сипати сіль на рану після того, через що вона зараз пройшла, — каже Реріті. — Хоча виглядаєш ти явно не кращим чином, дороженька.

— Ага! Всі Елементи такі, ввууууш, але твій такий, ерреррерреррерр бамм кабищц, а потім гігантський райдужний вибух! — каже Пінкі, додаючи звукові ефекти. — Можеш показати, як зробити таке з моїм?

Мені дуже важко висловити це все, а багато чого я практично не пам'ятаю. Ті частини, що я пам'ятаю, змушують мене підозрювати, що це й на краще.

— Але це спрацювало? Чейнджлінги... де Кризаліс? — Місце, де вона була зв'язана, тепер підпалене і обвуглене, і її там не видно.

Селестія хитає головою.

— Від неї хіба що попіл лишився. Вона не витримала повну силу Елементів, але ця сила увійшла у неї, а крізь неї перейшла до рою.

— Що сталося з рештою чейнджлінгів? — питаю я. Явна відсутність паніки навколо дає мені привід для оптимізму.

Селестія посміхається.

— Дещо дивовижне. Багатьох з них знову порозкидало, і я наказала організувати пошукову команду, щоб дізнатися, куди саме. Але більшість з них змінилися. Ті, хто імітував поні, стали тими, чиї маски носили. Наскільки ми можемо сказати, вони настільки ж поні, немов такими і народилися, хоча ми, звичайно, ще досліджуємо це більш ретельно. Вони пам'ятають своє життя чейнджлінгів, але більше не мають жодних їхніх біологічних або магічних властивостей. Доволі багато моїх маленьких поні прокинувшись сьогодні вранці раптово дізналися, що мають близнюка або близнючку, і я схиляюся до того, щоб прийняти їх у табун з відкритими обіймами.

Нічого собі. Я не знала, що зроблять Елементи, але такого я не очікувала. Це, власне, трохи неоднозначно з моральної точки зору. Примусова магічна трансформація у більшості випадків не схвалюється. Хоча якщо альтернативою був геноцид...

Просто чергове нагадування, що їх не просто так не звуть Елементами Люб'язності.

— О небеса, я влаштую мільйон мільярдів вечірок «Я рада, що ти більше не злий комахомонстр»! Це буде епічно! — каже Пінкі Пай. Вона завжди фокусується на найважливішому.

Селестія продовжує:

— Але я трохи непокоюся за тебе. Ти була непритомною майже годину. Не знаю, що з тобою зробили Елементи, але воно було потужним і абсолютно незнайомим мені.

Ні... Вони ж не... Чи зробили? Невже дійсно зробили?

— Принцесо, можете сказати мені, чи я реальна?

— Твайлайт, ти знову читала філософські книги без належного нагляду? Бо ми вже про це говорили.

— Я не про те кажу. В іншій лінії часу ви сказали мені, що відчуваєте закляття, яке спричиняло петлі. Ви сказали, що воно робить мене трохи менш реальною, ніби частина мене відділена від решти. Ви щось таке зараз відчуваєте?

Селестія обходить навколо мене, уважно вивчаючи з кожного боку під поглядами моїх подруг. Вона навіть тикає мене рогом кілька разів.

— Наскільки я можу сказати, ти цілком і повністю реальна, і кожна твоя частина саме там, де й повинна бути.

Вони дійсно це зробили. Кошмар закінчився. Більше ніяких петель, ніяких смертей, я звичайна старенька Твайлайт Спаркл, якою і маю бути. Радість і полегшення змушують мене підскочити на копита.

— Я можу померти! Чуєте, дівчата? Я тепер можу померти! Якщо зі мною станеться нещасний випадок, або хтось вб'є мене, я вся припиню існувати назавжди. Хіба це не чудово?

Мої подруги, здається, чомусь не розділяють мого ентузіазму, і всі п'ятеро дивляться одна на одну, сподіваючись, що хтось скаже щось першою.

— Ем... ну... Якщо це тебе радує, тоді, гадаю, ми всі теж раді, що ти рада. Так? — питає Флаттершай. Решта моїх подруг згідно кивають.

Я дуже сподіваюся, що Селестія не помиляється.

— Знаєте, я б хотіла переконатися. Може, мені варто померти ще раз, просто для перевірки.

— Ні! — в унісон кричать п'ятеро моїх подруг.

О, точно. Гадаю, я не дуже добре це продумала.

Мій живіт бурчить, і це нагадує мені, що я маю піти кудись повечеряти. Кудись, куди я так довго намагалася потрапити.

— Що ж, ми всі сьогодні добряче похвилювалися, але якщо у вас, дівчата, досі лишилися сили, гадаю, нам варто піти до моїх батьків і щось попоїсти. Мама пече буряки, і я знаю, що їм обом кортить зустріти вас усіх.

Вони посміхаються і кивають, і, попрощавшись з Селестією, ми гуртом йдемо з палацу, балакаючи і сміючись, розмовляючи про речі, що сталися цього вечора, немов ми всі не були присутні. Вони розповідають мені про бій Луни з чейнджлінгами на потягу, а я розповідаю ретельно відібрані деталі з деяких інших моїх петель.

Дехто вважає, що майбутнє просто відбувається, але я дізналася, що це зовсім не так. Ми вирощуємо і формуємо його кожним своїм вибором. Іноді, якщо дуже пощастить, ми отримуємо таке, де все закінчується добре.

Завершення

Життя значно більш складне, ніж «вони жили довго і щасливо».

Я всю ніч лежала у ліжку з відкритими очима, і третю ніч поспіль відпочинок уникав мене. Це давало мені багато часу подумати над такими речами, хоча якихось значущих відповідей я так і не знайшла.

Сонце ледве визирає з-за обрію. Зітхнувши, я визнаю поразку і встаю починати новий день. Опускаючись сходами, я чую звуки з кухні. Спайк вже прокинувся і взявся до справ.

Я входжу у місце, яке, м'яко кажучи, схоже на зону стихійного лиха. Кожна моя каструля та пательня або лежать брудні у мийці, або повні тіста чи ще якихось інгредієнтів. Відповідальний за це маленький фіолетовий дракон, який бадьоро щось мішає, час від часу перериваючись, щоб спробувати щось на смак і додати до суміші якихось спецій.

— Спайку, що відбувається? — питаю я.

Він трохи підскакує, почувши мій голос, а потім озирається.

— Доброго ранку, Твайлайт! Я збирався здивувати тебе сніданком, коли ти прокинешся, тож, ем, сюрприз?

— Це дуже мило, Спайку, але ти ж в курсі, що тобі це все і прибирати, так?

— Гаразд. Гей, хочеш побачити нову гру, яку я придумав для розбивання яєць? — Він бере зі столу яйце і якомога вище піднімає руку над мискою. — Треба розколоти яйце якомога вище, але так, щоб при цьому влучити в миску.

Я зітхаю і підходжу до холодильника, щоб взяти ще кошик яєць, тому що я практично впевнена у тому, як це все скінчиться.

— Ти дивишся? — питає Спайк. Він стискає кігті, і замість того, щоб обережно розколотися і стекти до миски, яйце вибухає, вкриваючи Спайка і стільницю своїм вмістом. Просто фантастика, мені так кортіло сьогодні продезінфікувати всю кухню.

— Що ж, це не спрацювало.

Кошик з яйцями, який я несла, летить до підлоги і розвалюється, забутий. Я раптово не в змозі дихати, і мене пробирає холод. Я занадто приголомшена ірраціональним жахом, щоб взагалі думати, і весь мій світ летить шкереберть.

— Твайлайт, ти в порядку? Скажи щось, — говорить Спайк.

Минає кілька хвилин, перш ніж я спромагаюся щось сказати, або зробити щось більше, ніж просто стояти, намагаючись опанувати себе.

— Я в порядку, Спайку, але будь ласка, не вживай більше цю фразу, — кажу я голосом, який показує, що я точно не в порядку.

Я дивлюся на розбиті яйця, що розтікаються по підлозі.

Це були довгі кілька тижнів.

У ніч, коли ми використали Елементи, ніч, коли я вирвалася з тієї клятої петлі, я була щасливою як ніколи. Я знову була разом зі своїми подругами, і ми всі пішли до дому моїх мам і тата вечеряти. Мама не збиралася дозволити такій дрібниці, як напад на місто ворожої армії, зіпсувати її святкову вечерю, і коли ми туди прийшли, все було готово.

Але перш ніж ми сіли вечеряти, я запропонувала тост. За друзів, за родину, о, і, до речі, я колись згадувала, що я лесбійка?

Це здійняло хвилі. Моя мати підскочила і підбігла мене обійняти, від чого я ледве не пролила вино. І я рада, що вона це зробила, бо це дало всім іншим можливість зібратися з думками і підняти щелепи.

Коли вони подолали свою недовіру, вони теж привітали мене. Повірити не можу, що я так довго боялася цієї миті. Страх змушує робити дурні речі.

Мої батьки та подруги добре поладили між собою, як я і очікувала, хоча був принаймні один момент, коли Рейнбоу Деш після кількох келихів вина викликала мого батька на змагання з хуфрестлінгу... і перемогла. Вона доволі скромно поставилася до своєї перемоги, хоча «скромно» для Рейнбоу Деш все одно означає принаймні три переможні кола навколо дому.

Хотілося б мені, щоб та вечера тривала вічно, але скоро втома дня почала всіх наздоганяти, і їм стало важко стримувати позіхання. Заразша штука ці позіхання. Ми всі пішли до гостьової спальні, куди мали втиснутися на ніч. Тоді й почалися справжні веселощі.

Не в *тому* сенсі, соромітники!

Ми розмовляли. Базікали, точніше, і найголовніше, про що всі хотіли знати, як працювали мої петлі і що я робила. Я доволі добре ухилялася від більш темних речей і трималася тих, що були дурними та веселими. Моя розповідь про той раз, коли я підірвала вибухом частину Кантерлотської гори і з'їхала на лавині на телекінетичному сьорфборді виявилася найпопулярнішою, як і та петля, де я грала у запальну гру «годі себе бити» зі зв'язаної королевою Кризаліс. Це було весело до тих пір, коли вона вирвалася і зламала мені шию, немов ламку гілочку.

Розмови врешті обернулися на пропозиції стосовно того, що мені варто було спробувати, починаючи від критики заднім числом («Люба, хіба ти не могла знайти якесь суперзакляття для боротьби з чейнджлінгами в архівах?» — Немов я не витратила петлі на пошуки такого), до практичних, приземлених пропозицій («Ем... Я в такому випадку, гадаю, витратила б якийсь час, щоб вивчити гарцузьку мову, вона така красива») і практично неможливих варіантів («Дискорд проти Сомбри, переможець отримує все, а ти береш монет так по сто за білет — хіба не круто?»).

Ми балакали до пізньої ночі, але сон подолав нас одну за одною, і я прийняла свій добре заслужований відпочинок.

Наступного дня я прокинулася майже опівдні. І була не останньою, Пінкі Пай та Рейнбоу Деш досі міцно спали, коли я прокралася з кімнати вниз по сходах.

Мама і Еплджек мили у кухні тарілки, що лишилися з минулого вечора. Коли мама почула, що я увійшла, вона обернулася привітати мене.

— Доброго ранку, сонько. Твоя подруга Еплджек саме розповідала мені про все, що ти пережила впродовж цих жахливих часових петель. Я така рада, що ти знову з нами, — каже вона. Я раптово радію, що найгірше залишила при собі, бо інакше я б зараз побачила материнський приступ паніки найвищого рівня. Найгіршою частиною петель, відчуттями, що вони викликали у мене, я ніколи ні з ким не поділюся. — Отже, гадаю, завтра ти поїдеш додому до Понівіля? Ти так планувала?

Так, але плани змінюються.

— Я, власне, думала лишитися ще на кілька днів через усі ці події. Принцесі може знадобитися моя допомога. І я дійсно хотіла б провести більше часу з тобою і татом. Я знаю, що іноді я занадто поринаю у свої дослідження, і не завжди була найкращою донькою... — Мама перериває моє сердечне зізнання, засовуючи булочку мені у рота. М-м-м, з малиною.

— Давай зараз не будемо про це, Твайлайт. Ти і так ідеальна, і я не бажаю чути жодних заперечень. Звичайно ж ти можеш лишитися тут, на скільки захочеш.

У мене є уїдлива відповідь стосовно особистого простору і необхідності поважати мене, як дорослу особистість, а не пхати мені до рота їжу, щоб змусити замовкнути, чесно. Але булочка дійсно хороша, тому я просто посміхаюся і киваю.

Еплджек йде з кімнати, щоб розбудити інших, аби ми могли витратити решту дня з максимальною користю. Її погляд трохи туманний, коли вона виходить.

Протягом другої частини дня Спайк і я влаштовуємо для інших велику екскурсію містом. З якоїсь причини Спайк накладає вето на мою суцільну програму музеїв і наполягає на тому, щоб скласти маршрут самому.

Мої подруги насолоджуються днем, але вони не знають, що упускають у Кантерлотському Музеї Уламків Давнього Гончарства. Доволі скоро їм настає час іти на свій потяг додому. Я теж невдовзі до них приєднаюся, але я все одно обіймаю на прощання кожен з них трохи міцніше, ніж треба. Просто спогади про їхню втрату занадто сильні, щоб цього не зробити.

Коли мої подруги відправляються у, сподіваюся, абсолютно спокійну подорож на потязі, я розвертаюся і йду до палацу. А приходжу просто до стовпотворіння. Доки я насолоджувалася компанією своїх подруг, Селестія намагалася придумати для міста спосіб увібрати десятки тисяч чейнджлінгів, яких Елементи перетворили на поні. Я хапаю одного з бюрократів, що проходить повз мене, і змушую ввести мене у курс справ. Більшість зусиль, здається, зосереджено на пошуку постійних домівок для нових поні на кордоні і подальшому переведенні їх туди. Міграція займе тижні, а протягом цього часу цим поні треба десь жити.

Не всі вони бажають їхати звідси. Деякі з них набули вигляду померлих поні і харчувалися залишковою любов'ю родин, вдів та вдівців, які не могли змиритися з утратою. У таких випадках це було здійснення мрії для всіх учасників. Другий шанс бути з поні, яких вони любили, навіть якщо насправді це не ті поні.

Одночасно з цим із того часу, як Селестія оголосила свій указ, знизу почала підійматися хвиля протесту. Поні кричали, що чейнджлінгів лише могила виправить, а не Елементи. Вимагали, щоб поні, які колись були чейнджлінгами, були якось відмічені або затавровані, щоб їх одразу можна було відрізнити.

І між усім цим — група збентежених і наляканих поні, які взагалі про все це не просили.

Селестія помічає мене і жестом кличе до себе, одночасно розмовляючи з якимось міністром. Я підходжу до неї саме тоді, коли вона закінчує говорити і відпускає його.

— Твайлайт, ти зараз вільна? Мені б тут не завадила твоя допомога.

— Звичайно, принцесо.

— Добре, і я заздалегідь прошу за це вибачення, — каже вона, і магією переносить до нас стопку паперів вдвічі більшу за мене заввишки. Вона падає переді мною.

Це різні форми і документи, тисячі тисяч сторінок.

Я іноді так люблю її, що навіть не знаю, як це висловити.

— Можете покластися на мене, принцесо. — І вона дійсно може. Я знаходжу стіл трохи осторонь і починаю розбирати форми. За кілька годин вони закінчуються занадто швидко. Я заповнюю останню форму у трьох екземплярах і з хрустом нахиляю шию вбік. Залишивши останні сторінки нагорі стопки у коробці для вихідної пошти, я помічаю, що сонце сіло і тут більше нікого нема.

Йдучи палацом, я натикаюся на принцесу Луну, що йде з вечері по якихось справах деінде.

— О, вітаю, Твайлайт Спаркл. Я не знала, що ти тут, — каже вона.

— Принцесо, ми можемо поговорити? Наодинці? — питаю я. Вона киває і веде мене до тихої кімнати в іншому місці палацу.

— Ем... Принцесо, я навіть не знаю, як сказати про це. Тобто спершу це була просто забаганка, але тепер я не можу припинити думати про той раз... Тобто це не зовсім так, бо технічно він тепер ніколи не стався, але...

— Твайлайт, ти про те, як ми переспали в іншій лінії часу?

У мене відпадає щелепа.

— Заждіть, але як ви... парадокс... неможливо... часова усячина...

— Я не можу безпосередньо дивитися в інші лінії часу, якщо ти про це намагаєшся спитати. Але після всього, що сталося вчора, я непокоїлася за тебе, тому зазирнула до тебе вночі. Твої сни були... інформативними.

О. Так. Вона може це робити. Я хляпаю ротом, намагаючись щось сказати, але нічого не виходить.

— Твайлайт, у тому, що ми зробили, немає нічого соромного. Я, здається, насолоджувалася, і я впевнена, що ти теж, судячи з того, як ти цінуєш цей спогад, — каже вона. Коли я так і не відповідаю, вона м'яко посміхається мені. — Підійди сюди, Твайлайт.

Я підходжу туди, де вона сидить, і дозволяю їй обійняти мене ногами і крилами. Це так приємно. Я не хочу, щоб те, що я бачила, сталося з нею знову. Я тримаюся за неї кілька хвилин, насолоджуючись відчуттям спокою, якого так довго бракувало у моєму житті.

— Твайлайт, — шепоче мені Луна, — ти вважаєш, що кохаєш мене?

Я відсуваюся від неї, щоб можна було дивитися їй в обличчя. Вона дійсно гарна, і я пам'ятаю, яку порожнечу відчула, коли дізналася, що вона мертва. Але разом із тим...

— Ні.

Моє серце падає, щойно я кажу це, але це правда.

— Дякую за відвертість, Твайлайт. Ти прекрасна, видатна кобила, і я вважаю за честь мати тебе за подругу. Але втрата, біль та хіть можуть

затмарювати розум у таких справах. Я пишаюся, що ти змогла побачити правду крізь них.

— Будь ласка, не вмирайте більше, принцесо. — Я знову пригортаюся обличчям до її грудей і починаю схлипувати. — Я більше не зможу пережити втрату когось. Я думала, що якщо закохаюся у безсмертну поні, то, може, мені не доведеться хвилюватися про таку втрату, але...

— ...Але страх не є підґрунтям для такої чудової речі, як кохання, — закінчує вона за мене. І як тоді мені взагалі його знайти? Останніми днями я можу думати лише про страх і втрату. Гадаю, більше казати нічого. Я розвертаюся, щоб піти, і відкриваю двері.

— Твайлайт? Ще одна річ, — каже Луна, і я зупиняюся, розвертаючись до неї. — Навіть якщо це не справжнє кохання, я все одно будь-коли буду рада побачити тебе у моєму ліжку. Я навіть припасу флюгер.

Я червонію, тихо пискнувши, а Луна сміється, доки я закриваю за собою двері. Вже пізно, і день був неспокійний, але замість того, щоб скористатися кімнатою у палаці, я йду довгою дорогою до батьківського дому. Не знаю, що я зроблю, якщо зараз не буду поряд із поні, які мене люблять.

Мої батьки вже у ліжку, коли я дістаюся додому. Я використовую останні рештки своєї енергії, щоб піднятися сходами до своєї старої спальні, перш ніж упасти на ліжку, занадто мале для дорослої кобили. Я мала скористатися гостьовою кімнатою, а не своєю старою спальнею. Але зараз я саме там, де хочу бути.

Коли я прокидаюся наступного ранку і йду вниз, мої батьки чекають на мене.

— Твайлайт, нам треба поговорити, — каже тато.

Якщо й існує фраза з вуст батьків, яка вселяє більше страху у дитяче серце, вона мені невідома. Невже вони зрозуміли, що я

приховую від них щось про петлі? Невже вони якось дізналися про Луну?

— Вчора ввечері принцеса видала королівський едикт, закликаючи добровольців надати житло деяким поні, що раніше були чейнджлінгами. Лише тимчасово, доки вони не знайдуть куди їх переселити. Ми з твоєю мамою зголосилися надати нашу гостьову кімнату.

О, слава Селестії, це не про те, що я... стоп, ЩО?

— Ви піклуєтеся про чейнджлінгів? Чому? Я ж розповідала, скільки разів вони вбивали мене, так?

— Ну, ти ж впоралася. Селестія каже, що вони тепер цілком порядні поні, завдяки тобі та іншим Елементом. До того ж, подумай про те, який хороший буде приклад, якщо Елемент Магії і колишній чейнджлінг проживуть кілька днів під одним дахом.

Я впевнена, що існує цілком резонне заперечення, яке я можу оголосити так, щоб не суперечити Селестії і не здатися нетолерантною бузувіркою. Щойно я придумаю його, я перестану стояти з роззявленим ротом, немов дурепа.

— Він прибуває сьогодні вдень, якщо ти бажаєш допомогти нам приготуватися.

— Сьогодні вдень?

— Саме так я і сказав.

У мене паморочиться в голові. Чейнджлінг, або, принаймні, колишній, у домі моїх батьків. Тобто, звичайно, я допомагала Селестії знайти їм житло буквально вчора, але це було тому, що жодне з цих жител не було домом моїх батьків.

— Я... Гадаю... Мені треба подихати, — кажу я, кваплячись до дверей. Я маю забиратися звідси. Піду прогулятися. Якнайдовше.

Мама і тато не намагаються йти за мною.

Лише через вісім кварталів я починаю заспокоюватися. Навіщо вони так вчиняють зі мною? Невже вони не знають, що мені довелося пережити через цих тварюк? Ну, так, не знають, бо я обережно не розповідала їм про найгірше, що зі мною сталося. Стули пельку, раціональна частино мого розуму, я намагаюся бути обуреною!

Я проходжу майже півміста, доки не опиняюся в тому самому парку, куди ми зі Спайком телепортувалися у тій петлі, коли я поцупила сережки і почала чергу вбивств. Простіші були часи. Що як мені дістанеться один з чейнджлінгів, яких я вбила протягом тієї петлі? Чи пам'ятатимуть вони мене? Ні, це абсурд, але що як все-таки пам'ятатимуть? Що як це з самого початку був запасний план Кризаліс, помститися мені з того світу?

Заспокойся, Твайлайт. Ти хоч чуєш себе? Це ж абсурд. Я абсурдна. Більше того, я відчуваю, що все сильніше втрачаю над собою контроль. Стаю гірше. Годі цього. Гей, я ж роками подавляла дещо більше, і це, мабуть, було нормально, так?

Я заходжу трохи далі у поле, намагаючись знайти щось, що надасть моєму життю більшого сенсу.

Я ходжу кілька годин, намагаючись випереджати свої думки. Але мій розум жахливо швидкий; мені не вдається їх обігнати. Куди б я не пішла, вони вже там. Я думала, що зміна оточення може допомогти мені, але тепер починаю розуміти, що проблема — це я. Я виправила цілий світ, виправила ціле королівство, але так і не виправила себе.

Коли сонце починає сідати, я розвертаюся додому. Мене спокушає тікати якнайдалі, але якщо цей чейнджлінг вважає, що зможе вільно розпоряджатися моїми батьками, то на нього чекає несподіванка.

Я повертаюся додому десь за годину до того, коли, як мені відомо, мої батьки мають вечеряти. Перед домом стоїть віз із купою речей з королівською кантерлотською печаткою. Чейнджлінг, мабуть, вже тут.

Я заходжу в дім, і одразу ж натикаюся на маму, яка допомагає сортувати і розпаковувати коробки, які вже розвантажили.

— Вітаю, Твайлайт.

— Де воно? Де цей чейнджлінг, мамо?

— Твайлайт! Де твої манери? Я його зустріла, і він цілком нормальний поні. Поводься чемно.

— Але... але ж він...

— Хороший поні, — наполягає мама. — Ми з ним розмовляли, і він здається гарним.

Він здається гарним. Звичайно, це явно той стандарт, який хочеться застосувати до підозрілого незнайомця, який буквально два дні тому намагався вторгнутися у твоє місто і якого ти тепер запрошуєш до свого дому. Я підходжу до вітальні і зазираю всередину.

Мій батько допомагає підступному монстру, який виглядає як абсолютно звичайний помаранчевий пегас із кьютімаркою у вигляді якоїсь цукерки, занести його речі в дім. Дім мого дитинства.

Я цього не потерплю.

— О, ти збиралася привітати нашого нового гостя, Твайлайт? — каже мамин голос ззаду мене. Я й забула, якою непомітною вона може бути.

Тато і та істота, що удає з себе поні, почувши ці слова, підводять погляди на нас. Елемент несподіванки втрачено.

— Привіт, Твайлайт, я не помітив, що ти прийшла, — каже тато.

Я його ігнорую. Я дивлюся лише на чейнджлінга.

— Ти ще не зустрічала Баттерскотча^[1]? Баттерскотчу, це наша донька Твайлайт Спаркл.

Істота, що називає себе «Баттерскотч», вперше добре бачить мене, і закликає. Я знаю цю істоту. Це не вітання між двома поні. Він знає, що я знаю. І тепер я знаю, що він знає, що я знаю.

— Привіт, — все що він може сказати мені.

Я підходжу до нього і тикаю копитом у груди.

— Я знаю, чим ти є насправді, і я бачила, на що ви здатні. Ти чудовисько. І завжди будеш ним. Може, тобі й вдалося надурити моїх батьків, але мене ти не надуриш.

Баттерскотч кілька разів відкриває і закриває рота, нічого не кажучи.

— Твайлайт Спаркл! Негайно йди сюди, панночко!

Я ще трохи люто дивлюся на Баттерскотча, перш ніж підійти до своєї матері.

— Я виховувала тебе краще, Твайлайт. Якщо я ще раз побачу, що ти так поводишся з якимось поні...

— Мамо! Він не поні! Він чейнджлінг. Він один з *них*. Я бачила, як вони без жодних вагань вбивають поні, мамо, невинних поні. В тому числі мене, якщо тебе це взагалі хвилює.

Мама не ведеться на це. Натомість вона дивиться на мене. Осуджує. Оцінює.

— Твайлайт, чи ти все мені розповіла про ці часові петлі, в яких ти була? Я починаю за тебе хвилюватися.

Я роздратовано кричу і відступаю до своєї спальні. Вони не побачать. Вони не побачать, в якій вони небезпеці, і якщо, ні, коли щось піде не так, я не зможу повернутися і врятувати їх. Я ніколи не зможу повернутися. Я так довго намагалася вирватися з цієї петлі, але я забула те відчуття, коли тебе постійно штовхає вперед у часі. Як я так жила?

За п'ятнадцять хвилин по тому мої думки перериває стук у двері.

— Твайлайт, час вечеряти, — каже тато.

Хоч як мені хочеться його ігнорувати, я не можу дозволити своїм батькам їсти наодинці з якимось чейнджлінгом. Вони можуть стати частиною меню, якщо мене там не буде. Я маю захистити всіх від цих монстрів. Я не можу відпочивати, більше ніколи не зможу. Бо інакше я можу щось пропустити, і хто тоді це виправить? Ніхто, от хто. У світі так багато темряви, що я можу стримати її лише якщо ніколи не розслаблятимусь. Як я взагалі так жила, коли все, що я роблю, настільки до лиха *остаточне*?

Я спускаюся до їдальні, де мама, тато і «Баттерскотч» сидять за столом, чекаючи на мене. Я сідаю напроти чейнджлінга, щоб краще за ним спостерігати. Ми починаємо їсти. Мама сьогодні розстаралася. Салат, три основні страви, багато гарнірів. Мене нудить від того, як вона намагається вразити істоту, що сидить переді мною.

Ми їмо мовчки, чому я тільки рада. Я спостерігаю за чейнджлінгом, і з того, як його погляд кожні кілька секунд смикається до мене, я розумію, що він це знає.

— Картопля дуже смачна, пані, — каже чейнджлінг. — Власне, вона на смак трохи схожа на погорду. — Щойно ці слова виходять з його вуст, «Баттерскотч» розуміє свою помилку. — Вибачте. Я не мав на увазі, що ваша родина...

— Годі брехні, потворо! — кричу я, спираючись передніми копитами на стіл і зводячись. Етикет мене зараз зовсім не турбує. — Ти впізнав мене одразу ж, як побачив, так? Я це зрозуміла. Що у тебе за план? Ти досі працюєш на Кризаліс?

— Ні! Присягаюся, ні, я бажаю залишити це в минулому, чесно.

— Звідки ти мене знаєш?

— Кожен чейнджлінг знає! — кричить він. Я здивовано відсахуюся. — Тоді, трясця, це немов було ціле життя тому, але коли я був чейнджлінгом, я мав проникнути до швацького кварталу. Справжній Баттерскотч — швець, який має тут крамницю, я скопіював його.

— Це не пояснює, звідки ти знаєш мене.

— Я ж сказав, кожен чейнджлінг тебе знає. Я мав наказ вбити тебе, якщо побачу, розумієш? Як і всі ми. Звичайно ж я впізнав тебе, Кризаліс випалила твій образ у наших мізках.

Мама і тато шоковано дивляться на нас. Татова виделка зависла на півдорозі від тарілки до рота, і шматки салату зслизують з неї.

— Я так і знала. Ти чудовисько. Я зроблю світові послугу, коли вб'ю тебе, — кажу я, і мій ріг починає світитися. Всі ці петлі дали мені достатньо досвіду з убивання чейнджлінгів, навіть коли вони виглядають як поні. Час його застосувати.

— Твайлайт, мені дуже прикро. Будь ласка, не вбивай мене. Мені прикро, розумієш?

— Вибачень недостатньо! Я бачила, як поні благали про милосердя тисячі разів, і ви ніколи їх не щадили.

— Не смій! Ти не знаєш, як воно було мати королеву в своїй голові. Вона була занадто сильною. У нас не було ніякого вибору. Ти не знаєш, як воно було бути під таким контролем!

Я зупиняюся, мій ріг досі світиться, готовий випустити смертельний виплеск магії.

Я знаю, як воно було. Цей спогад неможливо подавити, і я пам'ятаю, що відчувала після того, як вона мене вкусила. Як вона змусила мене битися з Луною. Як вона змусила мене кричати від радості, коли темна сила принцеси шматувала мене, тому що я виконувала волю моєї королеви.

Я скасовую закляття, кидаюся до туалету, і ледве встигаю добігти, перш ніж хвиля нудоти охоплює мене.

Я повертаюся, очистившись від жовчі та ненависті, і просто почуваюся порожньою. Я дивлюся на Баттерскотча, що скулився від страху переді мною. Я більше не бачу замасковане чудовисько. Лише пегаса, що намагається зорієнтуватися у світі, який раптом перекинувся догори дригом з незрозумілих для нього причин.

Я збираю всю свою хоробрість для того, що повинна зробити. Це не буде легко.

Я нахиляюся. Я обіймаю його.

Я пробачаю його.

Я не розуміла, наскільки переповнював мене гнів, доки не відчула, як він мене покидає.

Він смикається, щойно я огортаю його копитами, і я не можу його за це винуватити після того, як я вчинила з ним.

Я тримаю його достатньо довго. Мама і тато досі дивляться з-за столу. Гадаю, вони бояться, що порушать чарівність моменту, якщо ворухнуться.

— Знаєш, — кажу я, не відпускаючи його, — буду цілком відвертою, якщо ти був у швацькому кварталі, більше ніж можливо, що в якійсь із ліній часу я вчора забила тебе на смерть бейсбольною битою.

І тут стається найдивовижніша річ. Баттерскотч починає сміятися. Можливо, це звучить так абсурдно, що він нічого не може з собою вдіяти. Можливо, він настільки втомився сумувати і боятися, що хапається за будь-що, щоб відчувати щось інше.

Так чи інакше, це заразне, і скоро ми вже сміємося разом і щиро обіймаємося. Нам це було потрібно більше, ніж жоден з нас готовий

визнати. Коли ми розділяємося, я рада вважати його другом.

Я рада, що повертаюся до Понівіля сьогодні ввечері.

Не те щоб мені не подобалося бути тут і знову бачити батьків, але цей дім не такий, як Понівіль. Вже ні.

Я саме пакую речі зі Спайковою допомогою, коли він гикає і викашлює спалах зеленого вогню. У повітрі наді мною матеріалізується лист, і я хапаю його раніше, ніж він встигає впасти.

Моя вірна ученице,

Я розбиралася з закляттям, яке викликало часову петлю, і зробила важливе відкриття. Будь ласка, негайно приходь до мого кабінету.

Принцеса Селестія.

— Спайку! Облиш пакування, ми маємо негайно йти до палацу, — кажу я. Хтозна, яке відкриття зробила принцеса Селестія.

Спайк недостатньо швидкий, як на мене, тому я огортаю його магією і тягну за собою, вибігаючи у двері.

— Мамо, тату, я до Селестії, — кричу я, перш ніж згадати, що вони пішли кудись обідати годину тому.

Я добігаю до палацу за рекордний час і йду навпростець до кабінету принцеси. Я відкриваю двері, але в кімнаті темно. Дивно. У листі було сказано прийти сюди негайно. Я вважала, що вона має бути...

— СЮРПРИЗ!

Світло раптово вмикається, і я бачу, що в кімнаті повно поні. Мої найкращі подруги, принцеса Селестія і мої батьки стоять попереду. Над ними висить транспарант із написом «ДЯКУЄМО ТОБІ, ТВАЙЛАЙТ».

Я настільки ошелешена, що не можу рухатися кілька секунд, але потім до мене доходить, що відбувається, і я відчуваю, як мій рот мимоволі розтягується у посмішці.

— Та ну! Не треба було...

— Спробуй хоч раз у житті бути нескромною, Твайлайт. Ти заслужила на це, і ми хотіли це зробити, — каже Реріті.

— Що ж, дякую, — кажу я. Це точно краще, ніж черговий вітраж. Я роздивляюся навколо. Навіть Баттерскотч тут, і він салютує мені келихом пуншу, коли ми зустрічаємося поглядами.

— Подарунок! ПОДАРУНОК! — кричить Пінкі Пай.

— Ви ще й подарунок принесли?

— Ох, ем, ну, я вважала, що ми лишаємо його насамкінець, але якщо ти хочеш відкрити його зараз... — каже Флаттершай і підлітає, тримаючи невеличку коробку.

Я навіть не знала, що існує обгортковий папір з візерунком з Елементів Гармонії.

Пінкі тремтить від збудження. Я боюся, що якщо не відкрию подарунок зараз, вона може пробитися крізь підлогу. Я розриваю обгортковий папір копитами, замість того, щоб зняти його магією. Це коробочка для прикрас. Рубіново-червона.

Я знаю, що це, принаймні, сподіваюся на це. Буквально мить я не наважуюся її відкрити, але довго опиратися я не можу.

Ідеальні аметистові сережки. Мої ідеальні аметистові сережки.

— Я не можу їх прийняти. Вони коштують...

— Значно менше, ніж коштувала б відбудова міста, якщо б ти не зупинила чейнджлінгів. Я впевнена, що королівська скарбниця це витримає, — каже Селестія.

— Я не знаю, що сказати. Дякую, принцесо. Емм... ви ж не казали Рубі про лінію часу, де я їх поцупила, га?

— Лінію, де *ти що зробила?! —* питає голос Рубі з дальньої частини кімнати.

Чудово, Твайлайт. Просто чудово.

— Ми тобі теж дещо приготувати, рідненька, — каже Еплджек. Вона протягує їхній подарунок. Він обв'язаний стрічкою, але вони не стали його загортати.

Врешті, бейсбольну биту важко не впізнати за формою.

Я сміюся, і вони передають її мені, щоб я могла краще роздивитися. Вони навіть випалили на її деревині «ХОУМ РАН».

— Ти ж розумієш, що тепер тобі насправді доведеться вчитися грати у бейсбол, га? — питає Рейнбоу Деш. — А, і ще твоя мама сказала повідомити тобі, щоб ти не погрожувала нею Баттерскотчу.

Ми знову сміємося, і вечірка розгортається на повну. Я в першу чергу знаходжу Рубі, щоб вибачитися. Вона трохи роздратована, але це було в іншій лінії часу, і вона отримала непогану суму грошей за ці сережки, тому вона скоро відмахується і пробачає мене. Вона допомагає мені надягти сережки, і поряд зі мною одразу ж виникає Реріті, щоб оцінити, як вони на мені виглядають. Звичайно ж вона засипає мене компліментами.

Я знайомлю Рубі та Реріті одну з одною, і Реріті розуміє можливість нових зв'язків, щойно бачить її. Вони починають розмовляти магазинною мовою, а я йду до інших гостей. Різні поні

знають про петлі часу в різній мірі. Я прямо розповідала офіційну історію, хоча Селестія просила не розкривати, як саме почалися петлі. Мене весь вечір засипають питаннями і проханнями щось розповісти.

Нарешті я знаходжу спокійну мить, щоб підійти до принцеси Селестії.

— Вітаю, Твайлайт. Насолоджуєшся вечіркою? — питає вона.

— Авжеж, принцесо. Я знаю, що те, що ви написали у листі, було лише приманкою, щоб заманити мене сюди, але чи є у вас якийсь прогрес стосовно того, що це за закляття? Або чому Старсвірл взагалі його досліджував? — питаю я.

— Наскільки я можу сказати, воно ніколи не мало бути начакловане. Для нього це була теоретична вправа, суто академічний інтерес. Воно занадто небезпечне, щоб повертати його до бібліотеки. Я скопіювала механічні деталі у новий текст, тепер із чіткими попередженнями. Але зараз я впевнена, що ти вийшла з петлі.

— Старсвірл не міг знати, що Елементи розірвуть петлю.

— У самому заклятті немає механізму для закінчення петлі. Що б тебе не вбило, хай то травма, хвороба, або навіть старість, ти б повернулася до тієї фіксованої точки. Не буду брехати тобі, Твайлайт, ти б збожеволіла. Смертні розуми не здатні впоратися з вічним життям.

Я сиджу і думаю. Наскільки близько я була до цього.

— Виходить, добре, що я носійка. Які були шанси?

— Можливо, не настільки й малі, як можна було б подумати. Більшість єдинорогів взагалі не змогли б начаклувати це закляття. Знаєш, Старсвірл свого часу носив Елемент Магії деякий час.

— Що? Я читала все, що написано про Старсвірла Бородатого, і ніде про це не згадується.

Обличчя принцеси Селестії набуває якогось незрозумілого виразу.

— І не повинно. Ви двоє були багато у чому схожі. Власне, значно більше, ніж ти вважаєш. Може, я занадто поетизую, але він, можливо, якимось чином спостерігав за тобою крізь Елементи.

— Спостерігав за мною? Більш схожі, ніж я вважаю? Ви про що, принцесо?

І знову ця незрозуміла посмішка.

— Це, гадаю, історія для іншого разу. Луна все одно зможе розповісти її краще, ніж я. Щось мені пуншу захотілося, тобі принести?

Я хитаю головою, і вона йде. Такі розмови з принцесою, здається, завжди лишають мені більше питань, ніж відповідей.

Скоро вечірка затихає, і я мушу попрощатися з усіма, щоб закінчити пакуватися. Мої подруги їдуть зі мною в одному вагоні, тому у нас є можливість поговорити у більш приватних умовах. З моєї точки зору пройшло кілька місяців, відколи я востаннє бачила Понівіль. Коли ми вже під'їжджаємо, я розумію, що бажаю дещо прояснити, доки ми не прибули.

— Дівчата, я буду дуже вдячна, якщо ви поки що триматимете у секреті те, що я розповіла вам, стосовно того, що я люблю кобил. Я цього не соромлюся, але така відкритість нова для мене, і я хотіла б повідомити іншим поні, коли сама це вирішу.

Всі п'ятеро раптово напружуються, обмінюючись поглядами. Ні. Вони б не стали. Я обертаюся до найгіршої брехухи серед них.

— Еплджек...

Вона зковтує, і її очі розширюються.

— Агов, Твайлайт. Ти про щось хтіла побалакати?

— Еплджек, хтось із вас розповів комусь про те, що я казала?

Вона не відповідає пару секунд, і я бачу, як її мозок натужно намагається щось придумати. Її обличчя засвічується, коли у неї виникає ідея.

— Твайлайт, я можу відверто сказати, же жодна з нас не сказала про це жодному поні.

Тут є лазівка. Я це знаю, і вона це розуміє. Я намагаюся тиснути на неї поглядом, але першою не витримує Флаттершай, і починає плакати.

— Ох, Твайлайт, мені так прикро! Присягаюся, це було випадково. Будь ласка, не треба мене ненавидіти назавжди!

— Флаттершай, ти комусь сказала? — питаю я. Флаттершай не пліткарка, тим більше вона не стала б розповідати про таку важливу для мене річ. Я б ще могла очікувати, що Реріті пробовкається, але Флаттершай...

— Я не казала жодному поні. Але знаєш, іноді, коли у моєму котеджі лише я та мої маленькі друзі-звірятка, я балакаю з ними і розповідаю про своє життя. Я розповіла їм, не думаючи. Я така жахлива подруга!

Я розслабляюся. Як я можу сердитися на плачучу Флаттершай? Я впевнена, що зможу потерпіти, якщо колонія кроликів кілька днів балакатиме про мене.

— Не хвилюйся, Флаттершай, якщо це лише твої тварини...

— Я, ем, не сказала, що тоді наглядала за папугою Роуз^[2].

О. Он воно як.

— Роуз дізналася, що я лесбійка, від своєї папуги? — питаю я. Я вже подумки підраховую шкоду. Роуз гарна поні, і я доволі добре знаю коло її друзів. У мене ще є шанс все врятувати.

— Ну, я, звичайно, не знала, що папуга повторюватиме те, що я сказала, а Роуз заклопотана поні, яка живе доволі далеко, тож коли я повертала папугу, для нас було цілком доречно зустрітися, ем, на ринку, у найбільш жвавий день тижня, посеред ранку, коли всі поні йдуть за покупками.

Я сиджу і дивлюся. Потяг сповільнюється, під'їжджаючи до станції.

— Отже, давай розберемося, — кажу я, і моє око починає тіпатися. — Ти говориш, що мене виказав... всьому місту... папуга. — Цікаво, чи закляття часових петель враховує смерть від сорому. Та вже занадто пізно розбиратися.

— Вибач.

Мені інстинктивно хочеться закричати і кинутися на неї, хоч це і Флаттершай. Її необережність щойно розкрила мою найбільш особисту таємницю цілому місту.

А хоча знаєте що? Може, так воно й на краще.

— Не переймайся, — кажу я, і підводжуся, щоб зняти свій багаж.

— Я знаю, що ти, мабуть, зараз дуже сердита на мене, тож якщо хочеш накричати на мене або більше не бажаєш бути подругою...

Я піднімаю копито, перериваючи її.

— Можливо, мені варто сердитися, і, гадаю, я трохи серджуся, та це нічого. Це як зривати пластир. Так всі вже знають, а якщо комусь щось не подобається, то вже їхня справа.

Ми виходимо з потяга, і, звичайно ж, я достатньо швидко стаю мішенню зацікавлених поглядів, поні шепочуть одне до одного, коли я проходжу повз них. Деякі з поглядів більше ніж просто зацікавлені, і вони затримуються трохи довше. Можливо, мені варто робити нотатки.

Понівіль доволі неупереджене містечко, і хоча кілька поні махають і вітають мене, ніхто не зупиняє нас зі Спайком дорогою до бібліотеки. Здається, ніхто не збирається робити з цього велику справу.

— Гей, Твайлайт! Постривай, — голос згори змушує мене зупинитися і подивитися на фуксинову пегаску, що спускається до мене.

Наврочила.

— Привіт, Клауд Кікер, — кажу я, вітаючи місцеву, як вона себе називає, милу сексуальну маніячку. От її тільки мені зараз не вистачає. А мої двері були так близько.

— Я чула новини. Я просто хотіла сказати... — Угх. Зараз почнеться. — ...дякую тобі.

— Га?

— Я чула про те, що ти зробила у Кантерлоті, про чейнджлінгів і таке інше. У мене родичі у гвардії, і якщо б не ти, деякі з них були б зараз мертві. До того ж, з того, що я чула про петлі часу, ти, мабуть, багато чого пережила. Ти героїня, Твайлайт. Тому я хотіла сказати... — Клауд Кікер чітко салютує копитом. — ... дякую тобі.

Вау, я ще ніколи не бачила, щоб Клауд Кікер так довго говорила, при цьому ні до кого не залицяючись. Можливо, я недооцінила її, вона може бути дійсно гідною поні, коли не викаблучується.

— Нема за що.

— Ну, я знаю, що вже доволі пізно і ти, мабуть, хочеш просто дістатися додому і розпакувати речі. Не буду тебе затримувати. — Вона піднімає передню ногу і стукає своїм копитом в моє.

Я йду далі з повною головою думок.

— Гей, Твайлайт?

— Так, Клауд Кікер?

— Як думаєш, ми потрахаємося цього тижня, чи аж наступного? Я знаю, що ти любиш все планувати заздалегідь.

Оце вже Клауд Кікер, яку я знаю.

— Те, що я люблю кобил, ще не означає, що я настільки у розпачі. У мене є бейсбольна бита, і я знаю, як нею користатися.

— Я теж знаю багато способів використання бейсбольної бити, і закладаюся, що мої способи значно веселіші за твої.

Моє обличчя червоніє. Клауд Кікер підходить до мене і небажано обіймає мене копитом, немов ми кореші, її зухвала посмішка так і не зникає.

— Подумай про це, Твайлайт, хто знає більше за мене про упадання за кобилами у цьому місті? Подумай, скільком речам я б могла тебе навчити, якщо б ти дозволила мені взяти тебе під своє крило. Або взяти тебе у будь-якому іншому значенні цього слова. Я вважала, що ти любиш вчитися. Я можу назвати чотирьох, ні, п'ятьох кобил, які стелитимуться перед тобою за першим твоїм словом.

— Не цікавить.

— Дай мені принаймні розповісти тобі найцікавіше, перш ніж відмовлятися, — каже Клауд Кікер.

— О, привіт, Твайлайт, — долинає новий голос ззаду мене.

Я обертаюся до іншої пегаски.

— Привіт, Клауд Кікер, — кажу я, і знову обертаюся до Клауд Кікер, яка досі обіймає мене...

Стоп.

Відмотайте назад.

Клауд Кікер, яка чіпляється за мене, шкіриться, як ідіотка. Я дивлюся на неї. Потім дивлюся на іншу Клауд Кікер, яка махає мені з такою самою ідіотською посмішкою. Потім знову на першу, доки мій мозок намагається узгодитися зі всесвітом, де таке може відбуватися.

— О Селестія. Тепер вас двоє.

— Хіба не круто? Гадаю, мені не варто дивуватися тому, що чейнджлінг набув вигляду найбільш популярної поні у місті, так? А потім, коли ти зробила ту штуку з Елементами, ну...

Я врятувала Еквестрію. Я розірвала часову петлю, в якій вмирала у безліч жорстоких та жахливих способів. Я зупинили війну, перш ніж вона почалася.

Якщо ціна була така, воно було того не варте.

— Тож бачиш? Ми обоє у тебе у великому боргу. Ти значно полегшила мені неможливе рішення, з яким я морочилася кілька місяців. О, і скажи мені копнути себе. У мене тепер є на це чудова відповідь.

Я кричу і біжу до своїх дверей.

Протягом кількох наступних днів життя повільно повертається до більш-менш нормального річища. Поні заходять провідати мене і взяти книжки з бібліотеки. У моєму розкладі щодня все менше і менше пустих місць, друзі роблять плани, виникають раптові справи. Зовнішні спостерігачі могли б подумати, що я пораюся напрочуд добре, зважаючи на обставини.

Вони б помилилися.

Я не можу пристосуватися до того, як відбуваються речі. Не лише погані або дивні речі, а навіть такі, як звичайна розмова на вулиці зі знайомим, сповнює мене тривогою.

Мені нестерпно не знати, що має статися. Після петель, які я пройшла, здатна передбачати все з точністю до секунди, я просто більше не можу витримувати несподіванки. Найпростіший вибір для мене агонія, тому що обране вже неможливо буде змінити.

Я боюся Пінкі Пай. Вона жахає мене. Я боюся одну з моїх найкращих подруг, тому що поряд із нею я немов постійно знаходжуся на грані, пильно остерігаючись її звичайних несподіваних і нешкідливих витівок. Я ховаю від неї свої почуття, а вона ховає свій біль, коли все одно це помічає.

Я проводжу з Флаттершай більше часу, ніж раніше. Мені подобається цей спокій, ця відсутність подій. Це... приємно.

І немов цього було недостатньо, кошмари все тільки погіршують.

Всі темні речі, які я бачила або відчувала, але ніколи не розповідала, повертаються до мене, коли мені якимось дивом вдається заснути. А мій мозок, до того ж, так активно придумує нові.

Однієї ночі мені наснилося, що всіх поні у місті було отруєно тією розумовою отрутою. Не чейнджлінгів, моїх справжніх друзів, на яких я ніколи не змогла б підняти копито, і королева це знала. Мені снилося, що вони гналися за мною, доки не впіймали, а тоді тягли мене до Кризаліс, шепочучи мені у вуха, як приємно буде служити рою. Я прокинулася із криком, коли її ікла простромили мою шкіру.

Іншої ночі мені снилося, як я прокидаюся у коконі чейнджлінгів серед руїн кантерлотського замку. Немов все, що сталося дотепер, було якоюсь темною ескапістською фантазією, яку мені наводили, висмоктуючи мене досуха.

Я вважаю, що якщо б не з'явилася Луна і не сказала мені, що це сон, я дійсно могла б з'їхати з глузду тієї ночі.

А може, я й справді з'їхала, тому що я дійсно прийняла пропозицію Клауд Кікер навчити мене фліртувати. Це тривало лише хвилин з десять, перш ніж я згадала, чому я взагалі їй відмовила від

початку, але це явно поганий знак. Невже я врешті стану стрибати з ліжка у ліжко не тому, що шукаю кохання, а лише через те, що боюся бути сама?

Тож цього ранку, коли я стою у своїй кухні з приступом паніки від п'яти Спайкових слів, стає цілком очевидно, що я так більше не витримаю.

Я довго дивлюся на кошик з розбитими яйцями, доки отямлююся від цього зриву, достатньо довго, щоб роздивитися всі деталі. Яйця, власне, доволі цікаві у структурному плані. Вони, по суті, бані, і, зважаючи на крихкість їхньої шкаралупи, вони здатні витримувати вражаючий тиск. У цьому вони найкращі — вони захищають свій цінний вміст від постійної, стабільної, тиснучої ваги навколишнього світу.

Але якщо їх вдарити різкою, жорстокою травмою? Ну, жовток і шматки шкаралупи у моєму хутрі кажуть самі за себе. Мій телекінез доволі добре порається з точними маніпуляціями. Гадаю, я могла б скласти розбиту шкаралупу до купи, зсунути шматочки так щільно, що ви б і не подумали, що воно розбите. Але це вже не було б яйце. Лише мертва, порожня оболонка.

— Я погано спала, Спайку. Зараз відмиюся і залізу назад у ліжко.

— Твайлайт, що з тобою? Ти маєш із кимось про це поговорити.

— Розмови тут не допоможуть, Спайку. Я просто розбита. Побачимося пізніше.

Я стою під душем, доки не закінчується гаряча вода, а тоді дозволяю холодним краплям бити по моїй шкірі та спині, доки більше вже не можу витримувати холод. Я вилізаю і витираюся. Мені доводиться ще кілька хвилин сидіти на банному килимку, перш ніж я набираюся енергії, щоб дотягти себе по коридору до спальні.

Коли я виходжу з ванної, на сходах переді мною стоять п'ятеро поні.

— Що ви тут робите так рано? — питаю я, обурена таким вторгненням.

— Я попросив їх прийти, — каже Спайк. — Ти серйозно лякаєш мене, Твайлайт. Відколи ти повернулася з Кантерлоту, ти сама не своя. Ти вже кілька тижнів не писала звіти про дружбу, ти навіть майже не читаєш, і коли я написав листа до принцеси, Луна розповіла мені, що тобі сняться жахливі кошмари.

Вона розповіла їм про мої сни? Це було зовсім зайве.

— Ми не підемо, доки ти не поговориш із нами, і серйозно. Вважай це процедурепою, — каже Рейнбоу Деш.

— Процедурою, дорогенька, — каже Реріті.

— Хай так.

Це дурість. Вони навіть не знають, про що просять. Я ж заради них із ними не розмовляю. Їм пощастило, що вони пам'ятають лише, як втрутилися останньої миті і все виправили. Я не хочу їх цього позбавляти.

— Вам краще не знати. Я впевнена, що врешті оговтаюся. У Кантерлоті зі мною ж усе було добре, так? Ми там веселилися.

— Або, можливо, з тобою все було добре тому, що ми веселилися, і лише тепер, вдома, це вдарило тебе у повну силу, — каже Реріті.

Рейнбоу Деш, мабуть, вирішила, що це працює недостатньо швидко, тому що багатокольниковий розчерк опускається на мене і піднімає з підлоги.

— Гей!

— Ти сама обрала важкий варіант. Я ж сказала, що ми не підемо.

Вона відносить мене до вітальні і сідає мені на спину. Я намагаюся вилізти з-під неї, але марно. Інші спускаються сходами і

сідають півколом переді мною.

— Знаєте, якщо ви хочете поговорити, це не найкращій спосіб умовити мене співпрацювати, — кажу я.

— Ну, якщо ти не хочеш з нами говорити, то може, хоч послухаєш? — питає Флаттершай, немов у мене є вибір. — Якщо ти не проти, я б хотіла дещо сказати, і інші, гадаю, теж. — Всі кивають. — Гадаю, я почну. Твайлайт, ти знаєш, що я завжди рада бачити тебе у моєму котеджі.

— Так, я часто ходила до тебе після Кантерлоту. Бачиш? Ніяких проблем.

— Ну, ем, ні, Твайлайт, у цьому і проблема. Іноді, коли ти приходиш, ти робиш речі, які, ну, вони мене трохи лякають. Іноді ти просто сидиш у кріслі-гойдалці і годинами дивишся на стіну, або я кличу тебе, а ти помічаєш лише з четвертого-п'ятого разу. Або я намагаюся сказати тобі, що вже пізно і мені пора спати, а ти не йдеш, але тут може бути і моя провина, гадаю, якщо я недостатньо ясно кажу.

— Вибач, Флаттершай. У мене просто зараз голова думками забита. От і все.

— Ох, Твайлайт, — каже вона. Вона опускається на живіт і підсувається вперед так, що мені лишається дивитися тільки в її обличчя. Принаймні, це не її погляд збройного рівня. — Невже ти думаєш, що я, з усіх поні, не впізнаю кобилу, яка ховається від світу? Ти поводишся, ну, власне, як я. Як я до того, коли зустріла тебе, і коли боялася всіх, кого бачила. Та я ніколи не була особливо щасливою, і я не думаю, що ти зараз щаслива. Ти так мені допомогла, Твайлайт, будь ласка, дозволь мені на знак подяки допомогти тобі.

— Це... Дякую, Флаттершай. Якщо б я думала, що ти можеш допомогти, я б не вагаючись попросила тебе, чесно. Але з цим мені ніхто не зможе допомогти. Зараз я сама маю дбати про себе.

— Та ну, і це ти називаєш «дбати»? — питає Реріті. Флаттершай відсувається вбік, поступаючись їй центральним місцем. — Ти у жахливому стані, Твайлайт Спаркл, не омануй себе.

— Ну, я щойно вийшла з душу, і ще не встигла...

— Я кажу не про це, і ти це знаєш. Гадаю, кошмари пояснюють мішки у тебе під очима і їхню закривавленість, але твоя грива виглядає так, немов кілька днів гребінця не бачила. Гадаю, ти і їси теж абияк, так?

— Ну, може й набрала кілька зайвих фунтів, нічого страшного. Я навіть не помітила, — кажу я. Це неправда. Відколи я почала всіх уникати, я припинила думати про те, що я їм, і стала використовувати їжу, щоб просто відмічати спливання часу. Відбулося явне зменшення її якості і збільшення кількості.

— Яке там «нічого страшного»! Та ти просто по швах лускаєш. Не кажучи вже про те, яким масним стало твоє хутро. Твоє тіло не зможе отямитися, якщо не матиме для цього належного пального, Твайлайт. Більше того, ти вже відмовилася від трьох моїх запрошень до спа. Інакше б тобі робили масаж під час цієї розмови.

Масаж явно був би краще, ніж вислухувати цю лекцію, коли тебе притискають до підлоги.

— Гаразд. Я обіцяю краще про себе дбати, добре? Ми закінчили?

— Не думаю, Твай. Пінкі Пай, може, тепер ти? — каже Еплджек.

Я досі не придивлялася до Пінкі Пай, але тепер я стривожена тим, що бачу. Посмішка, без якої я ніколи її не бачила, зникла, і вся її поведінка пригнічена. Навіть її грива виглядає якоюсь пласкою і позбавленою життя. Вона киває Еплджек і після секундного вагання виходить вперед.

— Твайлайт, чому ти більше не хочеш бути моєю подругою? — питає вона.

— Що? Пінкі, ну звичайно ж я досі твоя подруга, — кажу я.

— Так, але насправді ти не хочеш бути. Щоразу як я підходжу до тебе, щоб побалакати, або намагаюся дати подарунок, або просто обіймаю, ти дивишся на мене так, немов я якесь страшидло. Немов я страшна, і тобі кортить втекти від мене подалі. Чому? Я... я зробила тобі щось погане в одній з тих часових штук, про які ти не хочеш мені розповідати? Бо якщо так, то мені так суперприкро.

— Звичайно ж ні, Пінкі. Ти нічого такого не робила, і я знаю, що ніколи не зробиш, — кажу я. Невже я дійсно так жахливо з усіма ними поводитися?

— Тоді чому ти боїшся мене, Твайлайт? Я бачила, як ти підійшла просто до королеви Кризаліс, і не боялася. Ти була супер-пупер-хороброю і класною, а вона, мабуть, робила з тобою різні жахливі речі. Що я такого зробила, щоб налякати поні, якій вистачає хоробрості протистояти їй? Чим я настільки гірша за неї? Я не розумію.

— Пінкі, це... складно.

— *ЦЕ НЕ ПРИЧИНА!* Ми не дурні, Твайлайт! Може, ми й не супер-пупер-розумні поні, як ти, але не смій нам казати, що ми занадто дурні, щоб зрозуміти, чому ти раптово стала нас ненавидіти, а потім поводитися так, немов через це ти нічого не маєш пояснювати. Це несправедливо. Ти несправедлива до нас, Твайлайт. Ми просто хочемо, щоб все було як раніше.

Я не встигаю відповісти, вона зривається з місця і тікає у куток бібліотеки. Флаттершай кидає мені неприємний погляд, а потім іде за нею, і скоро я чую звідкись схлипування, хоч і не бачу, звідки. Та хай йому грець, такого я точно не хотіла. Я захистити їх хочу, а не цього.

— Видиш, чому ми це робимо, Твайлайт? Ми бажаємо, жеби ти зрозуміла, але ти маєш піти нам назустріч. Просто розкажи нам, що стало, що так тебе гризе. Невже ти думаєш, же хтось із нас стане гірше про тебе думати? — питає Еплджек, наносячи останній удар.

— ...Я не можу. Це занадто боляче, Еплджек. Будь ласка, мені так боляче. Не змушуйте мене розповідати вам. Буде краще, якщо болітиме лише мені. Я можу захистити вас від того, що я бачила. Що я відчувала.

Еплджек пирхає.

— Твайлайт, припини балакати. І припини ся морочити хоч на секунду.

Ми обидві замовкаємо. Я чую лише як Пінкі плаче, її схлипування відлунюються по тихій бібліотеці. Ми якийсь час сидимо мовчки, і чим більше я чую, тим більше мені хочеться розридатися разом із нею. І коли мені стає так погано, що вже несила, Еплджек починає говорити.

— Чим це схоже на те, що ти захищаєш своїх друзів від болю? — питає вона.

І я не витримую. Я нарешті зриваюся у шмаркаті сльози і хрипкі схлипування. Рейнбоу Деш, мабуть, злізла з мене в якийсь момент, тому що Еплджек піднімає моє обм'якле тіло до себе, і я притискаюся до неї, доки не виплакуюся остаточно. Коли все закінчується, подружки збираються навколо мене, готові слухати мою розповідь, щойно я буду готова розповісти. Гадаю, вони завжди були готові.

— Вибачте. Мені було так самотньо. Кожного разу. Мені завжди було так жахливо самотньо, — кажу я, немов це має виправдати мою жахливу поведінку.

— Гей, не здумай казати, що я можу кинути друга у біді. Не круто, Твайлайт.

— Так, ти дійсно більше не сама, люба.

— Все буде добре. Якщо, ем, якщо тобі потрібна допомога, я завжди готова тобі допомогти.

— Я теж допоможу! Ми зробимо так, що ти почуватимешся краще, а потім влаштуємо здоровезну святкову вечірку!

— Хех, гадаю, ти ся не зможеш нас позбути, навіть якщо спробуєш, дорогенька, — каже Еплджек.

Я не хочу пробувати. Я майже забула, що таке бути у спокої.

— Я не впевнена, як почати, — кажу я.

— Хіба не очевидно? — питає Реріті. — Тобі лише треба повернутися і почати з початку ще раз. Ми будемо з тобою на кожному кроці.

[1] Butterscotch — «іриска»

[2] Rose — «троянда»

Альтернативне закінчення

Примітка автора: Вихідною точкою тут є те, що Елементи Гармонії дійсно вбили Твайлайт, коли Головна Шістка спробувала використати їх у четвертій главі.

Чесне попередження: Ви ж бачили тег «Дарк» у цій історії, так? Тому що для цієї глави він вдвічі актуальніший.

Цікаво, скільки петель вже минуло.

Я пам'ятаю, що після п'ятдесяти тисяч витратила одну, щоб відпочити, навіть влаштувала собі невеличку вечірку. Але це, мабуть, було кілька суб'єктивних років тому, і десь після того я збилася з рахунку.

Якийсь час я була у захваті від думки, що існують безкінечні можливості, якісь комбінації змінних, які можуть виявитися ключовими, якщо я зможу правильно їх підібрати. Які все виправлять. Я помилялася.

Врятувати Селестію чи ні — неважливо.

Розбудити Луну чи ні — неважливо.

Врятувати моїх подруг чи ні — неважливо.

Проблема, як не іронічно, звелася просто до нестачі часу. Якщо б я начаклувала закляття годиною раніше, мені б це могло вдатися. Можливо, якщо б я організувала стопки книжок, що познімала з полиць, в зворотному, а не в алфавітному порядку, у давньому минулому дві години тому, я б зараз тут не стояла. Я просто не можу зробити все, що треба, щоб зупинити рій за три години.

Щойно я знову можу бачити, я хапаю Спайка і відправляю його за інгредієнтами з довгого списку, здебільшого це компоненти зіллів та

кілька інших речей. Я швидко відбарабанюю весь список. Я вже давним-давно запам'ятала його назубок.

Телепортуватися вниз, до обмеженої секції архіву, і приносити книгу, в якій я знайшла цей рецепт, нераціонально через витрати часу. До того ж, я знаю його напам'ять.

Щойно Спайк повертається з тим, що мені треба, я швидко і ефективно готую зілля, без жодного зайвого руху. Це дуже складний рецепт, але повторення — мати навчання.

— Знаєш, Спайку, якщо б ти не знайшов ту книгу заклять і не показав її мені, всього цього б зараз не відбувалося. Ти дійсно у цьому винний, — кажу я.

— Я винний у тому, що ти вариш зілля? Що воно взагалі робить?

Зілля з фіолетового стає помаранчевим, саме вчасно.

— Воно ще недоварилося. Йому потрібен ще один інгредієнт. Серце дракона.

Спайк трохи блідне і, здається, йому стає трохи зле від згадки про неймовірно рідкісний та могутній алхімічний інгредієнт.

— Це огидно, Твайлайт. Де ти взагалі збираєшся його знайти?

Я не відповідаю, лише кидаю погляд, щоб упевнитися, що кинджал саме там, де має бути.

— Твайлайт? Чому ти на мене так дивишся?

За десять хвилин по тому зілля готове. Навіть зняте з вогню, воно продовжує булькотіти у пробірці і пускати хворобливо-зелений дим.

Я хапаю його і випиваю залпом, воно щипає і пече моє горло. Це завжди найгірша частина. Я згинаюся від болю, коли починається трансформація. Моя шкіра лущиться, з-під неї проступають хітинові пластини. Мій ріг викривляється і перекручується. Дві липкі, вкриті слизом мембрани розгортаються від моєї спини і дзижчать, стаючи більш міцними і стабільними, перетворюючись на крила.

Трансформація завершилася. Тепер я чейнджлінг.

Першим мене вражає неймовірне відчуття зв'язаності, величезна мережа розумів, що посилають думки та команди у мій мозок. Спокуса просто піддатися і дозволити їй поглинути мене, як океан поглинає краплю дощу, сильна. Я вже піддавалася їй, дозволяла знищити моє відчуття себе і інтегрувати мене у щось більше. Це величне почуття, але не цього разу.

«Я Твайлайт Спаркл. Я не частина тебе.» Дзижчання стає збентеженим і роздратованим, але мій мозок — фортеця, і він відбиває кожну спробу нападу на мене.

Я повертаю собі свій старий вигляд. Нема сенсу піднімати тривогу серед усіх не заміненних вартових раніше, ніж треба. Вони були корисними, коли мені треба було на когось потренуватися, доки я опановувала це тіло, але я давно це переросла. До того ж, королева Кризаліс зараз саме має добивати принцесу Селестію. Як мило з її боку вбити для мене двох зайців однією кулею. Вона буде слабкою, а принцеса мертвою. Та й цур їй. Вона, мабуть, і змусила мене оманом знайти це кляте закляття, щоб я могла зупинити вторгнення. Вже не вперше вона маніпулює мною, роблячи з мене зброю для себе. Я б мала здогадатися про це раніше.

Затягнувши свої торби, я йду навпростець до тронної зали. Всі досі думають, що я звичайна поні Твайлайт. Через відсутність мого зв'язку з роєм чейнджлінги теж не розуміють, що я одна з них.

Я вламуюся до зали. Кризаліс в образі Селестії відпочиває на троні, трохи захекана. Вона дивиться на мене і посміхається. От усмішка їй ніколи не вдається. Вона трохи занадто схожа на вищир.

— А, моя вірна учениця. Що я можу...

— Цить, Кріссі. — Я скидаю своє маскування. Дуже приємно бачити, як це розкриття приголомшує її і двох чейнджлінгів-вартових. Тепер вони розуміють, що відчують всі інші поні. — Я кидаю тобі виклик за право престолонаслідування.

Кризаліс швидко оговтується, зухвало вважаючи, що я для неї не загроза.

— Не знаю, хто ти, маленький дроне, але ти про це пожалкуєш.

Закон рою простий: прав силою. Якщо хочеш бути королевою, спочатку маєш скинути попередню. Вартовим достає розуму відійти. Вони, врешті, можуть випадково потрапити під удар, а їхня королева займається такими викликами особисто, щоб ні у кого більше не виникало подібних ідей.

Вона злітає з трону із неможливою для її розмірів швидкістю, і я встигаю відступити лише тому, що знаю про її наближення. Броньовані пластини її шкіри легко відбивають мої контратаки, удари найсильнішої магії, що я можу придумати з ходу, навіть подряпин на них не лишають.

Кризаліс випускає власну магію, і злива енергетичних променів ллється згори. Там, де вони влучають у підлогу, мармур миттєво перетворюється на шлак, випускаючи настільки сильний жар, що я б загорілася вже у кількох метрах від них. Краще вже коли проміні влучають прямо у мене.

Навіть послаблена боєм із Селестією, навіть з моїм знанням її наступних дій, Кризаліс все одно жахаючий супротивник. У дев'яноста дев'яти випадках зі ста вона мене все одно перемагає.

А це саме сотий раз.

Я бачу можливість для атаки: щілина між двома пластинами. Невеличка тріщина у броні. Це не легкий постріл, і останні три раз,

коли мені вдавалося протриматися так довго, я промахувалася. Я зосереджуюся на найбільш потужному паралізуючому закляття, яке знаю, і... випускаю його!

Я не хиблю. Магічна енергія просочується крізь щілинку, і Кризаліс кричить, коли її м'язи починають конвульсивно смикатися. Її ноги тремтять, і вона падає на підлогу.

Якщо вірити всьому, що я читала, коли чейнджлінг перемагає правлячу королеву, то з'їдає її, щоб забрати її сили.

Я гадки не маю, як це взагалі може працювати. Вона ж разів у вісім більша за мене. До того ж, у тих інших ніколи не було доступу до суміші магій єдинорогів та чейнджлінгів.

Замість цього я придумала дещо особливе, і зараз збираюся це спробувати. Я підходжу і торкаюся своїм рогом основи її рога. Глибоко вдихнувши, я починаю перекачувати її сутність у себе. Приплив сили ледве не збиває мене з ніг, але мені вистачає самоконтролю, щоб триматися, навіть попри те, що моє тіло кричить в агонії від такого натиску, а зір заповнюють яскраві плями. Коли зір прояснюється, кімната здається якоюсь іншою, меншою. Ні, кімната та ж сама. Просто я більша.

Я опускаю погляд на свої довгі, дірчасті ноги. Вони не зовсім такого відтінку, як у Кризаліс. Коли світло падає на них певним чином, там досі можна побачити натяк на мій старий фіолетовий колір. Треба буде знайти дзеркало. На підлозі переді мною лежить зморщена оболонка чейнджлінга. Спершу я вважаю, що вона не пережила процес екстракції, але потім вона смикається. Я бачу, що вона намагається змінити вигляд, але у неї немає магії.

Двоє чейнджлінгів біля дверей дивляться на мене з очікуванням. Дзижчання рою досі в моїй голові, воно чекає, доки я надягну мантию, яку я щойно забрала.

«Я Твайлайт Спаркл, і ви тепер належите мені.»

Рій підкоряється, і інформація рине до мене. Цього разу я цілком її контролюю. Кожний окремих чейнджлінг є просто продовженням моєї волі, і командувати ними не важче, ніж дати моєму копиту команду рухатися. Однією думкою я можу зупинити бій, що вирує ззовні, і відправити рій назад у пустку.

Я, звичайно, не роблю цього. Навіщо, коли я маю ціле місто, готове для захоплення. Я відтягую рій на достатню відстань, щоб наростання дисгармонії не змусило Елементи вибухнути, а потім повертаю свою увагу до Кризаліс, яка досі жалюгідно смикається на підлозі.

— Твій маленький план помсти вдарив по тобі самій, Кризаліс, — кажу я, тикаючи її копитом, щоб упевнитися, що вона мене слухає. — Ти вважала, що, змусивши мене начаклувати це часове закляття і переживати вторгнення знову і знову, зможеш зламати мене. Ну, і хто тепер зламався?

Я притискаю свій ріг до її стегна і вливаю у неї трохи своєї магії. Її вигляд брижиться і змінюється, доки не перетворюється на силует маленької лавандової єдиноріжки з фіолетовою смугою у гриві і кьютімаркою з зірками, що проголошує всьому світові її здібність до магії.

— Ти хотіла, щоб Твайлайт Спаркл плазувала перед королевою чейнджлінгів? Що ж, ти це отримала? — кажу я. Я гнівно дивлюся на істоту перед собою і відчуваю приплив ненависті, що кипить у мене в грудях. — Ти жалюгідна. Ти дурна і слабка, і заслуговуєш вічно за це страждати, ти, жалюгідна маленька нікчемо.

Кризаліс намагається говорити:

— Ніякого... часового закляття. Не... ми, — спростається сказати вона.

Я сильно копаю її в груди. Я відчуваю, як принаймні одне її ребро тріскає від цього.

— Ти більше ніколи мені не суперечитимеш. — Це не прохання або команда, просто констатація факту.

Моє перетворення на королеву чейнджлінгів залишило мою торбу у прикрому стані, вона, подерта, лежить на підлозі біля мене. Я відкриваю її і дістаю те, що принесла з собою, нашійник з коротким ланцюгом. Я застібую нашійник на шії Кризаліс і тягну її назад до трону, обходячи швидко застигаючі після нашої битви шматки розплавленого мармуру. Я смикаю ланцюг вниз і кріплю його до підніжжя трону, а потім відступаю і милуюся результатом. Кризаліс намагається підвестися, але довжини ланцюга не вистачає, і вона не може підняти голову достатньо високо. Після кількох спроб вона стає на коліна. Я рада, що вона так швидко зрозуміла своє нове місце у житті.

Кожній королеві потрібна почесна варта. Я кличу кількох чейнджлінгів з палацу до себе і знову накидаю своє маскування. У коридорах всі бігають туди-сюди, і ніхто не звертає на нас особливої уваги. Я запечатую вхід до тронної зали за собою. Вони дуже скоро зустрінуть свою нову правительку, не треба псувати сюрприз.

Мої нові отруйні залози працюють на повну, і я проводжу роздвоєним язиком по своїм іклам з порожнинами. Я тягнуся розумом до чейнджлінгів, що збираються напасти на потяг, в якому їдуть мої подруги. Цих п'ятьох їм треба взяти живими, якщо я хочу використати їхній зв'язок з Елементами Гармонії, щоб остаточно їх нейтралізувати. Хтозна, можливо, я навіть зможу впевнити кількох приєднатися до мене. Трохи подумавши, я відправляю ще кількох знайти моїх батьків і також принести їх сюди. Мені дуже хочеться побачити, що вони подумають, коли побачать, як виросла їхня маленька кобилка.

Наступна зупинка — кімната Луни. Я провела багато приємних вечорів, спускаючи пару у цій спальні за останні хтозна-скільки циклів, і не бачу жодних причин припиняти це тепер. Можливо, Луні нова я спочатку не дуже сподобаюся, але я не сумніваюся, що з достатньою дозою перекручуючої розум отрути чейнджлінгів її можна буде зробити податливою. Принаймні, експеримент буде просто чарівним.

Йдучи коридорами, я згадую і підсумовую весь вечір, і всі його альтернативні версії, кульмінацією яких став цей. Якщо вірити колективному розуму рою, королеви чейнджлінгів практично не старішають, тож навіть якщо я не зможу розбити це закляття, можуть запросто минути кілька сторіч, перш ніж я побачу його знову. Все, чого я колись бажала, я візьму силою. Щойно Елементи і Луну буде нейтралізовано, ніщо не завадить мені розповсюдити моє славне правління у всі куточки Еквестрії. Мій рій бенкетуватиме десятки років.

Я Твайлайт Спаркл, королева Кантерлотського Рою.

Хай живе королева.

Примітка автора:

Та, хто б'ється з монстрами...

Сіквел! [Стібок у часі](#).

І ще, тепер у цієї історії є сторінка на [Tvtropes](#).